XIX. évfolyam 10. szám Ára: 1 forint 1963. március 7.

Ludas Matyi

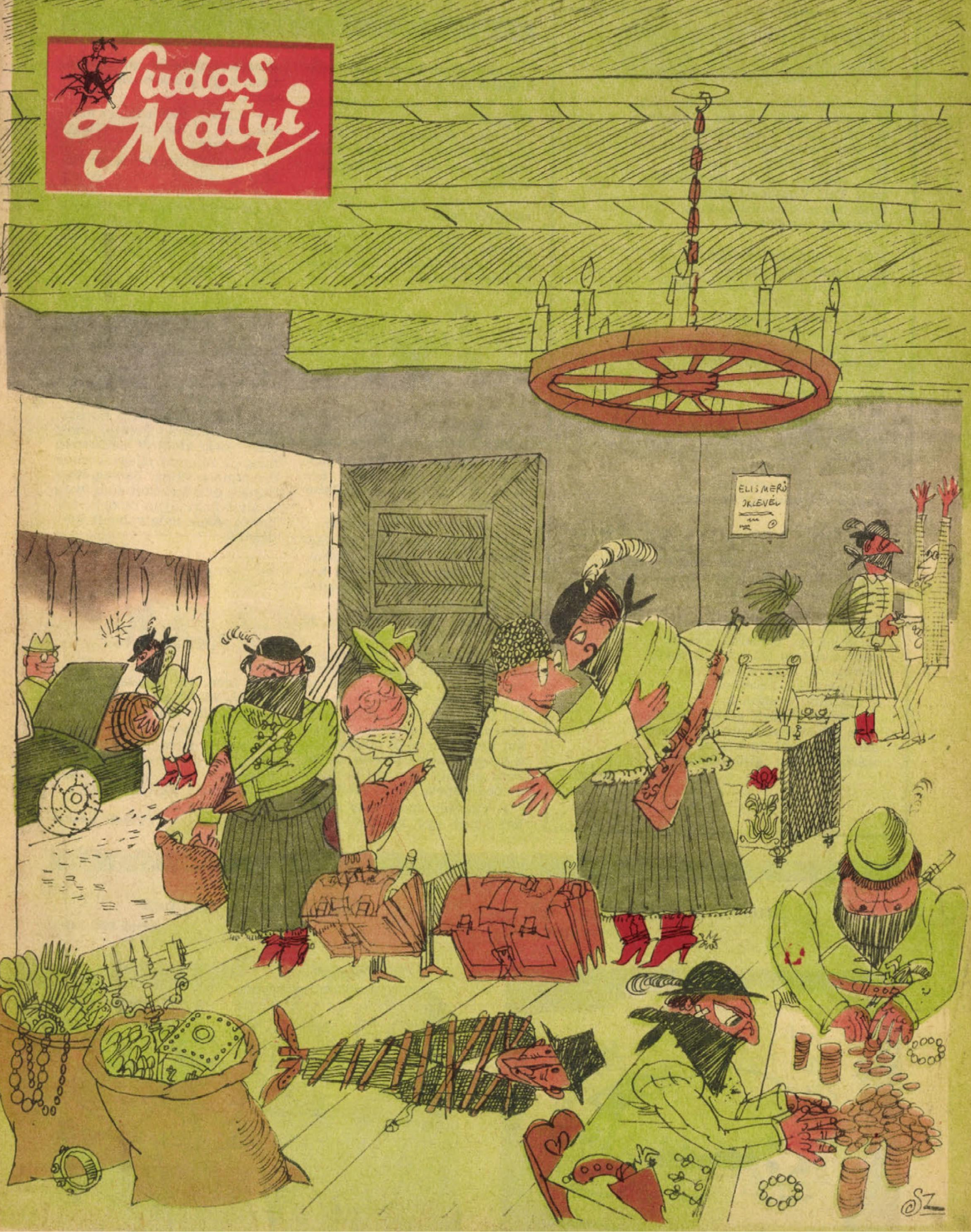
ELISMERŐ OKLEVÉL
SZ

Szűr-Szabó József rajza

— Gratulálok, kedves Sobri Jóska! Ellenőrzésünk magánál mindent a legnagyobb rendben talált . . .

Festmény a tudat alatt

Köszönöm neked, tisztelt barátom,
ki a sálat kívül hordod a kabáton,
ki mint szabó a kelmékben,
új utat nyitsz az elmékben...
Köszönöm, hittől acélozva,
hogy modern lelkem megcélozva,
mint Tell Vilmos az almát,
feltártad nékem műveidnek
absztrakt birodalmát.

Már az ajtóban lenyűgözött
ama szomorkás görbe,
mely kancsal tulipánok között
hullt egy gödörbe.
Odébb magábafeledkezve
bánatos polip vakarózott,
míg neje mással szeretkezve
háromszögekkel takarózott.

Elméláztam éppen
az idilli képen,
mikor megláttam a rámát
feszítő drámát: .
százlábú vadász kijátszott kártyán
egy·sima csücsökben
fogózott lila tücsökben,
mert elcsúszott egy recehártyán.

Csak nyelve a csodát, mint legyet a béka,
álltam, mint kupánvert analfabéta,
s arra gondoltam, mint mások is többen:
hogy tudatunkban is van felső és alsó,
akár a kártyán a tökben.

Mivel én mindezt belátom,
ne is keress, tisztelt barátom,
mert tudatom alá ím, lemászok,
felkutatni, hogy a tökászok
csücskén mit keresnek
a százlábú vadászok.
... onnan üzenek majd, ha értem,
csak azt kérem, hogy a diliházból
háromszögletű ápolókkal
százlábú kocsi jöjjön értem!

(f—y)

A SZÁLLÓ HALLJÁBAN

A rádióriporter megkérdezte a szálló portását:

— Van itt most amerikás magyar?

— Van. Éppen itt jön le a lépcsőn. Kovács Ambrus. Harmincöt éve nem volt Magyarországon.

— Remek! Akkor riportot csinálok vele.

A következő pillanatban már Kovács előtt állt. Bemutatkozott, beigazította a mikrofont és megkérdezte:

— Hogy érzi magát Bu...

Mr. Kovács félbeszakította:

— Remekül érzem magam Budapesten. Harmincöt éve nem láttam. Ezt a csodálatos változást!

— Látta már az új lakóte...

— Már az első nap ott jártam. Jóleső érzéssel láttam, hogy milyen modern, szép házak vannak a régi nyomortanyák helyén.

— Hogy ízlik ismét a jó ma...

— A remek, ízes magyar konyha főztje? Mondanom sem kell, hogy a töltött káposztát, a túrós rétest, a halászlét sehol ilyen jól nem tudják elkészíteni. Feleségem, aki amerikai lány, könyvből megtanulta a magyar ételek főzését, de az, amit például itt a szálló éttermében kapok, mégis jobb.

A riporter most már szeretett volna egy kérdést teljes egészében feladni, és elhatározta, hogy gyorsabban fog beszélni:

— Kérem, volna szíves megmondani — hadarta —, hogy a pesti szín...

— Nagyon örülök, hogy feltette a kérdést. Tudott dolog, hogy a magyar színházi kultúra az egész világon jó hírnévnek örvend. Most újból meggyőződtem erről. Két színházban voltam, nagy élmény volt mind a kettő.

— Vi . . .

— Vidéken is voltam. Meglepett vidéki városaink nagyarányú fejlődése. Az ipari létesítmények előtt is le a kalappal.

— Még csak azt akarom megkérdezni, hogy...

— Hogy láttam-e a Népstadiont? Láttam. Persze, most télen csak kívülről nézhettem meg, de minden világvárosnak dicséretére válna. Bezzeg, harmincöt évvel ezelőtt még nem is álmodtam ilyen modern pályáról. Akar még valamit kérdezni?

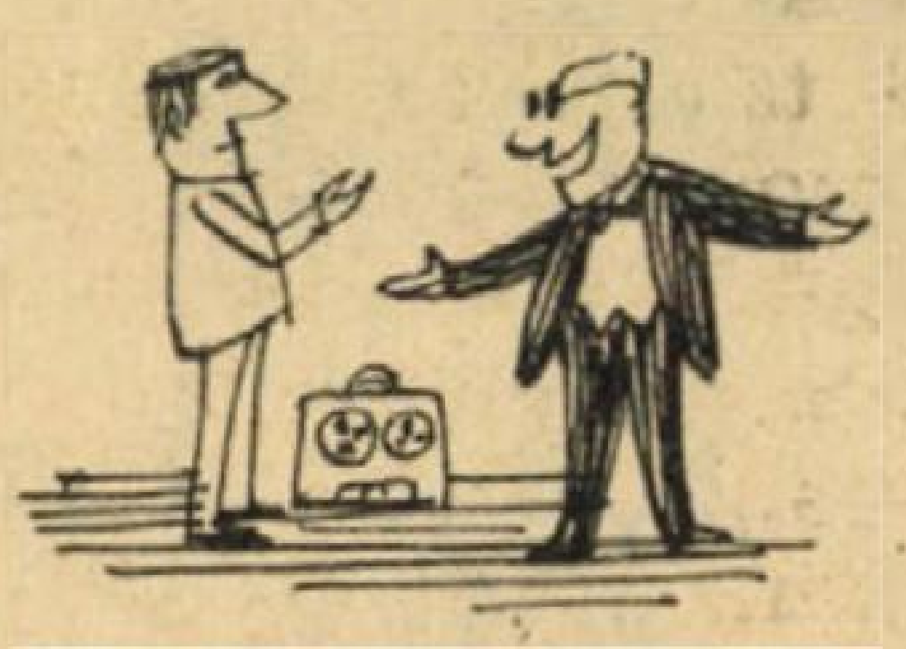

— Igen. De ez csak privát kérdés. Miért nem engedi befejezni egyetlen kérdé...

— A kérdéseit? Mert Detroitban én is rádióriporter vagyok, és megszoktam, hogy a mikrofon előtt nem engedem szóhoz jutni, akivel beszélek.

Palásti László

Áttelelt az utcán

Toncz Tibor rajza

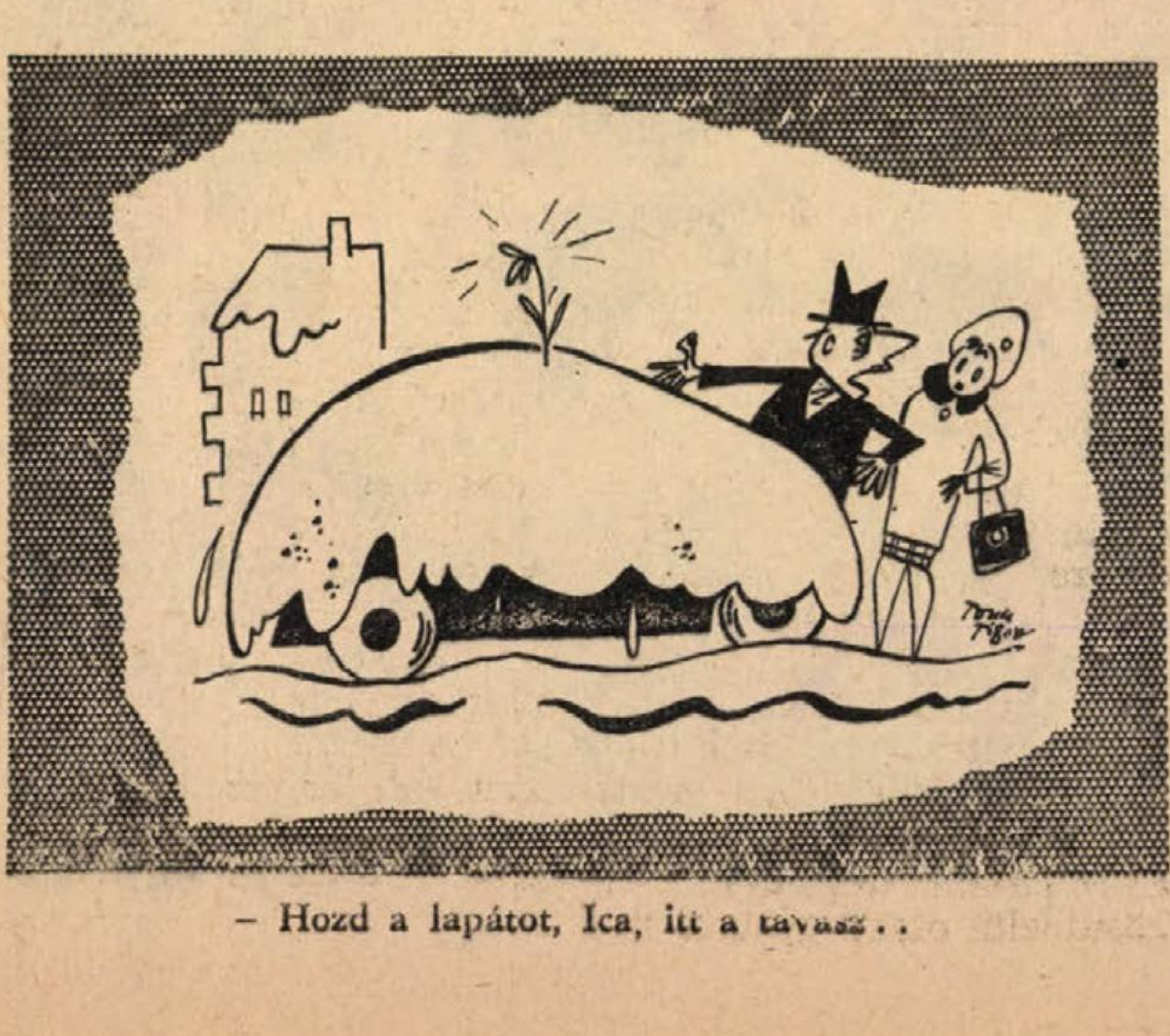

– Hozd a lapátot, Ica, itt a tavasz . .

Tell Vilmos a tévében

Szegő Gizi rajza

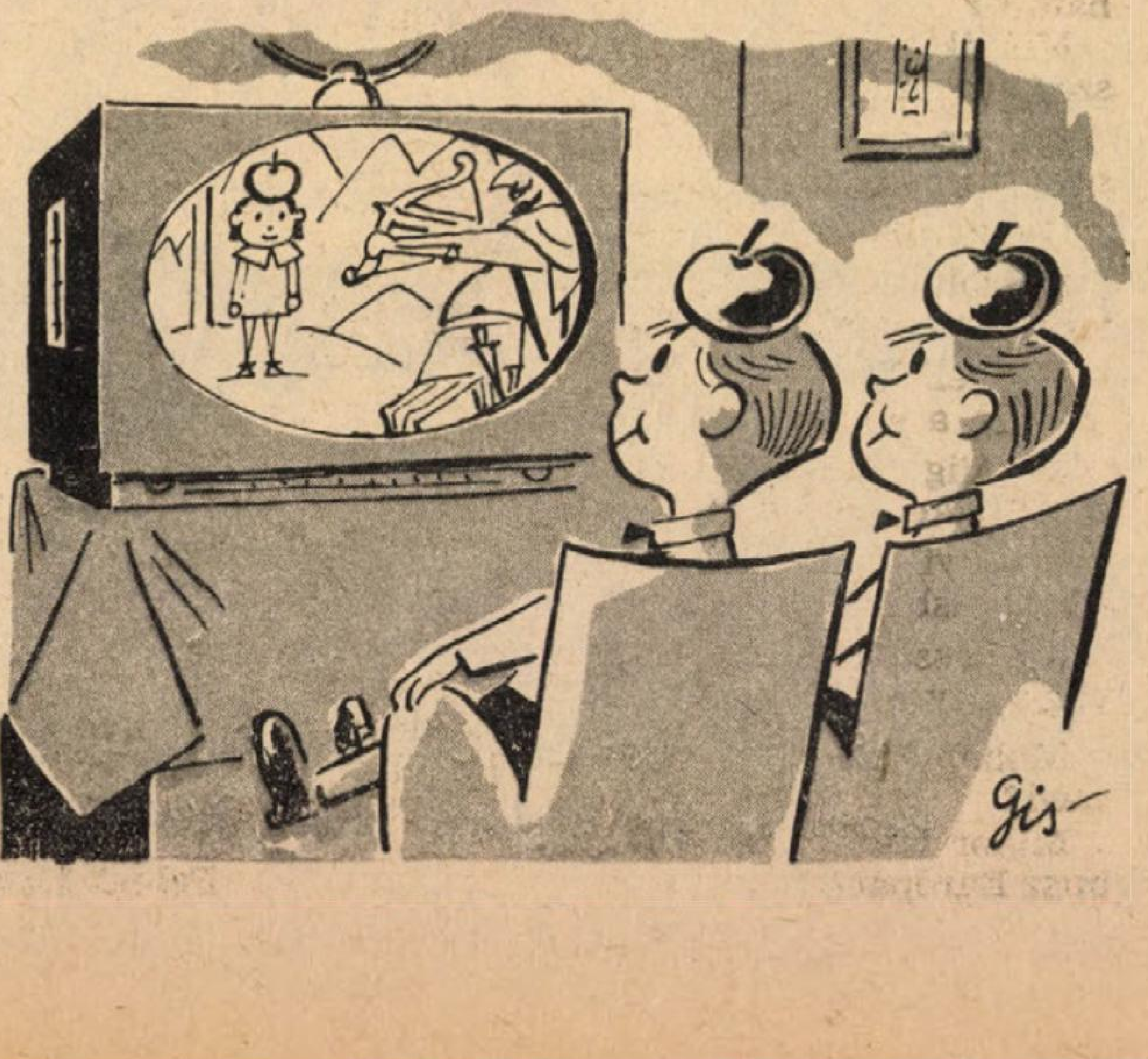

Kvíz
pótlék

A kvíz korát éljük. Napjaink legfontosabb kérdése a találós kérdés. Rádióban, TV-ben, Zeneakadémián, kultúr- és nem kultúrtermekben különféle vetélkedőket és más kvízeket tartanak. Ilyen alkalmakkor könnyű és nehéz kérdésekre kell válaszolni, s ha például kíváncsi vagy az élet titkára — találd ki!

Félő azonban, hogy a rablógazdálkodás következtében kifogynak a kérdések, kimerülnek a találóskérdéskészletek.

E fenyegető hiány enyhítése érdekében ajánlom fel az alábbi új kérdéseket:

Írt-e Homérosz összekötő szöveget?

Ki találta fel a perpetuum mobilét és melyik erőműben használják?

Mibe került Caesar korában az öngyújtó? (sestertiusban)

A Gergely-naptár vagy a Julián-naptár szerint számították az időt a kőkorszakban?

Hány pint van egy yardban?

Melyik volt a legsúlyosabb vasúti szerencsétlenség a második pún háború idején?

Ki az angol köztársasági elnök?

Ki találta fel a lőpornélküli füstöt?

Hol mondta Robinson azt, hogy „Dante követni fogsz!?"

Milyen számokkal szorozható 6?

Melyik musical zenéjét szerezte Mozart?

Milyen társadalmi rendszerben élnek a holdlakók?

Gyógyítható-e a twiszt?

Ki volt az ókor legismertebb gyufacímkegyűjtője?

Ki vezette be a labdarúgásban a gót stílust?

Meddig volt írószövetségi tag Shakespeare?

Mennyi a tiszta játékidő rúdugrásban?

Mi hosszabb: egy fényév vagy egy szökőév?

Mohamedán volt-e Mohamed?

Mikor fedezte fel Kolumbusz Európát?

Mennyivel könnyebb a ritka szövésű drótháló a sűrített levegőnél?

Milyen nagy volt Nagy Sándor?

Mikor lett Hannibál alpinista?

Hány elektron van egy kiló rézben?

Ki írt szakszofónszólót Nérónak?

Ki írta az első hiánycikket?

Melyik században keletkezett a Nap-rendszer?

Ki áll amott a szirttetőn?

Lesz-e gyümölcs a fán, melynek nincs virága?

Hol van az a nyár?

Tudom, hogy ezekre a kérdésekre nem nehéz válaszolni, de én a kvízben is szeretem a könnyű műfajt.

Feleki László

A nyugatnémet hadügyminiszter atombombáért házal...

Toncz Tibor rajza

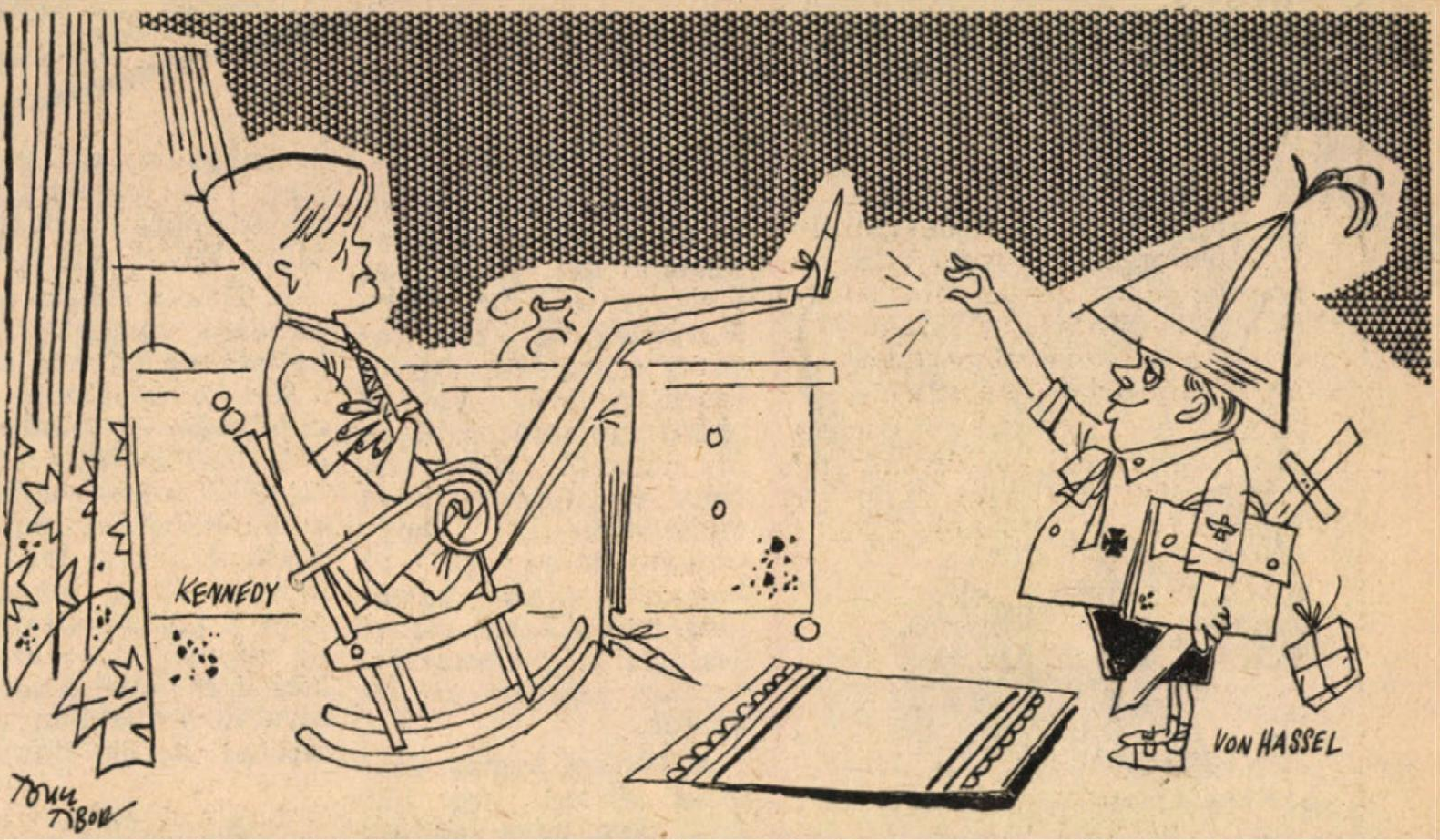

– De elnök úr, mi egyelőre egy ilyen picivel is megelégednénk! ...

Csak stílusosan

Mészáros András rajza

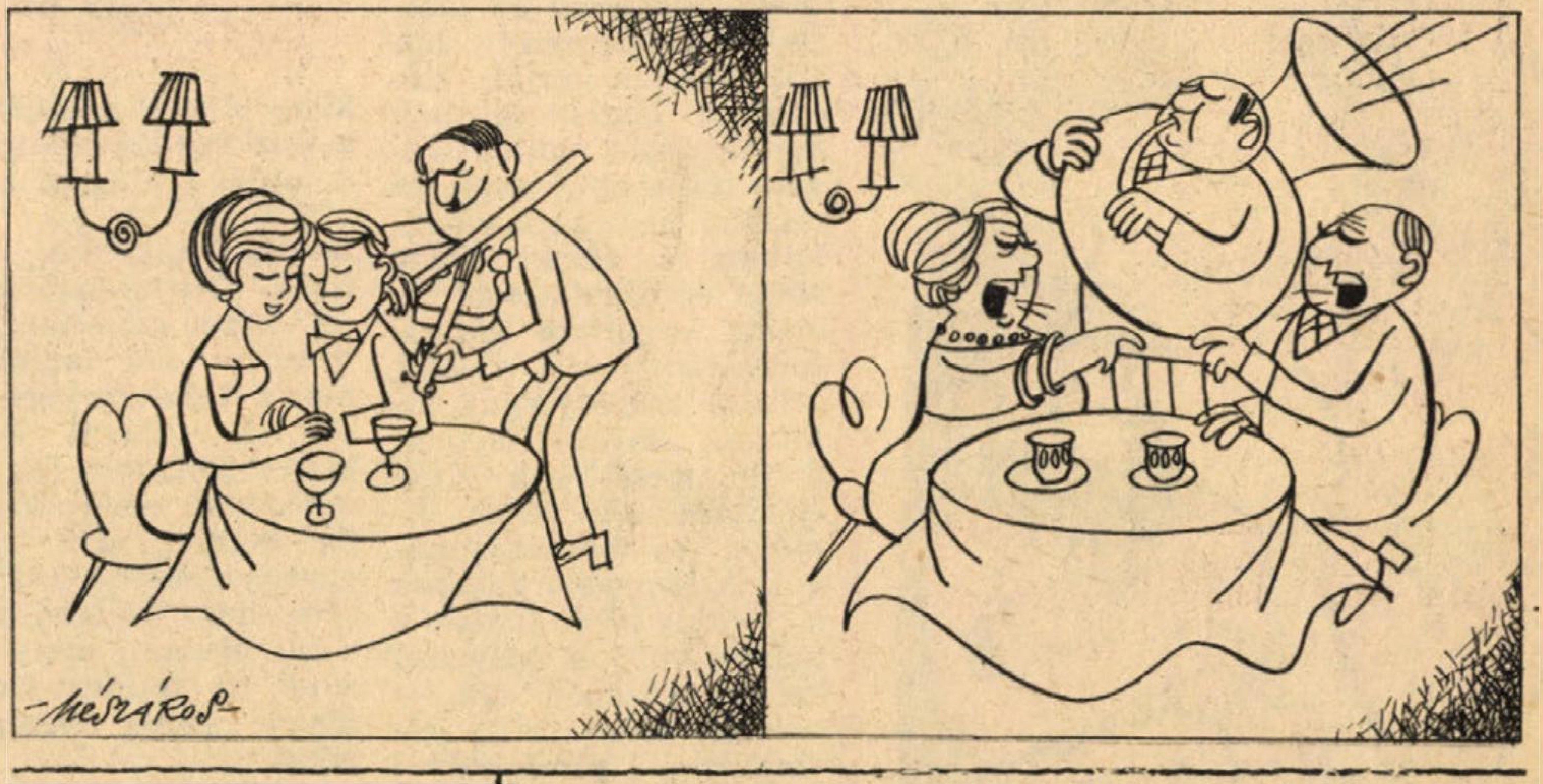

NEM EGÉSZEN PONTOS ÉRTESÜLÉS!

Az AP amerikai hírügynökség tudósítója nemrégiben megrázó szavakkal ecsetelte a moszkvai Lumumba Egyetem repülőgépmérnöki kara volt hallgatójának, az etióp Musztafának kálváriáját. Nem tanították megfelelően, elkülönítették fehérbőrű társaitól, még enni sem kapott eleget stb., stb. Az üldöztetések elől Nyugat-Németországba menekült.

Az újságíró értesülései – enyhén szólva –, nem voltak egészen pontosak. Kiderült, hogy a Lumumbáról elnevezett Népek Barátsága Egyetemen nincs repülőmérnöki fakultás, Musztafa nevű etióp diák sosem volt tagja ennek az oktatásügyi intézménynek, a Musztafa név egyébként körülbelül olyan gyakori Etiópiában, mint Svédországban stb., stb.

E történet kapcsán eszünkbe jut az ismert anekdota. Két férfi beszélget a presszóban. Azt mondja az egyik:

– Hihetetlen, milyen szerencséje van némelyik embernek! Tegnap Péteri Gyula, kispesti lakatos, ötszázezer forintot nyert a lottón.

– Nem egészen pontos az értesülése – jegyzi meg a másik. – Nem Péteri Gyula, hanem Gyulai Péter. Nem kispesti, hanem újpesti. Nem lakatos, hanem szobafestő. Nem lottón játszott, hanem az ügetőre ment ki. Nem tegnap történt, hanem tavaly. Az összeg nem ötszázezer forint volt, hanem csak ötszáz. És nem nyerte, hanem vesztette. A többi stimmel.

(rti)

Incidens a bábszínházban

Kaján Tibor rajza

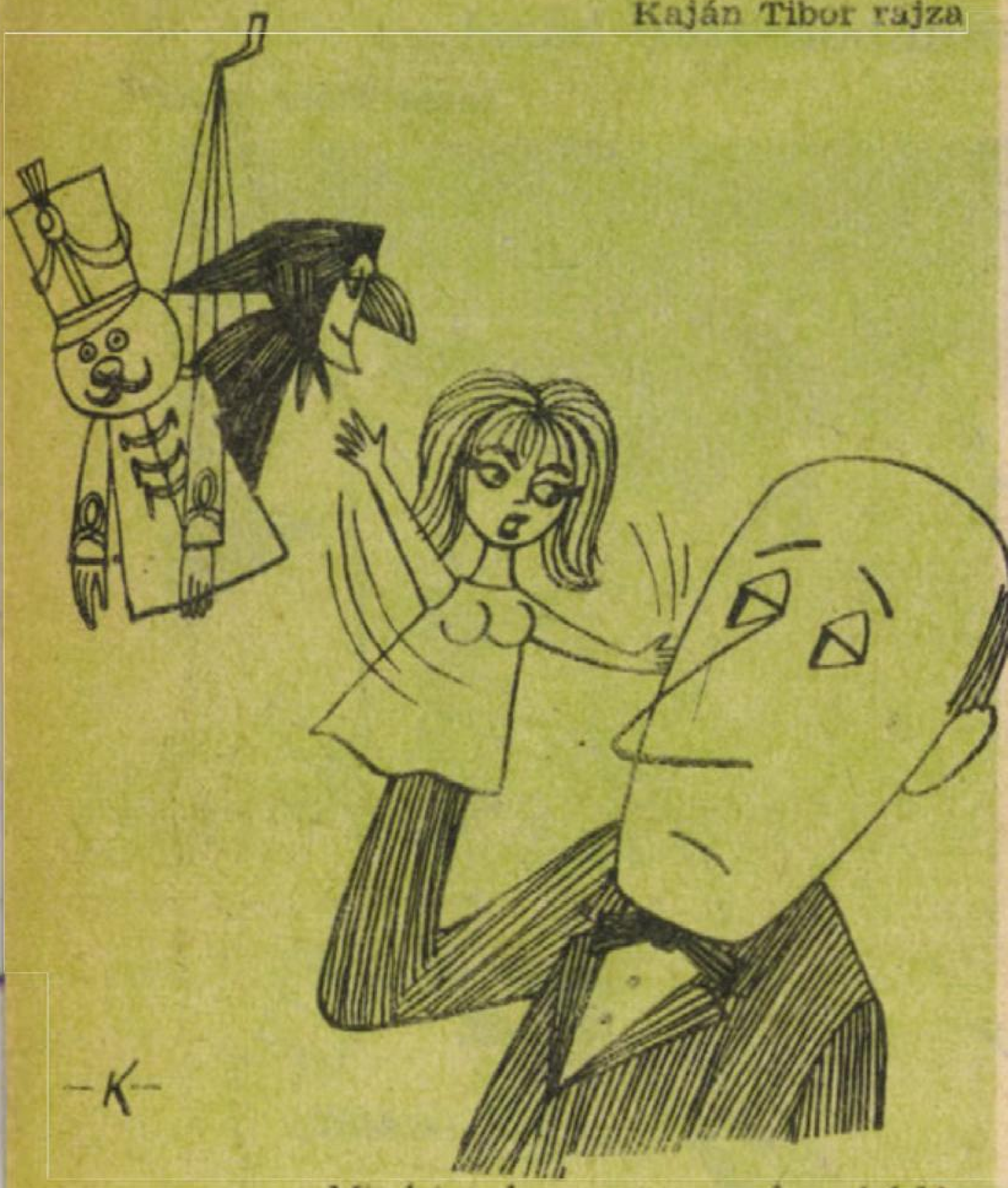

– Mit képzel, maga szemtelen alak?!

A paradicsomban

Vasvári Anna rajza

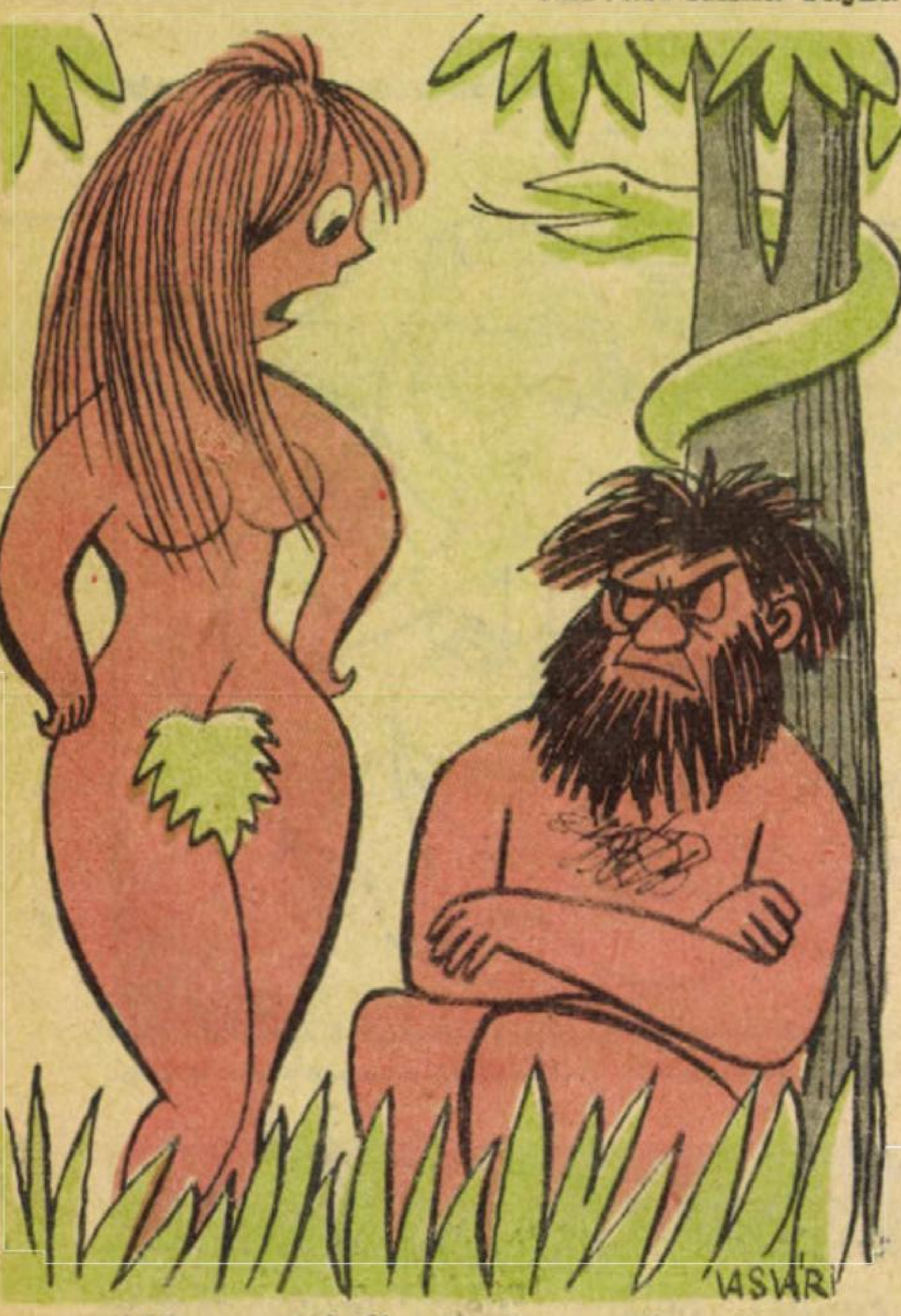

– Akkor se kellenél, ha te lennél az egyetlen férfi a világon!

LEVÉL
a mi versenyképességünkről

Kedves Barátom!

Néhány keresetlen jelző kíséretében elküldted nekem azt a levelet, amelyet a XI/8. számú Házkezelőség írt az egyik hátralékos ügyfelének. A levél rövid, de annál nyomatékosabb, és így hangzik: *„Könyvelésünk átvizsgálása során megállapitottuk, hogy január 31-én 0,10 Ft központi fűtési hátraléka van. Kérjük ezt az összeget még február hónapban befizetni szíveskedjék.”*

A levélre vastag grafittal ráírtad: „úgy látszik, nem lehet nálunk kiirtani a bürokrácia vadhajtásait, de nem is harcolunk eléggé ellene.”

Nem lehet kívánni tőled, kedves Barátom, hogy megértsd az általad megbélyegzett bürokráciában rejlő előnyöket, hiszen te csak egy országos vállalat vezető főmérnöke vagy. Én viszont hosszasan szemléltem a Házkezelőség rövid és sokatmondó levelét, forgattam jobbra, forgattam balra és tökéletesen szabályosnak találtam. Rajta díszelgett a lila pecsét is, a XI/8. Házkezelőség teljes címével és telefonszámával. A könyvelő aláírása is gondos precizitással a helyén volt, a bélyegző kellős közepén, sőt — nehogy isten őrizz, elvesszen —, gombostűvel hozzátűztek a levélhez egy postai befizető-lapot is. Tíz adatot jegyeztek fel rá, hogy a tisztelt ügyfél ezért külön ne strapálja magát, hiszen elég, ha elgyalogol a legközelebbi postahivatalhoz és ott sorbanáll.

A Házkezelőség tehát mindent megtett, hogy hátralékos ügyfele a tíz fillért zavartalanul befizethesse, és gondoskodott arról is, hogy a posta kellő részt vállaljon a munkából. A népgazdaság érdekeit tekintve ugyanis az is lényeges, hogy a posta tisztviselői ne üljenek hiába az ablaknál, és beljebb sem, a hivatali szobákban, ahol szorgos kezek iktatják, könyvelik és továbbítják a Házkezelőség befizetési lapját a Magyar Nemzeti Bankhoz. Itt is iktatják, könyvelik, jóváírják. Hirtelenében ki sem lehet számítani, hányan és hol foglalkoznak a Házkezelőség befizetési lapjával. És te, kedves Barátom, fék nélkül szidod a bürokráciát, de bezzeg arra nincs egyetlen elismerő szavad sem, hogy milyen olcsó a mi hivatali apparátusunk, ha mindezt tíz fillérért képes végigcsinálni.

És, hogy nálunk némely szolgáltatásban milyen fene nagy az olcsóság, arról az a kis anekdota is tanúskodik, amely már széltében-hosszában elterjedt — még Párizsban is. A „Germinal” című film magyarországi forgatásakor a producernek ezer sörös kriglire lett volna szüksége a film egyik jelenetéhez. (Egy krigli ára huszonöt forint, ezer krigli ára huszonötezer forint.) A kiskereskedelemnek — év vége felé jártunk —, nem volt egyben ilyen nagy tétele, a nagykereskedelemnek viszont ennél jóval több sörös kriglije is hevert raktáron. A francia producer hiába lobogtatta a kemény valutát, az istennek sem kapta meg az ezer kriglit, mert a kiskereskedelem, ha felemeli a rászabott raktárkészletét, ugrik a prémium. Már-már veszve látszott minden, leáll a forgatás, amikor valakinek mentő ötlete támadt: adja kölcsön a nagykereskedelem az ezer kriglit a filmhez, akkor nem esik csorba sem a raktárkészleten, sem a magyaros vendégszereteten. Így is történt.

A francia filmgyártó sürgősen visszatette harmonikás bugyellárisába a ropogós, kemény frankokat és kijelentette, hogy máskor is ide jön, mert a világon sehol sem lehet olyan olcsón filmezni, mint nálunk.

Így aztán könnyen versenyképesek lehetünk a nemzetközi piacon…

Földes György

Jucika virágot kap

Pusztai Pál rajza

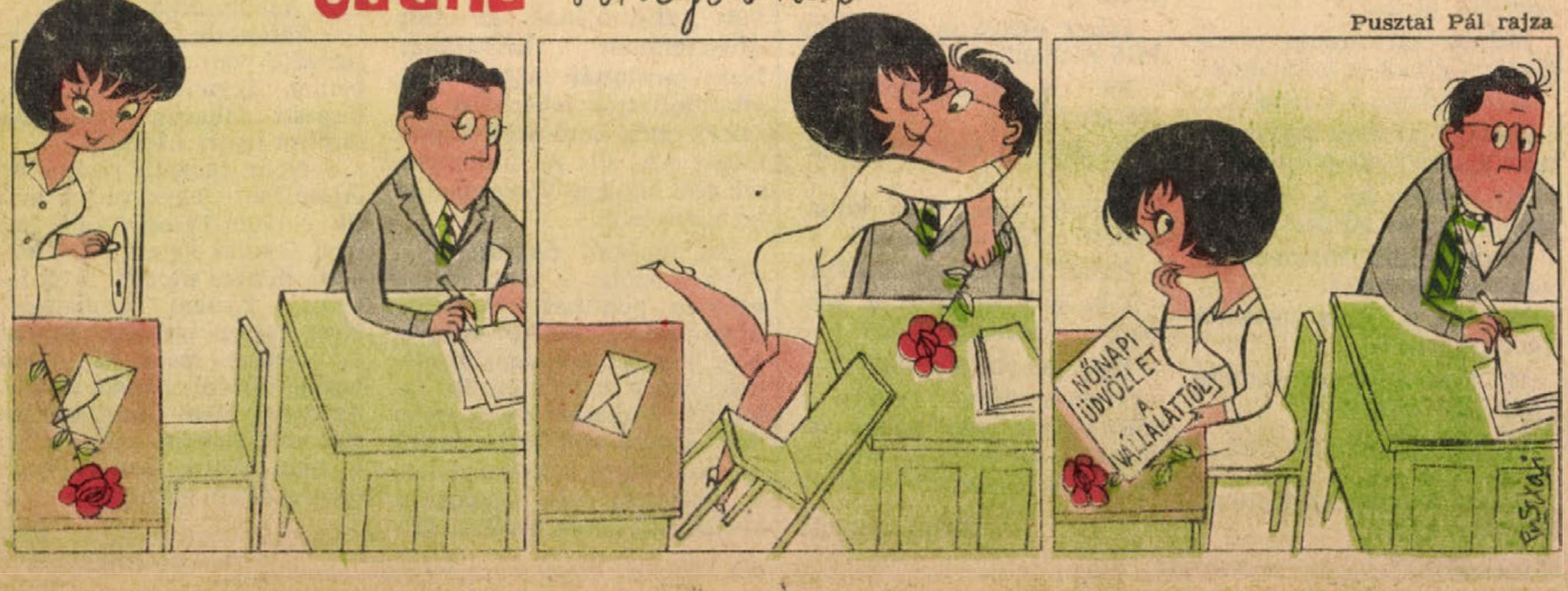

Hivatali féltékenység

Szűr-Szabó József rajza

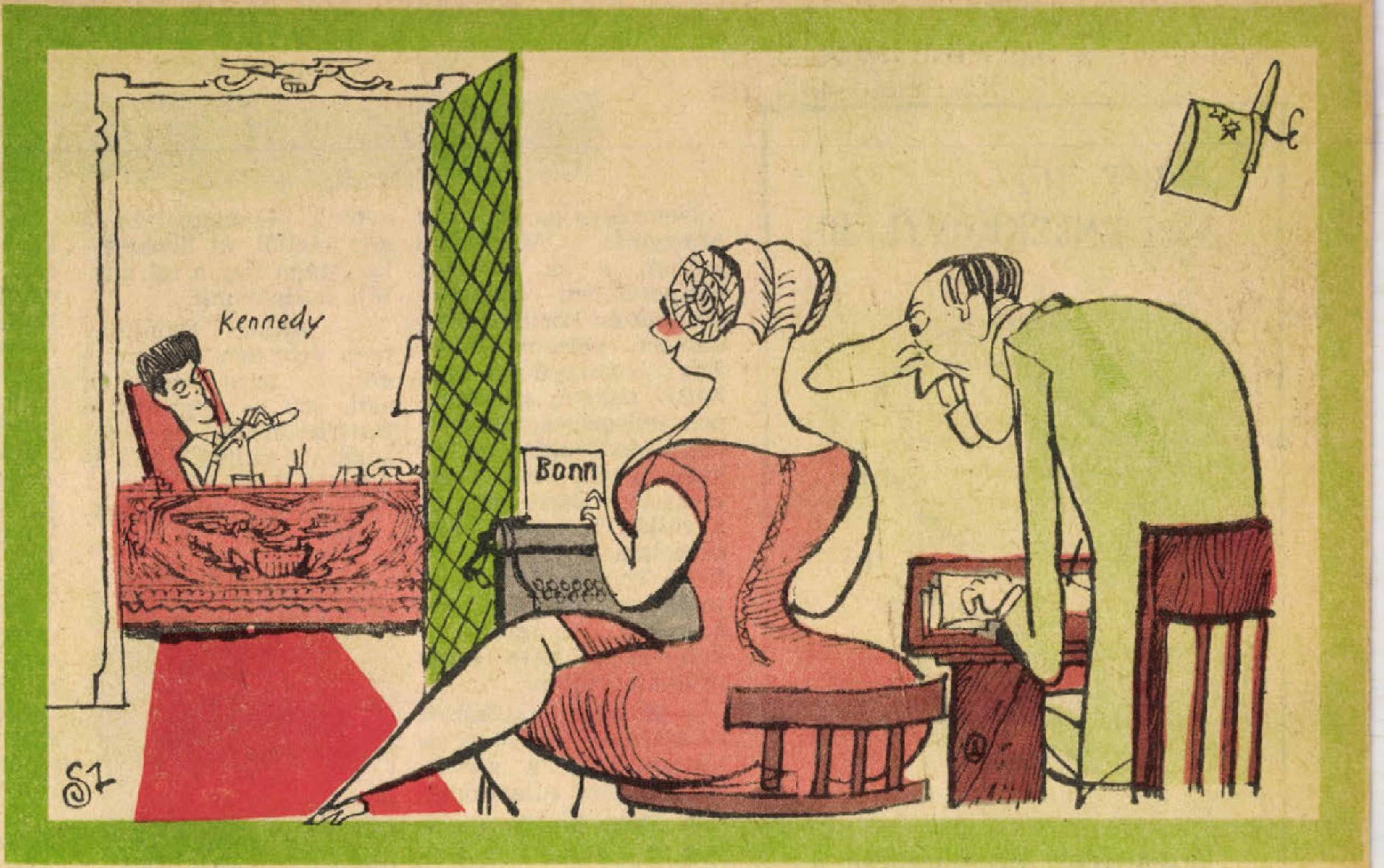

De Gaulle: Fräulein Grete, én nem tudok magának zavartalanul diktálni, ha maga mindig a vezérigazgatóra kacsintgat!

A páva

A húsa —
mint a csizmaszára,
(bár nyelve, mondják:
csemege!)
de kék-aranyzöld
tollruhája
a színek-formák
remeke.
A hangja rút,
az esze báva,
de farka legyező-csoda.
Ha körbe tárja szét
a páva,
ki gondol rá,
hogy ostoba.
Szép páva ... Semmi
haszna, kára ...

A tojásból
mért bújt elő?
Kis arabeszk,
üres cifráda,
pipiskedő,
pöffeszkedő ...
Miért nem lett gyöngytyúk
a páva,
vagy mért, hogy fácán
nem lehet?
Mért terem most is
garmadába'
haszontalan, ígéző, kába,
felesleges sok
műremek?!

Békés István

Baleset

Várnai György rajza

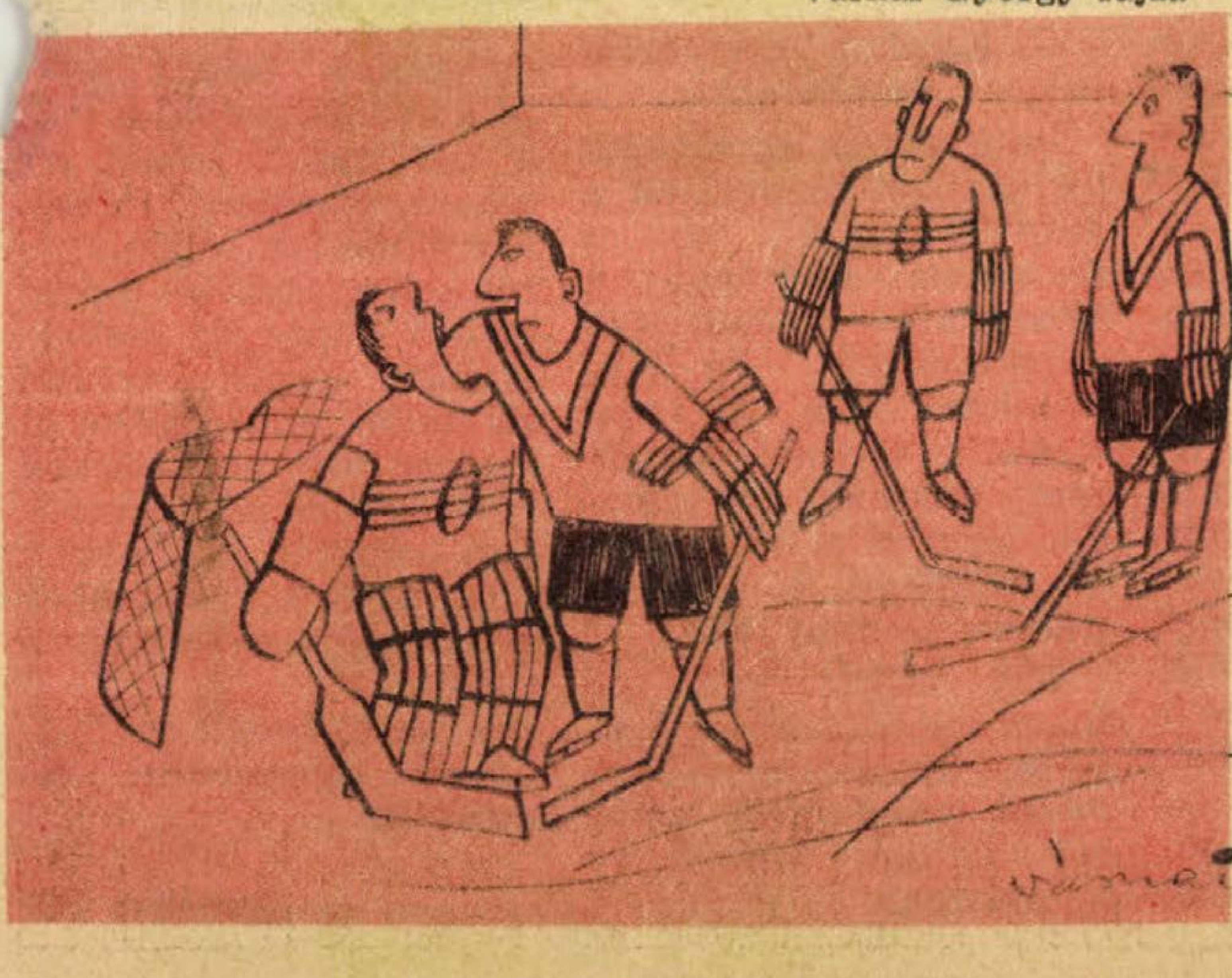

Esti iskolában

Hegedűs István rajza

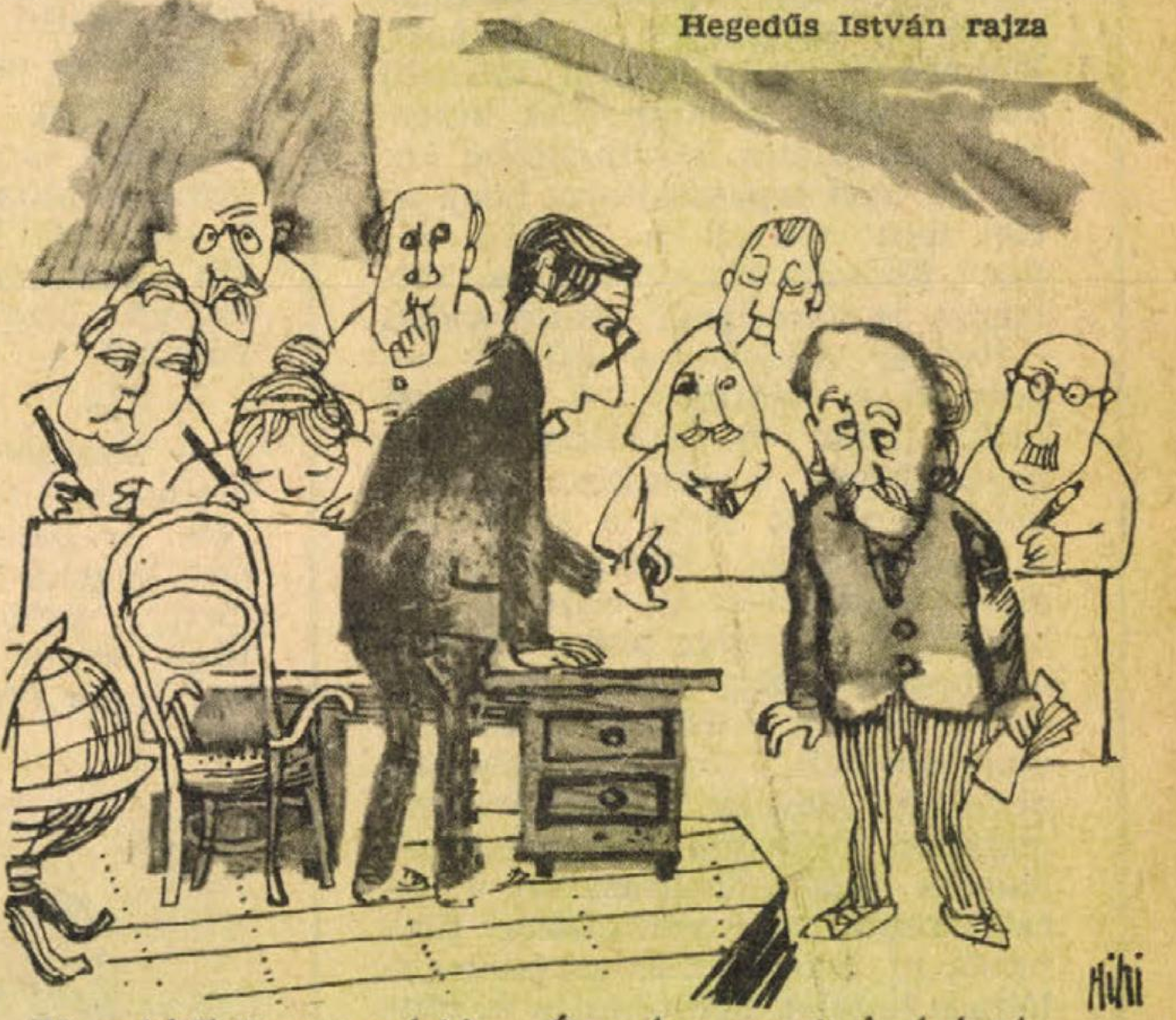

– Büntetésből ötvenszer leírja: „Óra alatt nem árulunk lottószelvényt”.

Író-házaspár

Szegő Gizi rajza

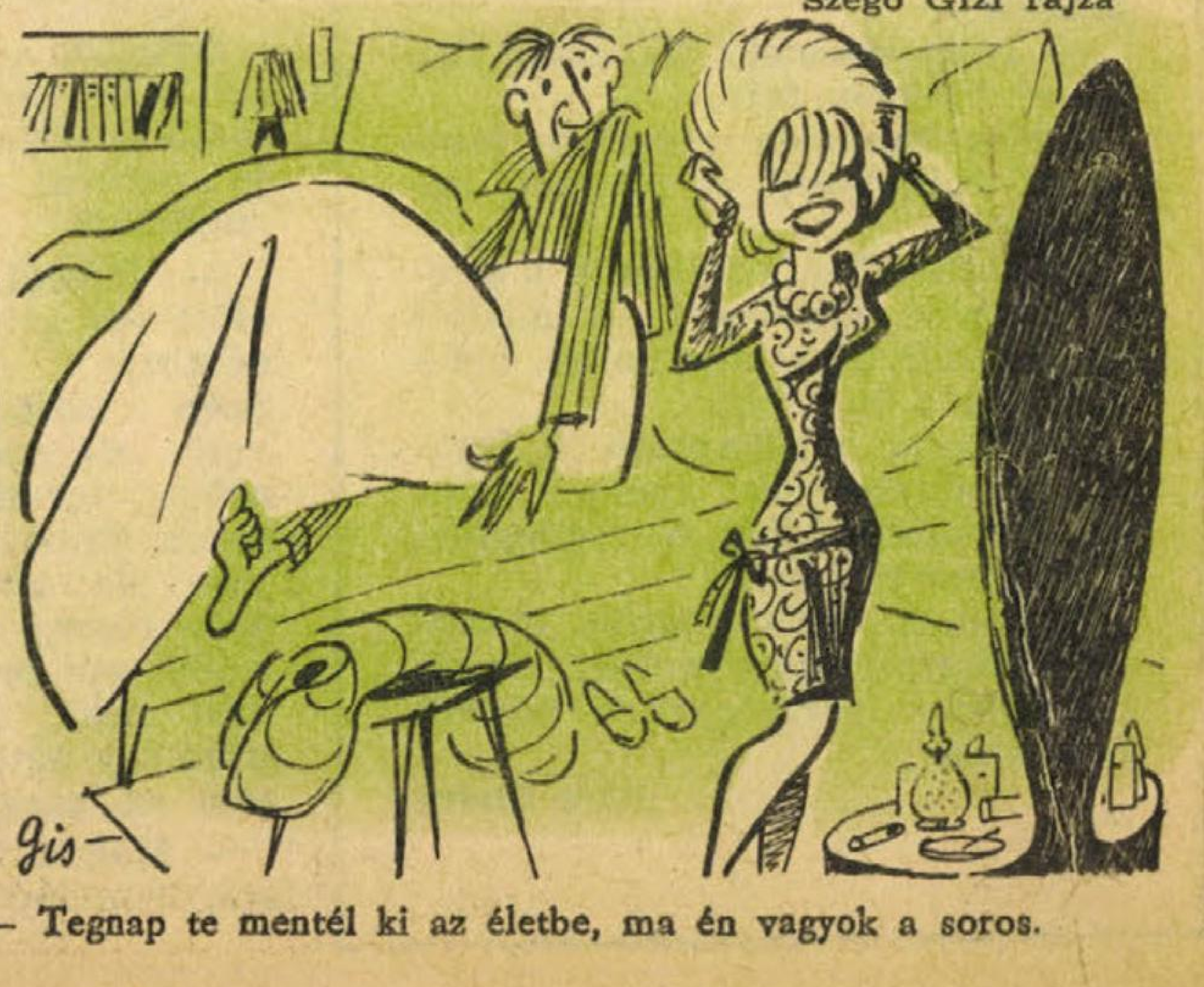

– Tegnap te mentél ki az életbe, ma én vagyok a soros.

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

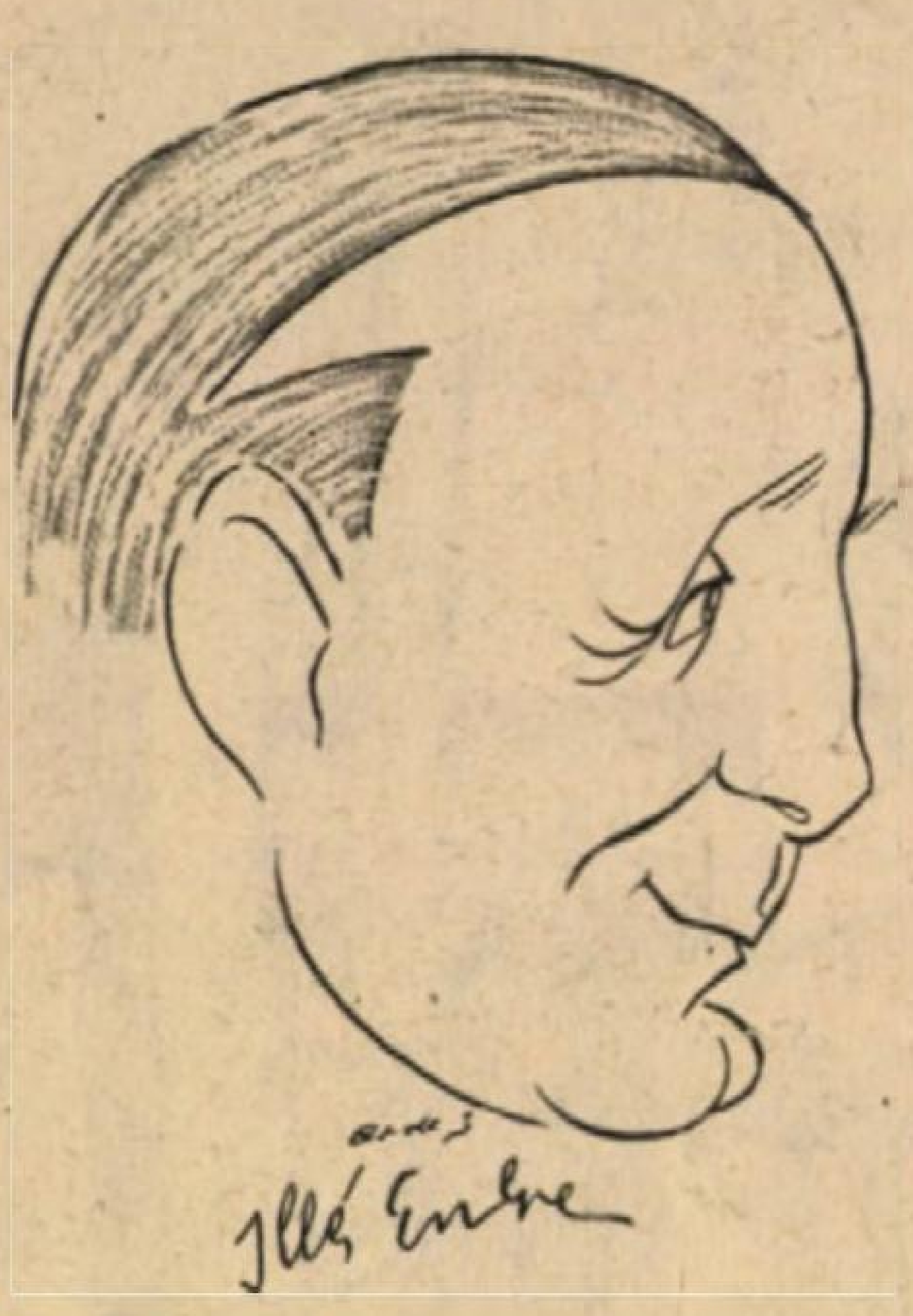

Kritikusaink leggyakrabban a műfaji tisztaságot kérik számon íróinktól. Megfeledkeznek a világirodalomról — például Shakespeare is megszegte a törvényt, Molière is: a tragédiát falstaffi humorral, s a komédiát kesernyés, fájdalmas felhangokkal keverték. Azt tapasztaltam, hogy az élet sem kedveli a „tiszta műfajt”. Egészen könnyű tréfák csattanója is váratlanul elsúlyosodik.

Hevesi András, a kitűnő regényíró és kritikus, a „Párizsi eső”, írója jó barátom volt, ugyanabban a szerkesztőségben dolgoztunk, jó ideig a szobánkat is megosztottuk. Bandi dühöngő áldozatnak született, akit ugratni kellett, mert egész lénye kívánta az ugratást. Egy este korábban értem be a szerkesztőségbe, s unalmamban a francia követség nevében levelet fogalmaztam, melyben röviden értesítettem: francia regényfordításaiért a becsületrend tiszti szalagjával tüntették ki. Bandi az íróasztalán találta a levelet. Felbontotta és rögtön elhitte. A boldogságtól kiáltozva járta sorra a szobákat —, de mindenhol fanyar, epés, rosszkedvű arcok fogadták. Már mindenki be volt avatva. Bandi újjongott.

— Irigy disznók! Ez aztán fáj, ugye? Nagyon fáj?

Eddig kitűnően sikerült. Mindenki fulladozott az elfojtott nevetéstől.

És ekkor Bandi felkapta a telefonkagylót, tárcsázott, és mielőtt megakadályozhattam volna, belekiabálta a kagylóba:

— Mama, megkaptam a francia becsületrendet! Igen, a francia becsületrendet! A regényfordításaimért!

A remek tréfa rögtön elromlott. Megrontotta a műfaji tisztátalanság — a cigányútra szaladt befejezés.

Illés Endre

AZ UTOLSÓ HULIGÁN

Nemrégen az Egyesült Miegymás Művekben voltam, s az udvaron átmentemben húsz-huszonkét év körüli fiatalembert vettem észre. Egy betongyűrűn ült, háttal nekem, a huligánok jellegzetes, fémgombos csőnadrágjában, fekete ingben, elmélyülten olvasott. Észrevétlenül, a vállán keresztül beleolvastam a könyvbe: a fickó Thomas Mann tetralógiáját olvasta. Most észrevett, felugrott, a könyvet a háta mögé próbálta rejteni.

— Mit akar, apuskám?! — kiáltotta kihívóan, de láttam, hogy a szemében rémület tükröződik.

— Hogy került magához ez a könyv? — kérdeztem rá én is élesen.

Váratlanul megragadta a karomat, mint egy ijedt kisfiú. Könyörgő tekintettel nézett rám.

— Ígérje meg, hogy senkinek sem szól róla! Nem is látta nálam ezt a könyvet! Ígérje meg! Ha elmondja valakinek, engem bizonyosan kirúgnak!

— ???

— Mindjárt megérti. Hallgasson meg és kérem, ne bántódjék meg, de hogyha valaki elmegy esetleg mellettünk, akkor modortalanul fogok önnel beszélni.

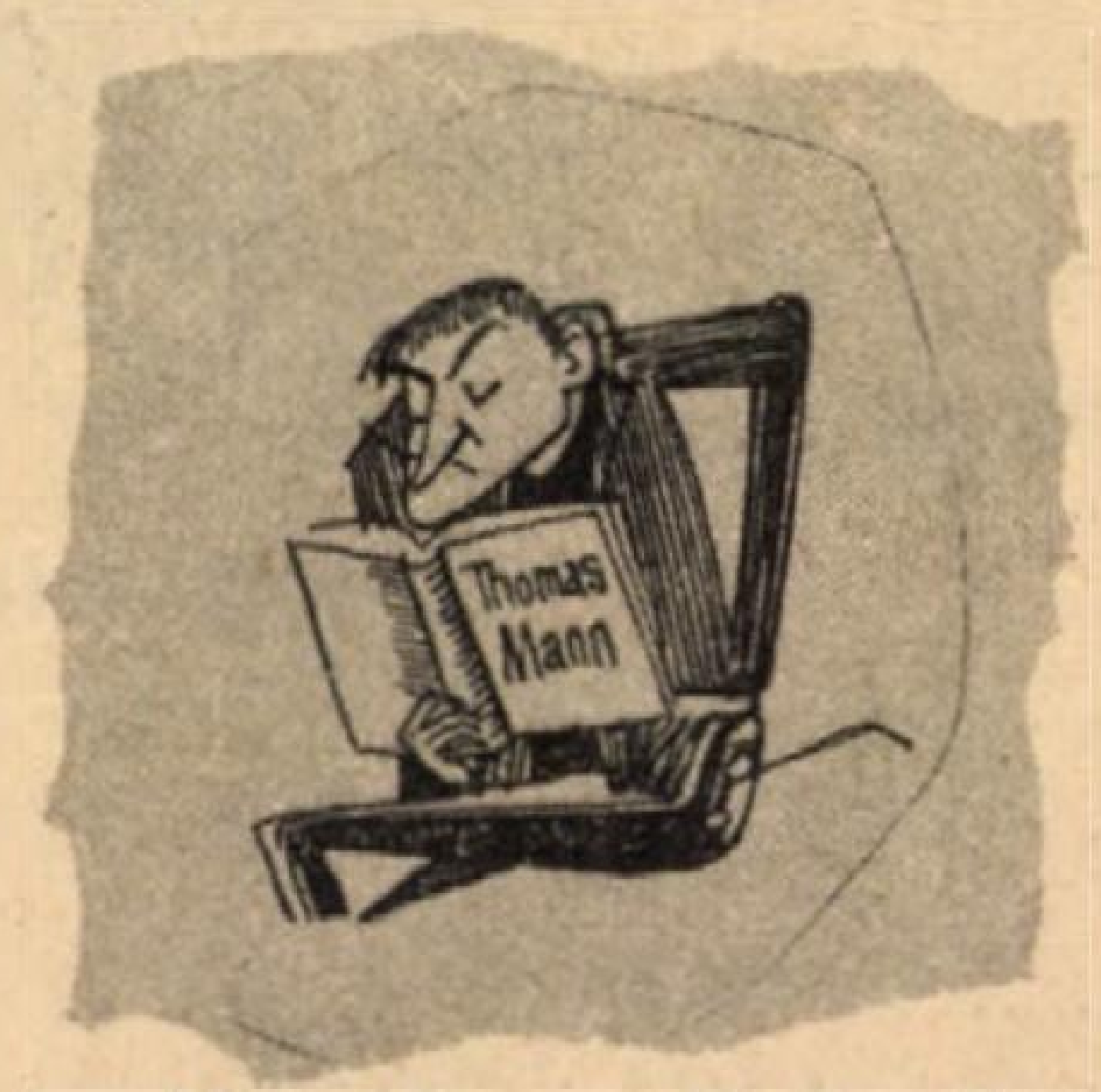

Nyeglén elhelyezkedett a betongyűrűn, gyufaszálat rágcsálva, cipője orrával egy követ rugdosott.

— Másfél évvel ezelőtt egy színjátszó csoportban szerepeltem. Szép közönségsikerem volt, szerepem szerint afféle töretlen csikót, nyers kamaszt alakítottam, de aki mellesleg nem rossz, csak éppen senki sem mutatott még utat neki. Szereplésem után egy héttel üzent értem az igazgatónk.

— Magát, Mallér elvtárs, — mondta az igazgatónk —, kiemeljük a gép mellől, új beosztásba. Maga lesz a mi háztáji huligánunk.

— Akkor éppenúgy nem értettem én sem a dolgot, mint most ön nem érti — folytatta a fiatalember —, de nemsokára azután én is megértettem. Az igazgatónk ugyanis megmagyarázta.

— Nem is tudja, kedves barátom — mondta az igazgató —, hogy mennyien érdeklődnek, foglalkoznak a mi gyárunk fiatal dolgozóival. Hol a pedagógusoktól, hol a nőszövetségtől, egyik nap a sajtótól, másnap az ifjúsági szervezetektől jön valaki, hogy megnézze a fiatalok helyzetét, mindenek felett pedig azért, hogy találjon egy megfelelően elmaradott fiatalembert, akinek utat mutathat. Hiába próbáljuk elmondani, hogy nálunk mostanság nincs huligánfajta, csavargó, mind, aki jön, azt reméli, hogy ő legalább egyet csak talál a maga számára. Ezért, kedves Mallér barátom, maga lesz a mi szemünk fénye, a mi megnevelhető háztáji huligánunk, akinek eredményesen fog utat mutatni bárki, aki ilyen céllal keres fel bennünket!

— Kezdem már érteni! — álmélkodtam.

— Másnap az igazgatói alapból megvették a munkaruhámat, ezt a fertelmes nadrágot, a hozzávaló inggel, és megkezdődött az új munkám. Ön el sem képzeli, mennyi figyelmet, mennyi gondosságot igényel a feladatom — sóhajtott a fiú —, nézzen például ide!

Kis táskát vett elő maga mellől, térdére fektette, kinyitotta. Könyveket, mindenféle kacatot vettem szemügyre a táskában.

— Eredeti, hamisítatlan Big Bill! — mutatott fel a fiatalember egy koszos, lapjaira széthullott füzetet, undorral fogta két ujja közt. — A mai napra ugyanis egy újságírónő-látogatót jeleztek. Az első találkozáson mindig jó mélyről szoktam elindulni, úgy lehet ugrásszerű, szép fejlődést elérni nálam. Itt van egy másik könyv, Verne Gyula. Vernénél egy pedagógusnővel tartok. Az ifjúsági szövetség instruktora most fog negyedszer találkozni velem. Neki már egy német demokratikus kémregényt olvastam el.

— És ez a sok gyufacímke a táskában?

— A múlt héten fogadtam meg egy kedves, idősebb néninek, azt hiszem, a tanács ifjúsági osztályáról szokott jönni, hogy a kocsmázás helyett valami más időtöltést keresek magamnak. Biztos, nagyon fog örülni a gyufacímkegyűjtésemnek!

A fiatalember mélyet sóhajtott. — Hát ezért kértem, ne árulkodjon arról sem, hogy Thomas Mannt látott a kezemben. Nem szeretném lejáratni magamat.

Gyorsan megígértem neki, mert közben megjelent az udvaron egy határozott léptű, szemüveges nő, aktatáskával, egyenesen felénk j
Minden bizonnyal ő v
a mai napra jelzett la
togató. Barátom felkelt kényelmetlen ülőhelyéről, a fogpiszkálót cipőm orrára köpte, és zsebredugott kézzel valami slágerdallamot szűrve át a fogai közt, egykedvűen várta vendégét. Távozóban annyit hallottam még, hogy a fiatalember azt mondja a betongyűrűnél:

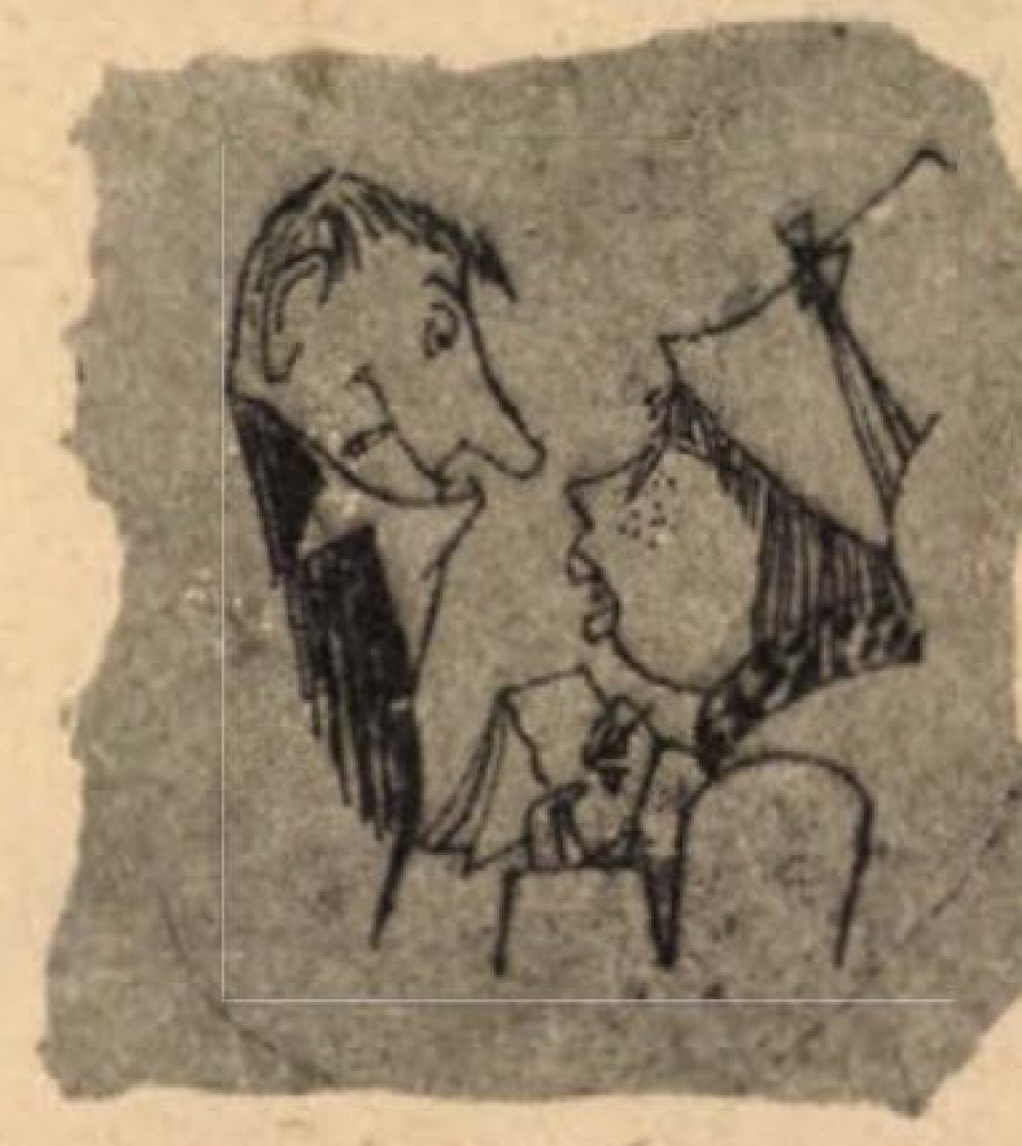

— Helló, öreglány! Szólítson egyszerűen Jamesnak!...

Somogyi Pál

Pesti tudósítónktól

A szóbanforgó kartárs nem éppen Leonidas, de vannak benne heroikus hajlamok. Nemrég egy összejövetelen így fejezte ki magát:

— Ha megengedik, én is bátorkodom bátor lenni...

*

Juliska néni imádja a zenét, főleg a klasszikusokat. Már az egyes tételek közötti szünetek is idegesítik, mindig attól fél, hogy már vége az egésznek. A múltkor Beethoven kilencedik szimfóniája hangzott el a rádióban. Juliska néni behunyt szemmel hallgatta az énekkar előadásában az örömódát, majd, amikor egy hatalmas akkorddal véget ért a nagy mű, csalódottan kérdezte:

— Már vége van?

— Igen.

— Milyen kár! Olyan szívesen hallgattam volna még...

Sajnos, ez a Beethoven és a hozzá hasonlók eléggé lusták voltak, és túlságosan gyorsan fejezték be műveiket.

*

Amikor az írónak bemutatták egy odaadó rajongóját, az illető meghatottan mondta:

— Ó, én a mestert, ha személyesen nem is, de világhírből már ismerem...

f. l.

SPORTEMBEREK

KENÉZ: Mit szól a Dobrocsányihoz? Milyen gyenge tehetetlen alak? Mindössze kilencvenkét kiló. Zámori két perc alatt levitte dupla Nelsonban a szőnyegen.

ZALA: Igaza van. Nyimnyam, szerencsétlen fickó. És látta a ZMC–RTC közötti ökölvívó mérkőzést? Mikor Slezák félrehajolt Krasznai elől, utána kettőt jobbra ugrott, kettőt balra, aztán olyan egyenest vágott a Krasznai állára, hogy a bíró talán még most is számolja.

KENÉZ: Csodálkozik? sznai egy gyámoltalan, öge kis ember. Azért, ot két éve megnyerte a másodosztályú bajnokságot, még nem biztos, hogy tud verekedni. Higgye el nekem.

ZALA: Elhiszem. De kinn volt csütörtökön az országúti kerékpárversenyen? Sírni szerettem volna, sírni. Háromszázhúsz kilométer után olyan bágyadtan taposta a pedált Latorczai, hogy rossz volt nézni.

KENÉZ: Mondom, baj van az erőnléttel. Egy férfi legyen erős, legyőzhetetlen!

ZALA: Erről jut eszembe, látta pénteken az úszóversenyen, hogy lihegett Perczeller, amikor a 4 × 100-as váltó döntőjét úszta?

KENÉZ: Mi az, hogy láttam? Elpuhult, elkényeztetett emberek a mi versenyzőink.

ZALA: Hová tűnt az igazi őserő? Melyik sportpályán láthatja maga a dagadó, legyőzhetetlen izmok feledhetetlen játékát? Gyengék ezek, uram, mint a viola.

KENÉZ: Ne is beszéljünk róla. Egyébként hogy van?

ZALA: Köszönöm. Tegnap nagyon felizgattam magam. A feleségem azt szerette volna, hogy hozzak fel a pincéből húsz kiló brikettet! Hallott már ilyet. Az én könyökzsábás karommal cipekedjek!

KENÉZ: És mondja: mikor felér az első emeletre, nem érez maga olyan enyhe zúgást a fejében?

ZALA: Ha lassan megyek, akkor sohasem.

KENÉZ: Az a fontos, hogy tartózkodjunk az izgalmaktól és semmi megerőltetés.

ZALA: Na, jöjjön, megyünk. Ma az én vendégem.

KENÉZ: Köszönöm.

(Elcsoszognak egy iszap-pakolásra.)

Galambos Szilveszter

ÚJ TANÁCSTAGOK

Instrukció

Szűr-Szabó József rajzai

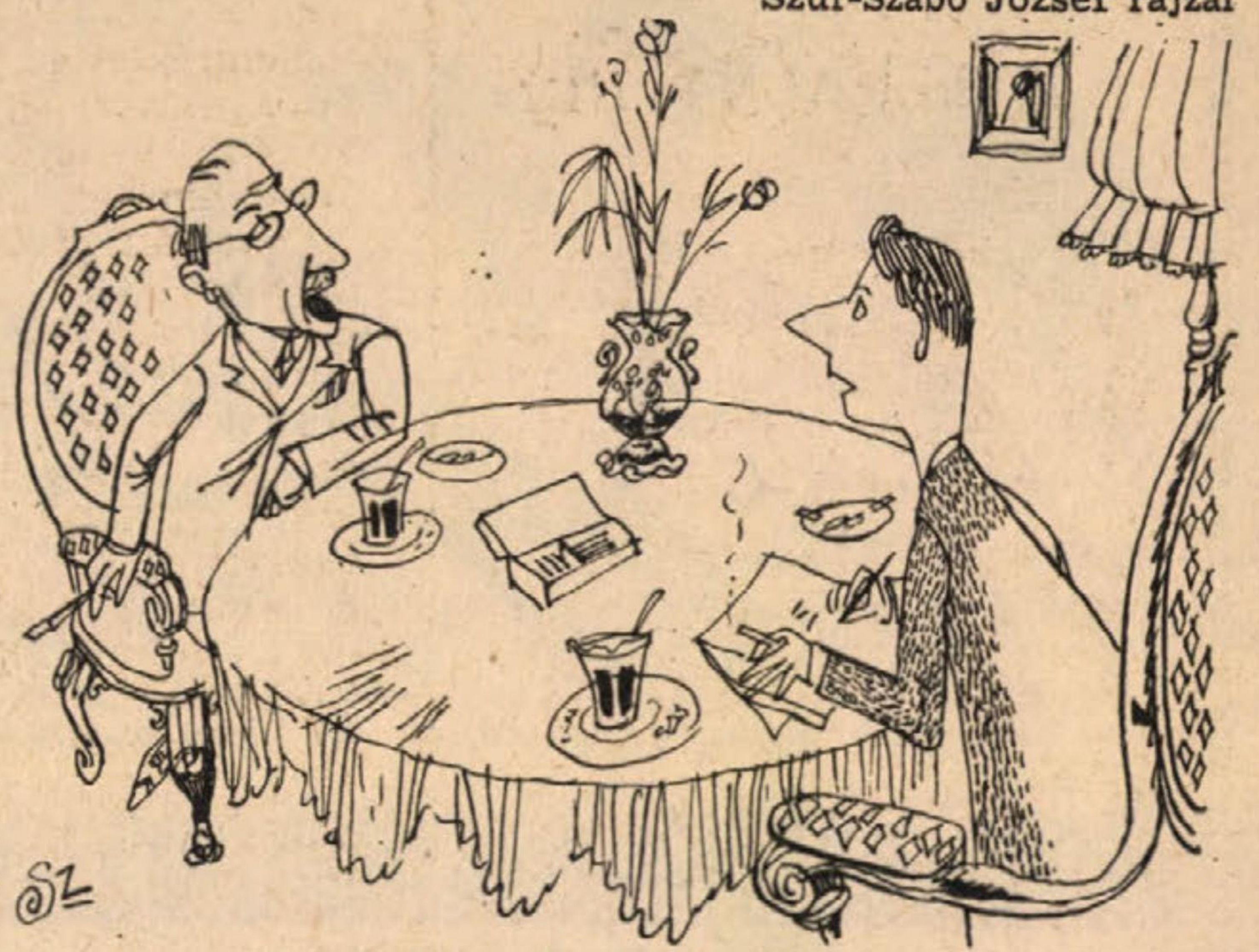

Régi tanácstag: ...és a legfontosabb: Bőhm nénit minden beszámolóban meg kell dicsérni...

Siker

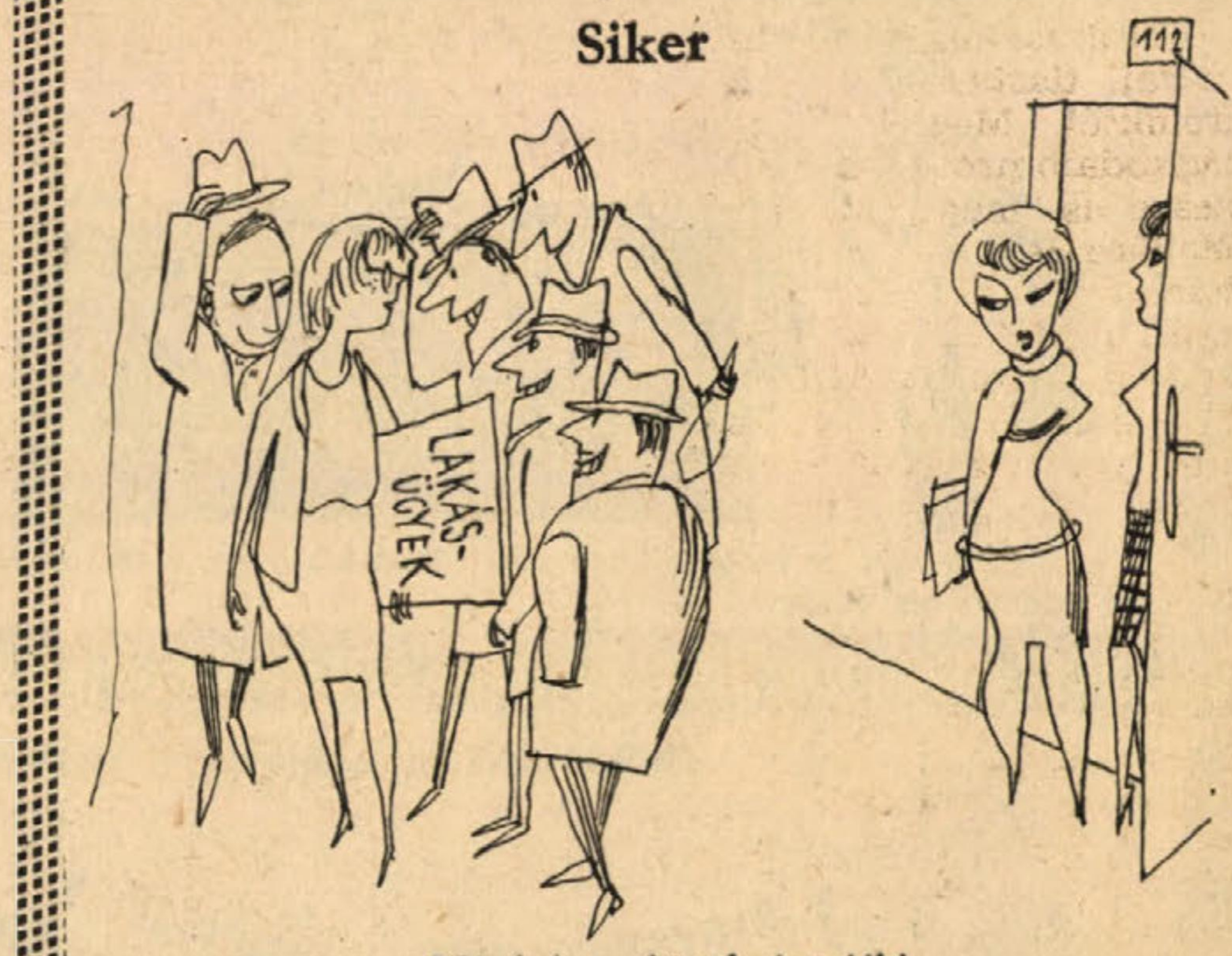

– Nézd, hogy körülrajongják!

A látszat csal

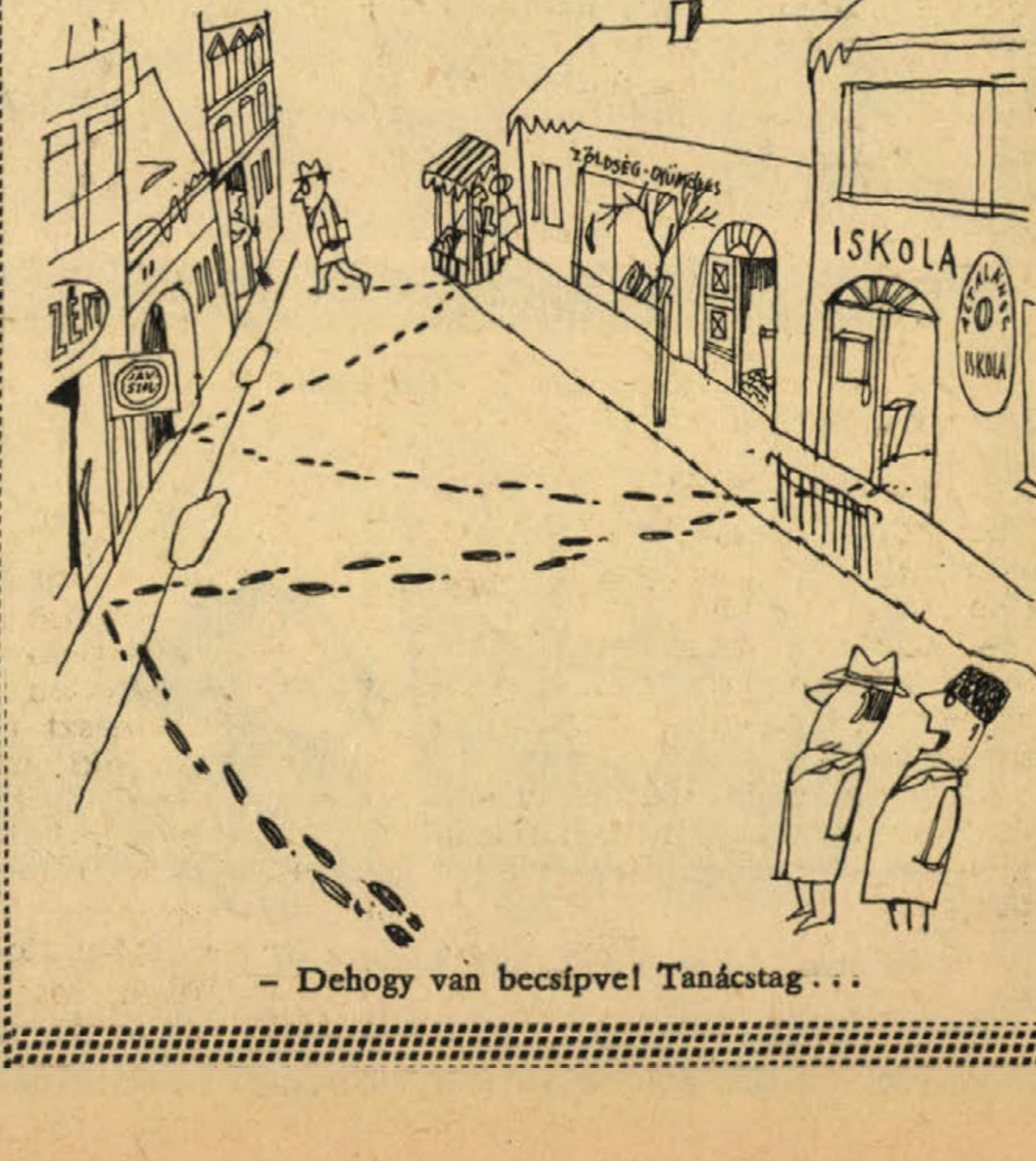

– Dehogy van becsípve! Tanácstag...

A nők meg a férfiak

Toncz Tibor rajza

Beszélgetés a házasságról

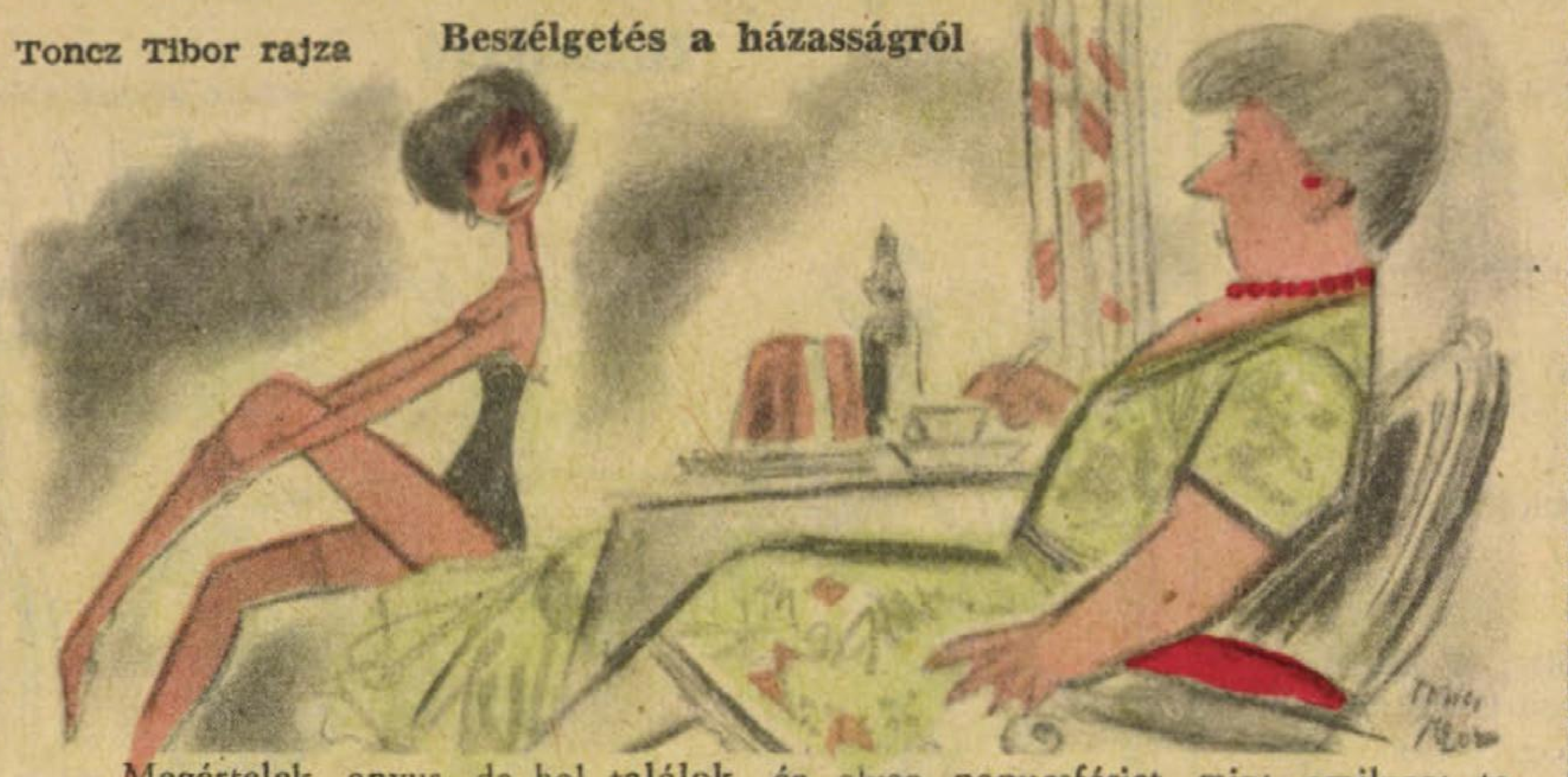

– Megértelek anyus, de hol találok én olyan papucsférjet, mint amilyent te kifogtál? . . .

Első nap az üzemben

Szűr-Szabó József rajza

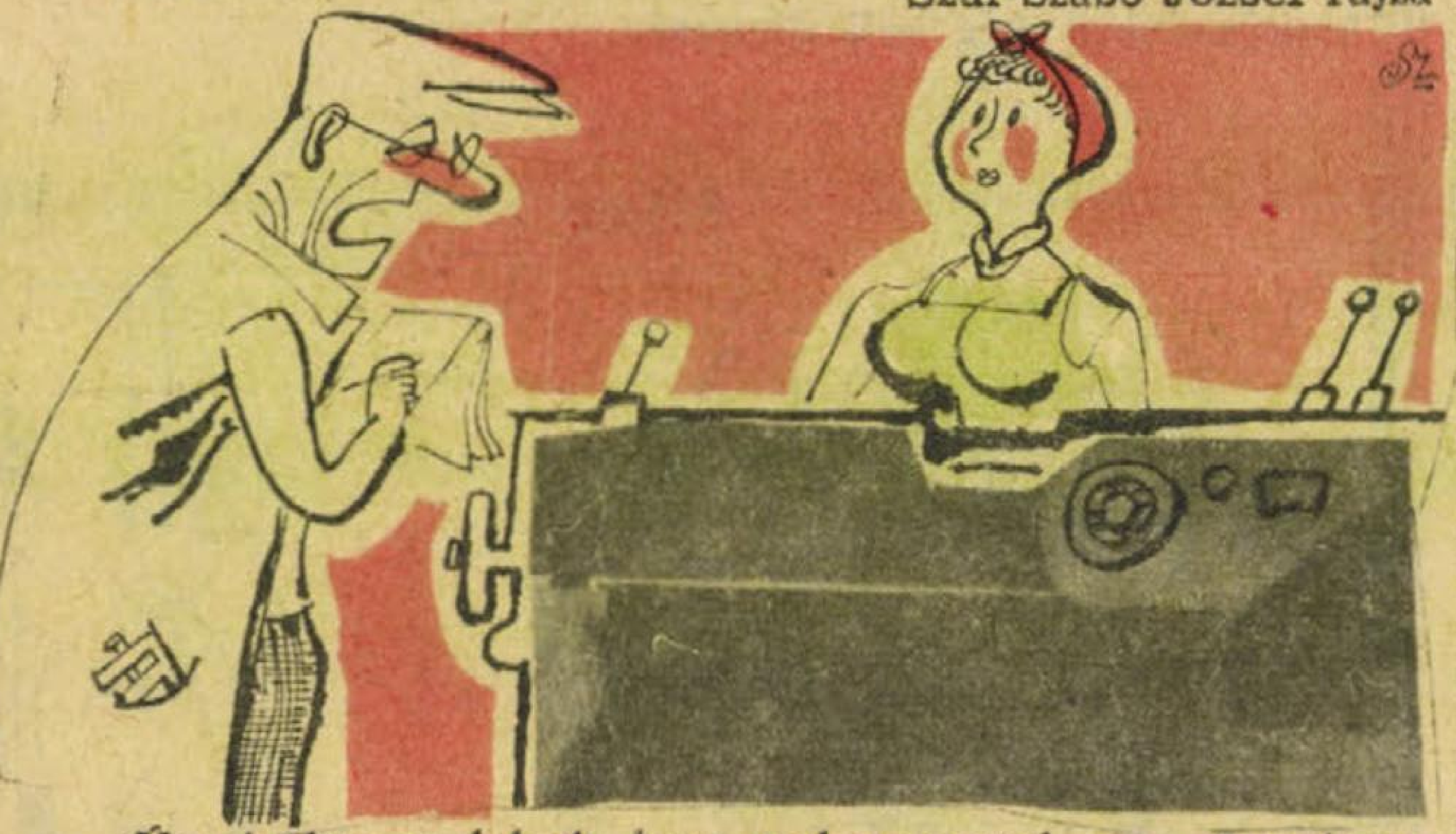

– Úgy intézze a dolgait, hogy csak tavasszal, vagy ősszel mehet szülési szabadságra!

Amikor az asszony többet keres . . .

Várnai György rajza

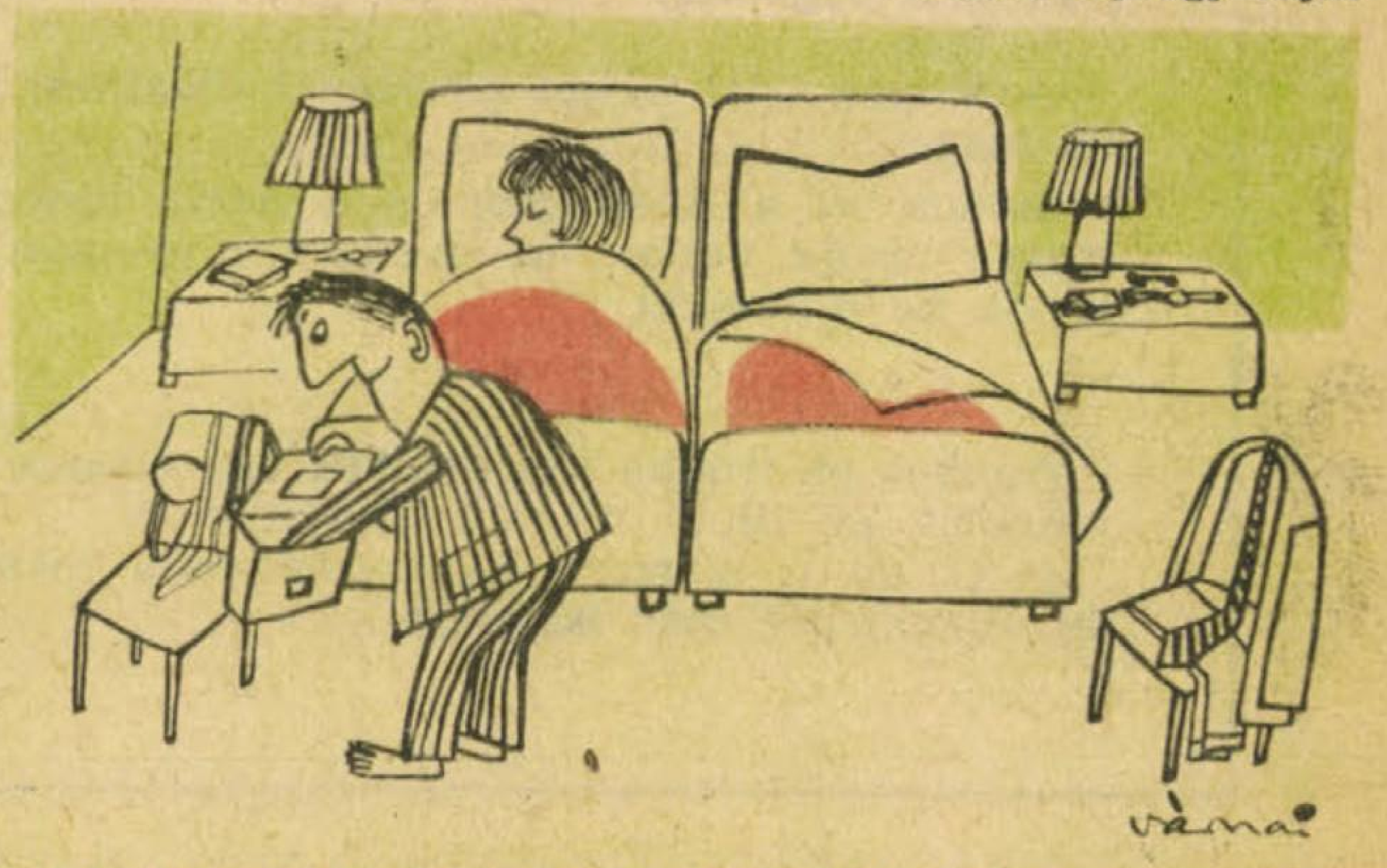

Örökléstani mutatótábla

Hegedűs István rajza

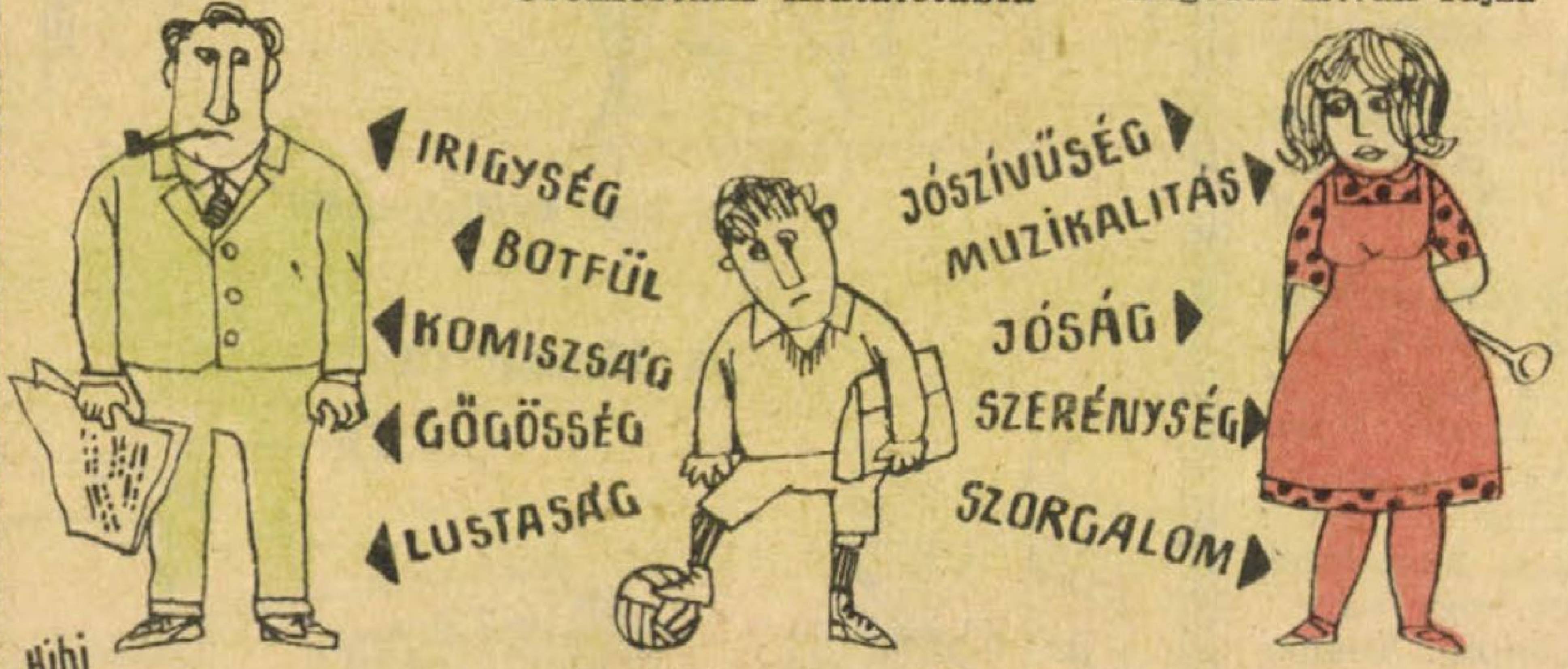
◀ IRIGYSÉG
◀ BOTFÜL
◀ KOMISZSÁG
◀ GÖGÖSSÉG
◀ LUSTASÁG
JÓSZÍVŰSÉG ▶
MUZIKALITÁS ▶
JÓSÁG ▶
SZERÉNYSÉG ▶
SZORGALOM ▶
Hihi

Kire ütött a gyerek?

Ki a férfi a csárdában?

Erdei Sándor rajza

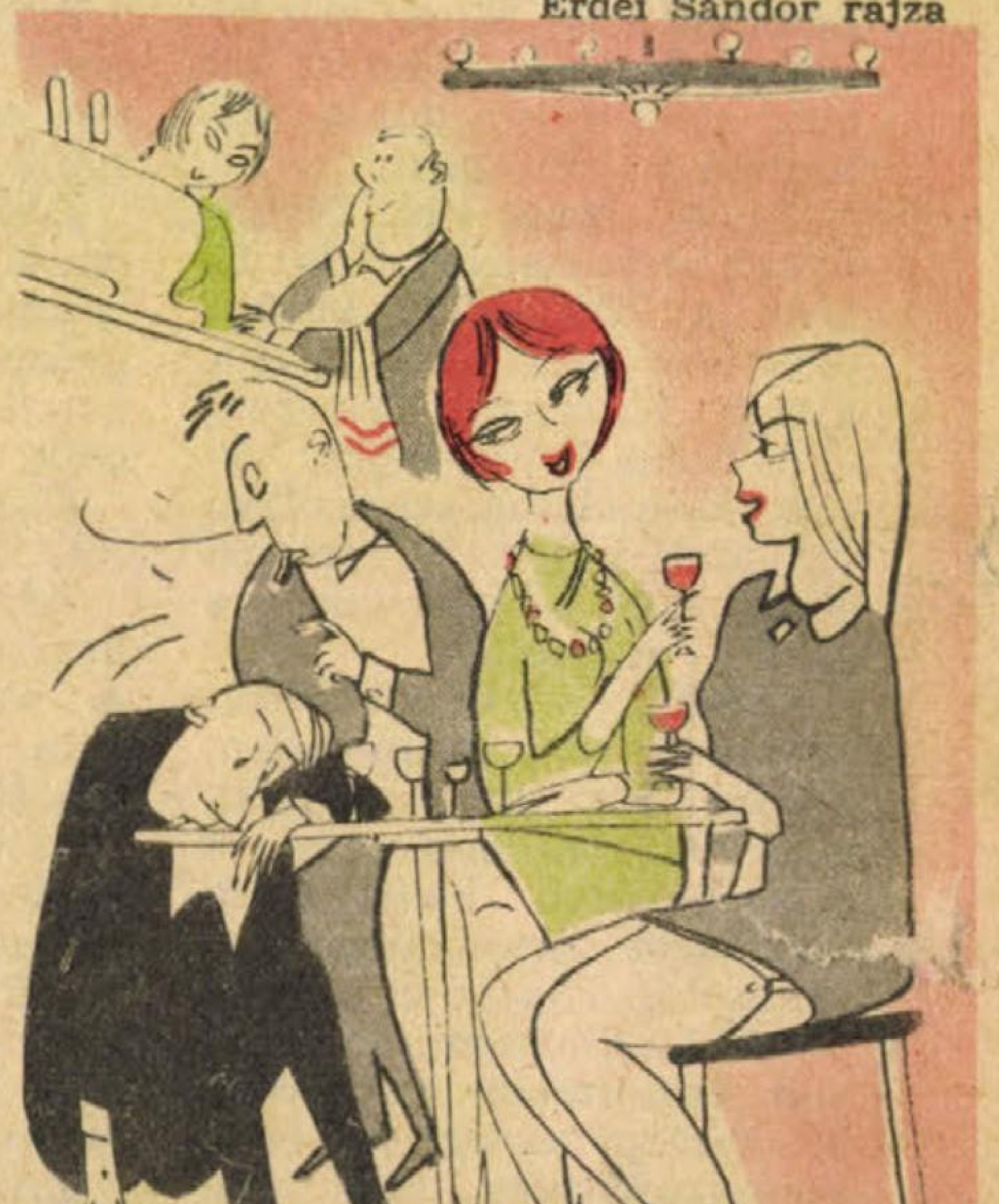

– Figyeled, komám, még egy puncs és teljesen leitattuk a lányokat! . . .

Haladás

Pusztai Pál rajza

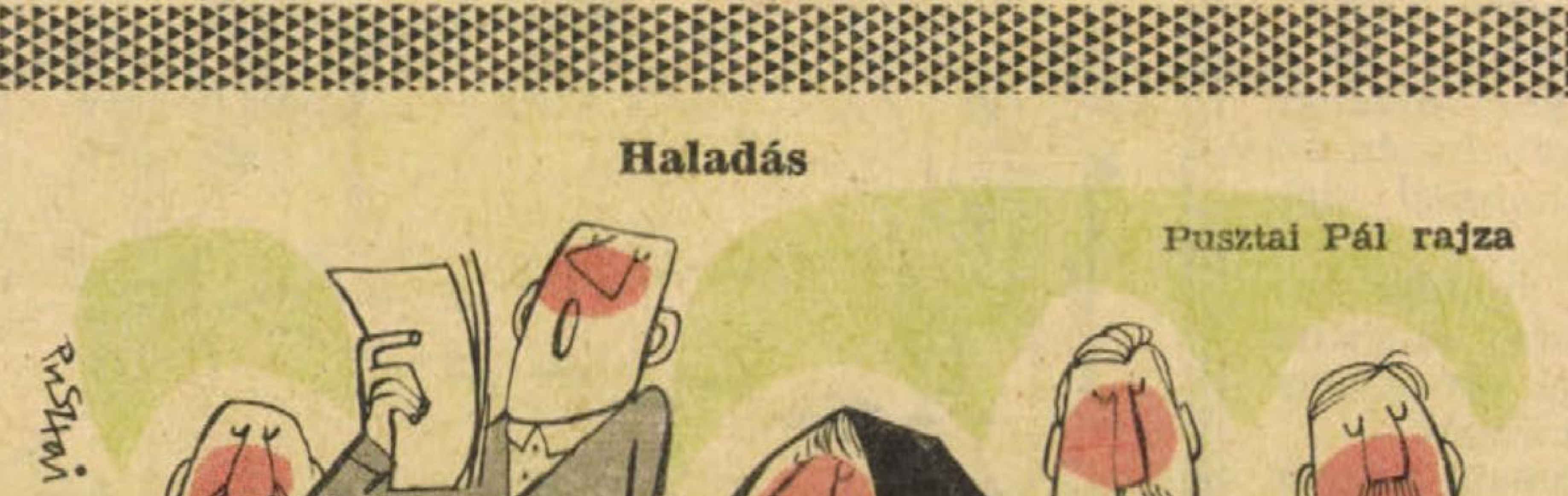

– Örömmel jelentem, hogy már tiszteletbeli nőtagja is van a vezetőségünknek.

Esti műszak után

Szegő Gizi rajza

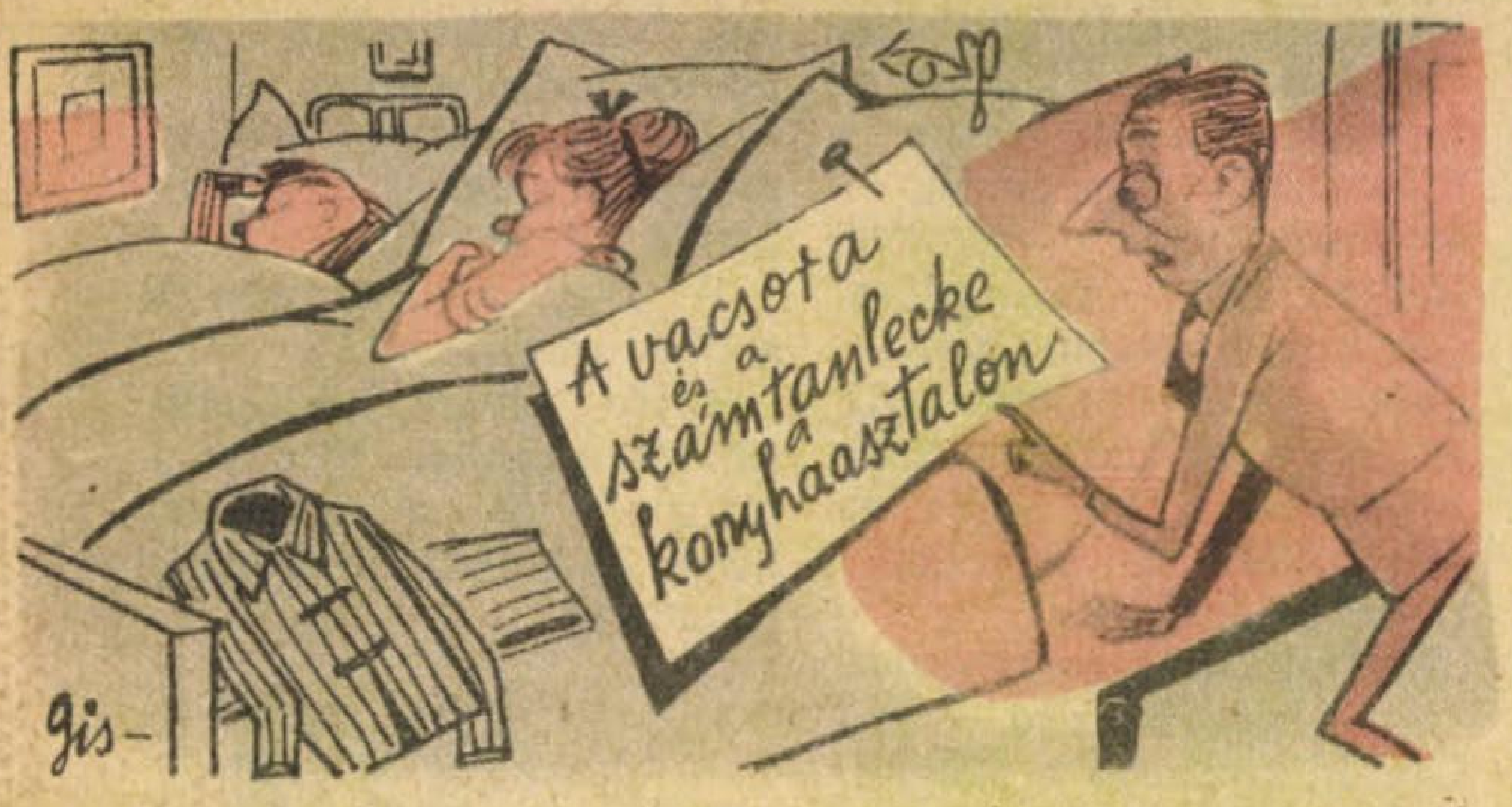
A vacsora és a számtanlecke a konyhaasztalon

Vigyáz a jó hírére

Balázs-Piri Balázs rajza

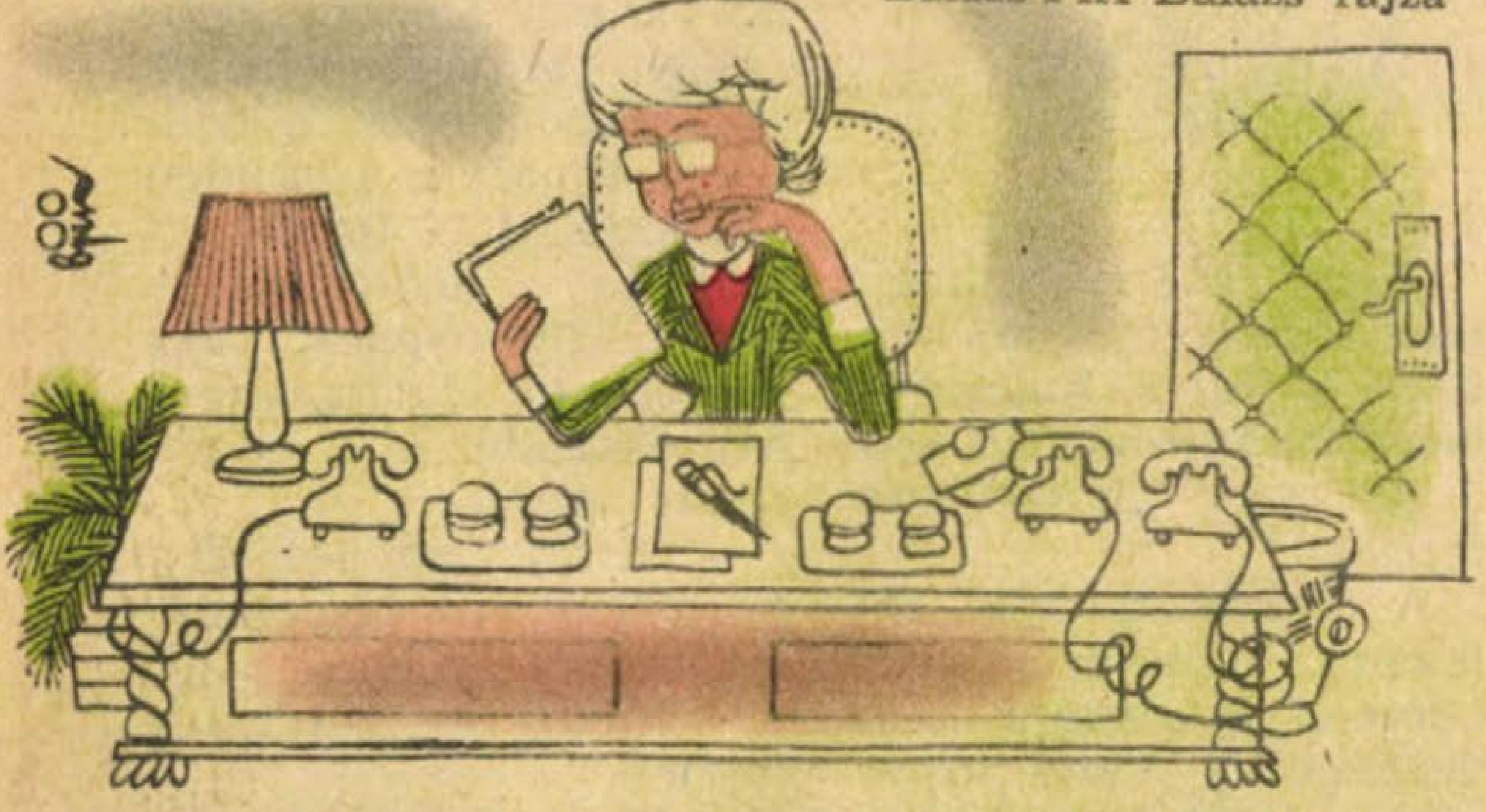

– A Kovácsnak nem adhatok prémiumot, túl jóképű . . .

Új szaktárs

Pusztai Pál rajza

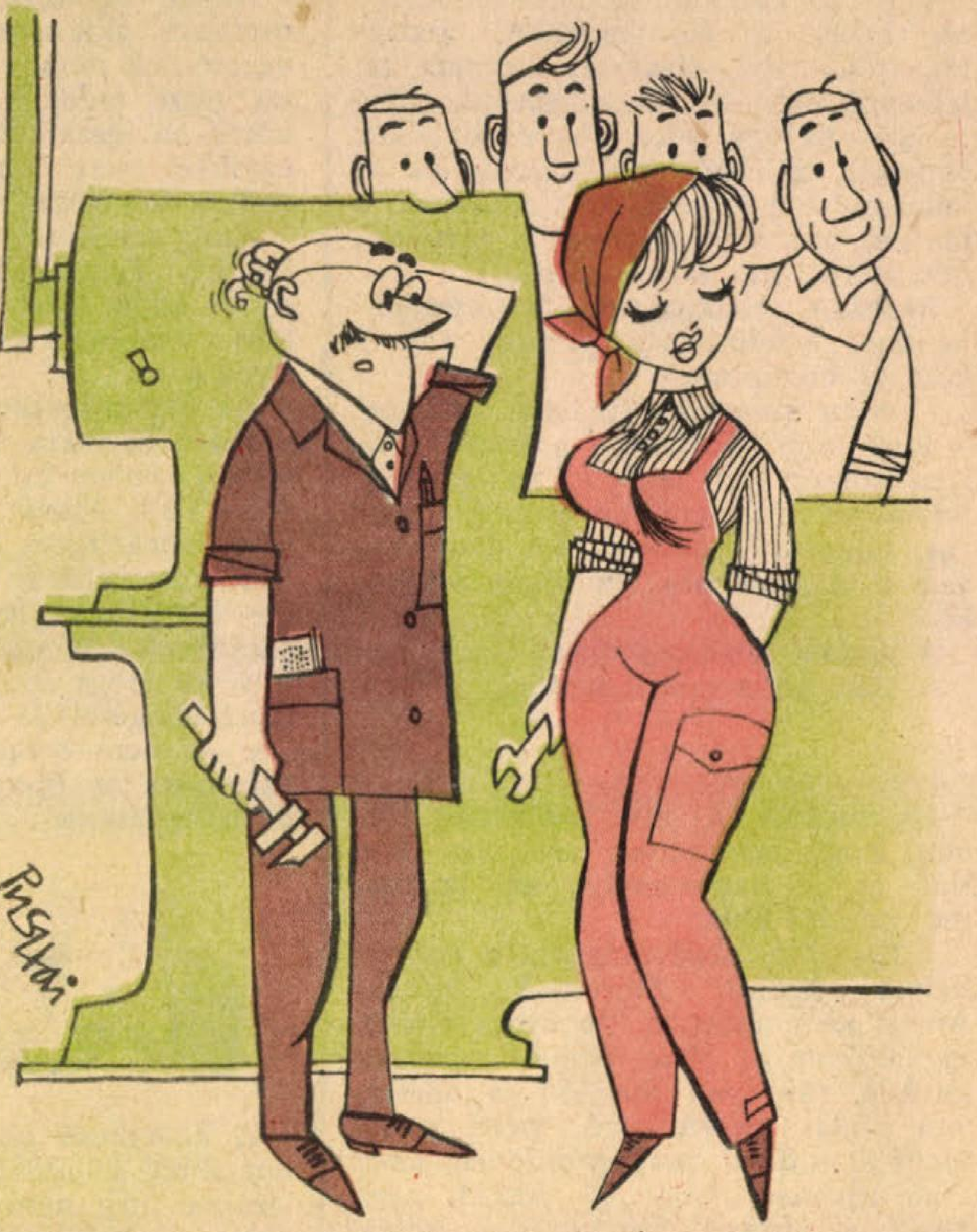

– Nagyon kérem, ne vegyék tekintetbe, hogy nő vagyok . . .

Megértő lélek

Vasvári Anna rajza

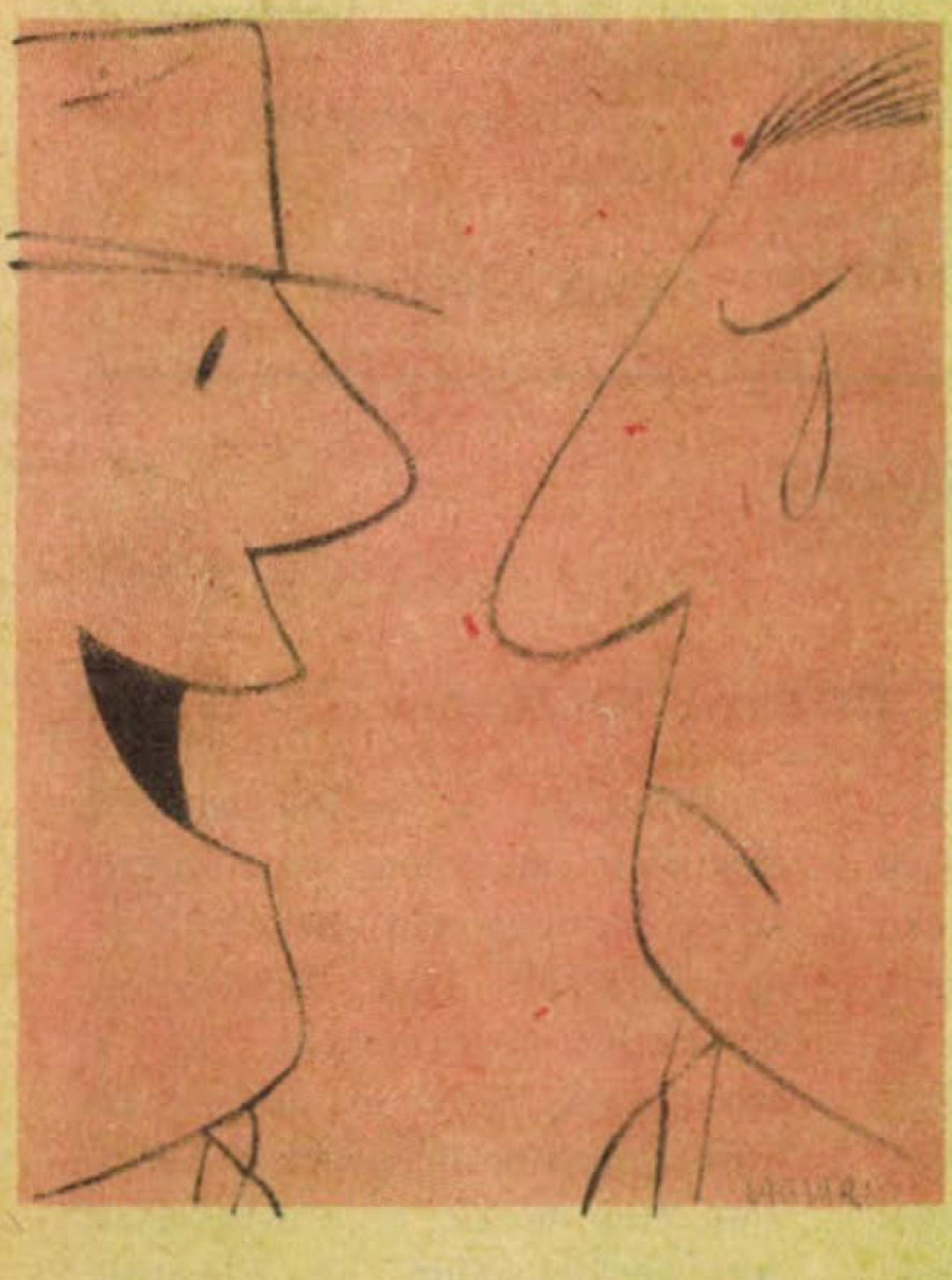

– Ne sírj, majd te is belejössz a főzésbe! . . .

Az opportunista Párizs

Kaján Tibor rajza

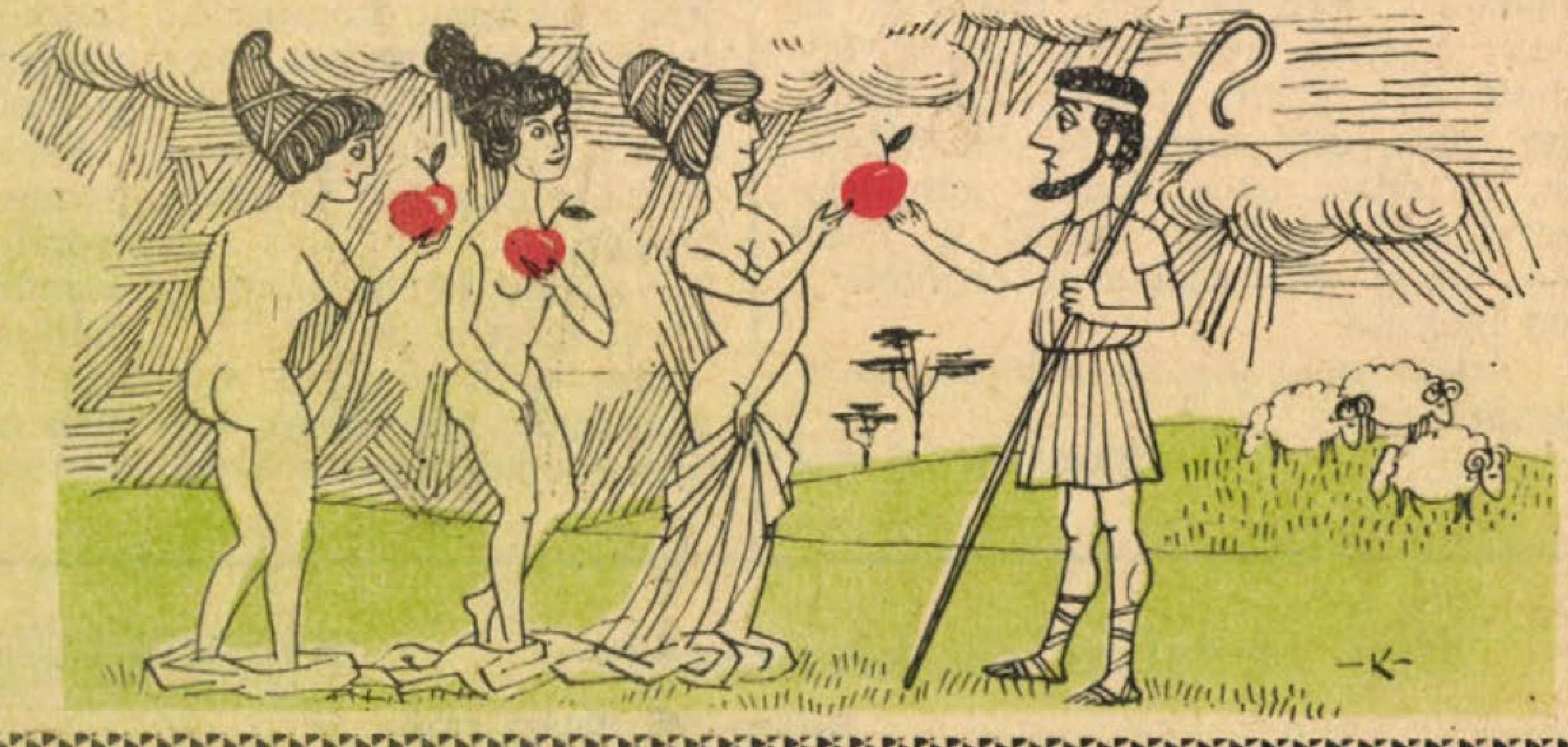

Prémiumosztás után

Balázs-Piri Balázs rajza

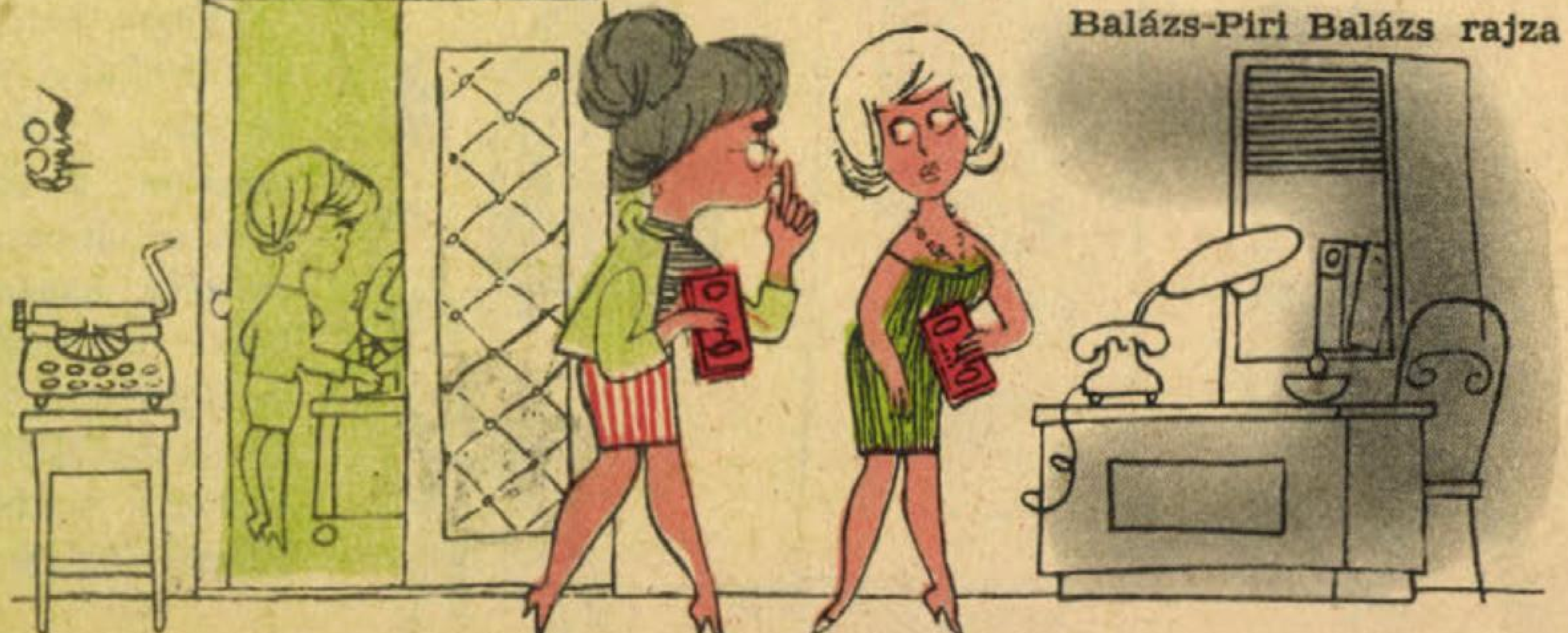

– Erről a férjemnek egy szót sem!

GYEREKEK

Van egy barátom, hétéves lehet, aki ott lakik a környékemen, kedves kis szőke fiú. Gyakran szoktam találkozni vele és elbeszélgetünk. Néha meghívom egy süteményre, ilyenkor elmeséli az életét, mi történt az iskolában, hogy tanul, mit mondtak a tanítók, mi a véleménye a társairól, mit szeret, mit nem szeret.

Múltkor találkoztunk és megdöbbentem. Félelmetesen piszkos volt a keze és megróttam:

– Nem szégyelled magad, kisfiam? – dorgáltam. – Piszkos a kezed? Milyen ember lesz belőled, ha ezt így folytatod? De nem éppenhogy piszkos, hanem feltűnően. Mit gondolsz, van a világon még egy ilyen piszkos kéz?

A gyerek elmosolyodott:

– Van. Itt a másik kezem.

*

Ugyanezzel a kis Lacikával történt, hogy bemutattak neki egy kisfiút és a nagymamája, aki imádta, ezt mondta neki:

– Lacikám, nézd meg ezt a kedves, helyes kisfiút. Marcinak hívják. Annyi idős, mint te, de nincs játéka. Így alakult az élete. Neked rengeteg játékod van, van mackód is három, van budai nagymamád, pesti nagymamád, szüleid, meg mindened, amit csak kívánsz. Légy jó kisfiú, nézz körül a játékaid között és – szeretném látni, milyen szíved van –, add oda neki azt, amelyiket akarod.

Lacika nézte új pajtását, nagyon meghatódott. Majdnem sírt. Aztán odaszaladt a játékaihoz és mérlegelte őket. Nem volt könnyű a választás. Csupa bevált, régi kedvenc hevert a polcokon. Végre döntött: felkapta az egyik mackót, kedvencét, aztán felkapott egy másik játékot, egy hatalmas autót, ami szalad is, ha felhúzzák, és nézte őket. Aztán gondosan visszatette mindkét tárgyat a többi közé. Nagy kék szemével ránézett a nagymamára:

– Adjuk neki inkább a budai nagymamát!

Királyhegyi Pál

Thália és vidéke

Akadt színigazgató a múltban, akit a színházvezetésnek nem a művészi része érdekelt. Ezek közül az igazgatók közül egyikkel esett meg a következő kis epizód:

Amíg színházában a világhírű Toscanini vezényelt, addig ő az irodájában a turf-lapot tanulmányozta.

Az első szünetben – az előadás hatására – extázisban robban be az irodába Tóth Aladár, a kiváló zenekritikus, s megdöbbenve kérdezi:

– Igazgató úr, lent Toscanini, ez a világzseni dirigál és maga itt a turf-lapot böngészi?!?!

– Az nem volna baj – válaszolta az igazgató –, de felhallatszik!

A következő kis történet abból az időből ered, amikor még nem voltak olyan kultúrotthonok, mint ma.

A miskolci színtársulattal Mezőkövesdre mentünk szerepelni, a Katholikus Legényegylet helyiségébe. Mikor megkérdeztük, hogy mennyi bért kell fizetnünk, komolytalanul nagy összeget kértek az elhanyagolt helyiségért. Ezt hallván, Bilicsi Tivadar magából kikelve mondta:

– „Van képük ennyit kérni ezért a *csürért?!*"

Erre a Katholikus Legényegylet vezetősége végigsértve kijelentette, hogy márpedig ezekután nem engedik megtartani az előadást. Hosszú, izgalmas tárgyalás után, mint a színtársulat igazgatója – kívánságukra, kényszerhelyzetben – ünnepélyesen kijelentettem, hogy – *„nem csür"*. Lejátszottuk az előadást, hazautaztunk Miskolcra, ahol már az állomásról a következő táviratot küldtük:

„Katholikus Legényegylet.
Mezőkövesd.
Gondolkoztunk a dolgon,
az mégis csak csür.!
A miskolci színtársulat."

Jászai Mari, minden idők legnagyobb művésznője, a híres Kolozsvári Nemzeti Színházban vendégszerepelt „Borgia Lucretiában".

A darabban van egy jelenet, amikor Borgia Lucretia vacsorára látja vendégül a fiatal nemeseket. Amikor a hangulat tetőpontját éri el, Jászai Mari feláll, s utólérhetetlen szuggesztivitásával szerepe szerint közli a nemesekkel:

„Most pedig vegyétek tudomásul, hogy mindnyájan meg vagytok mérgezve!"

Pokoli feszültség, – színpadon és nézőtéren síri csend –, amikor feláll az asztaltól Körmendi Kálmán, a színház tehetséges, fiatal művésze, aki előadás előtt már felhajtotta a maga „néhány pohárkáját", s megfeledkezve arról, hogy jelmezben van, mindenáron zsebre akarja vágni a kezét, s tántorgó léptekkel indulva kifelé, megjegyzi:

– „Na, ide se jövök többé vacsorázni."

Mire olyan hisztériás nevetőorkánban tört ki a színpad és a nézőtér, hogy le kellett engedni a függönyt

A következő kis történet a mai időkből való:

Egy színészkollégánk, aki nagybirtokos családból származott, s minden alkalommal igyekezett családja demokratikus voltát bizonygatni, egy beszélgetés alkalmával a Művészklubban a következőt mondta:

– Az én apám volt Magyarországon a legdemokratikusabb ember.

– Miért? – kérdezték többen.

– Mert szolgabíró volt, földbirtokos, dúsgazdag ember és mégis mindenkit fölengedett a kocsijára.

Mire én megszólaltam:

– Az én apám nem volt szolgabíró, nem volt földbirtokos, nem volt dúsgazdag ember és mégis mindenkit fölengedett a kocsijára.

– Miért, hát mi volt a te apád?! – kérdezte a kollégám.

– Villamoskalauz – feleltem.

(Közli: Sebestyén Mihály)

Egy irodalmi szerkesztőségben

Balázs-Piri Balázs rajza

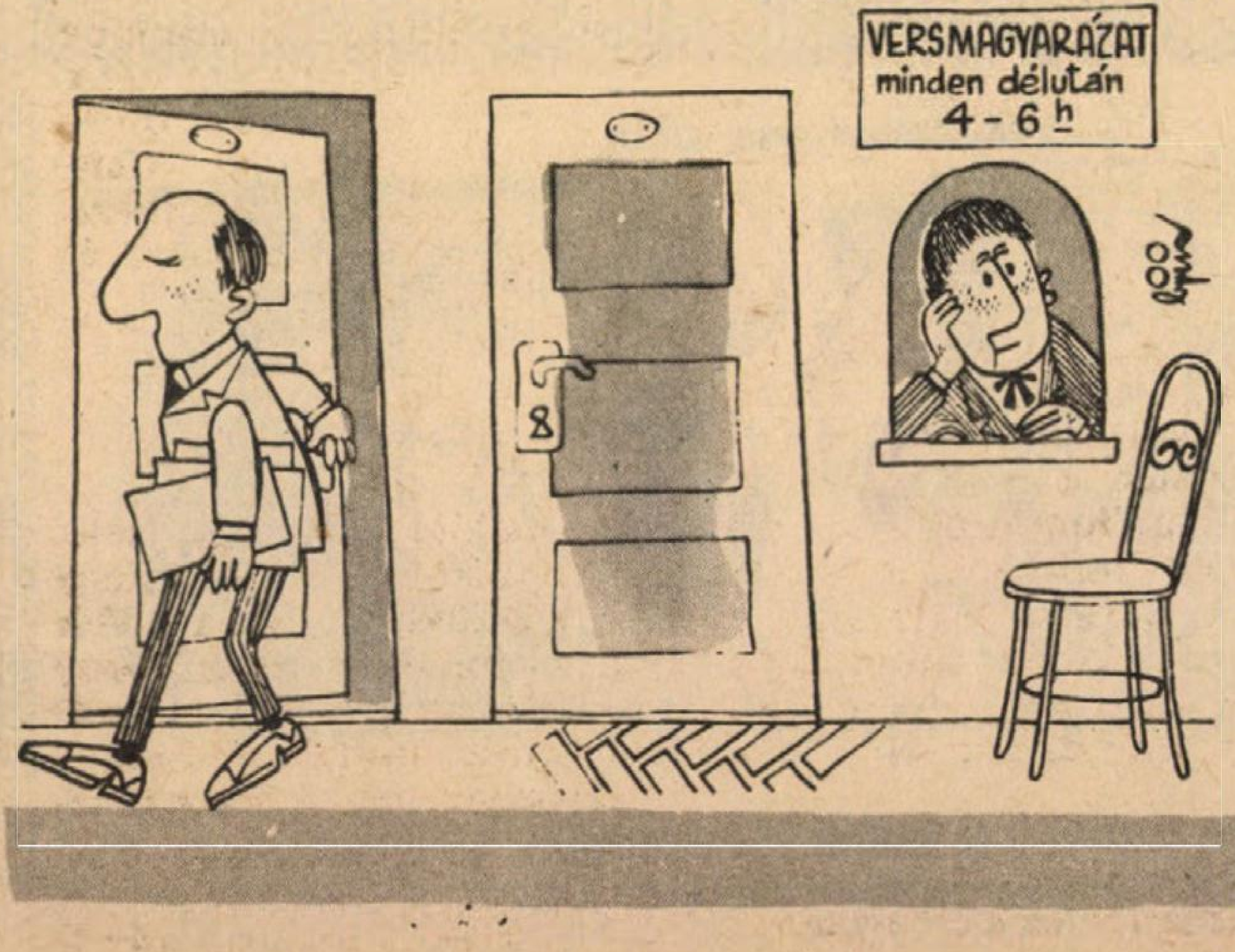

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Fogas kérdés" című cikkükre közöljük: 1962. XII. hó 28-án és 1963. I. 28-án a fogaskerekű vonalán történt kisiklásoknak nem az újtípusú sínváltó volt az okozója, hanem egy kerékhibás kocsi. Kivontuk a forgalomból és főjavításra küldtük. Az Erdei iskola-megállótól a Szabadság-, illetve a Széchenyi-hegyig a forgalmat ingajárattal biztosítottuk.

Fôv. Villamosvasút
Breuer Ottó
titkárságvezető

„Pillantás a szemétládába" cím alatt megjelent bírálatukra közöljük, hogy 1961. év folyamán az Egyesült Izzó felhívására körlevelet bocsátottunk ki a fénycsövek és a jó állapotban levő dobozok gyűjtésére. Azonban, még mielőtt ezek átvételére sor került volna, az Egyesült Izzó, gazdaságossági okokra való hivatkozással az átvételeket lemondta.

Bp. MÉH V.
Dr. Lantos Zoltán
igazgató

A PULT KÉT OLDALA

Fülöp György rajza

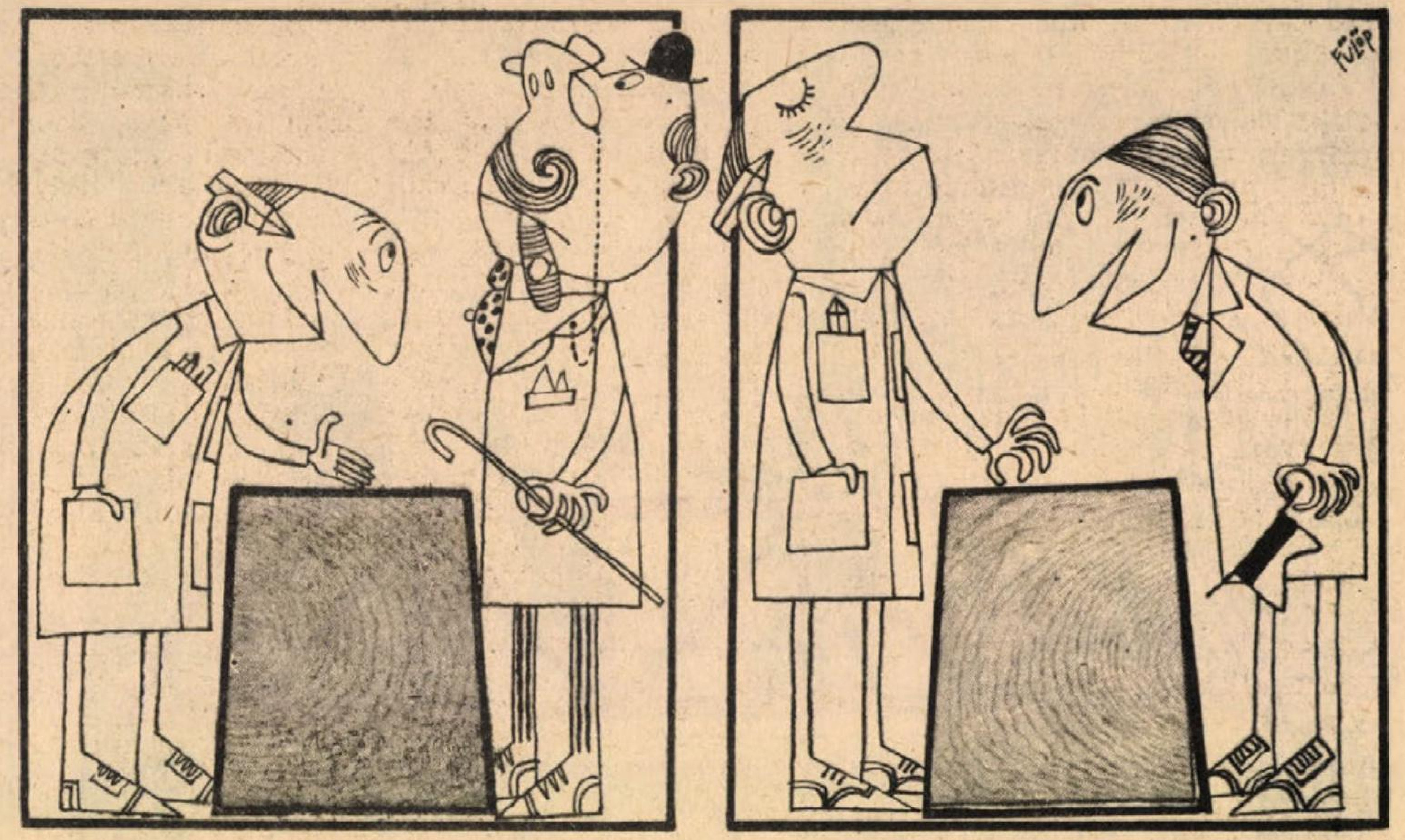

Vevő és eladó régen

Vevő és eladó most

Irka — firka

Egy könyvtáros barátom panaszolja, hogy mostanság igen sokan kérik tőle a Tell Vilmost, de amikor előhozza Schiller örökbecsű drámáját, „Ja, csak színdarab?! Az nem kell!" – megjegyzéssel undorodva visszaadják.

Ilyen relatív dolog a világirodalom.

*

Nem kis aggodalommal konstatálom, hogy a twisttéboly, a koreográfia területén szerzett babérjait netalántán keveselve, mint szóvicc is kezd vészjóslóan elharapózni.

Hol vannak már ama naiv idők, amikor még csak a derék Twist Olivér nevével élcelődtünk. Hisz' minap az egyik hetilap a muzikális belga lelkészt twisztelendő úrnak titulálta, s városszerte jókora plakátok hívják fel a figyelmet a twiszta tánczenére.

Mi jöhet még? Esetleg hazánk második legnagyobb folyóját a könnyebb memorizálás kedvéért átkeresztelik Twiszára, vagy a Parlament előtt a díszszázad twisztelegve üdvözli majd az érkező követet.

És boldog, boldogtalan bárgyú szójátékokat fog gyártani. Twisztelet a kivételnek...

*

Kétségtelen, hogy a nemek egyenjogúsításáért már sokat tettünk. De az emancipáció, szerintem csak akkor lesz teljes, ha a különféle sportágakban az öregfiúk bajnokságának mintájára megrendezik az öreglányok bajnokságát is.

*

Már alig várom, hogy ismét teljes gőzzel üzemelni kezdjen fővárosunk új színfoltja, a szigeti szökőkút.

Olyan jól esik az embernek a Duna kellős közepén egy kis vizet látni...

*

Gondolatébresztő újságcikket olvastam minap a kínai tűszúrásos gyógymódról.

A therápia orvosi vonatkozásait illetően nem vagyok hivatott állást foglalni, de egy kétségtelen, nálunk komoly hagyományai vannak a dolognak: az SZTK-ban már nemegyszer jómagam is tűkön ültem...

Dalmáth Ferenc

Tavaszi újítás

Hegedűs István rajza

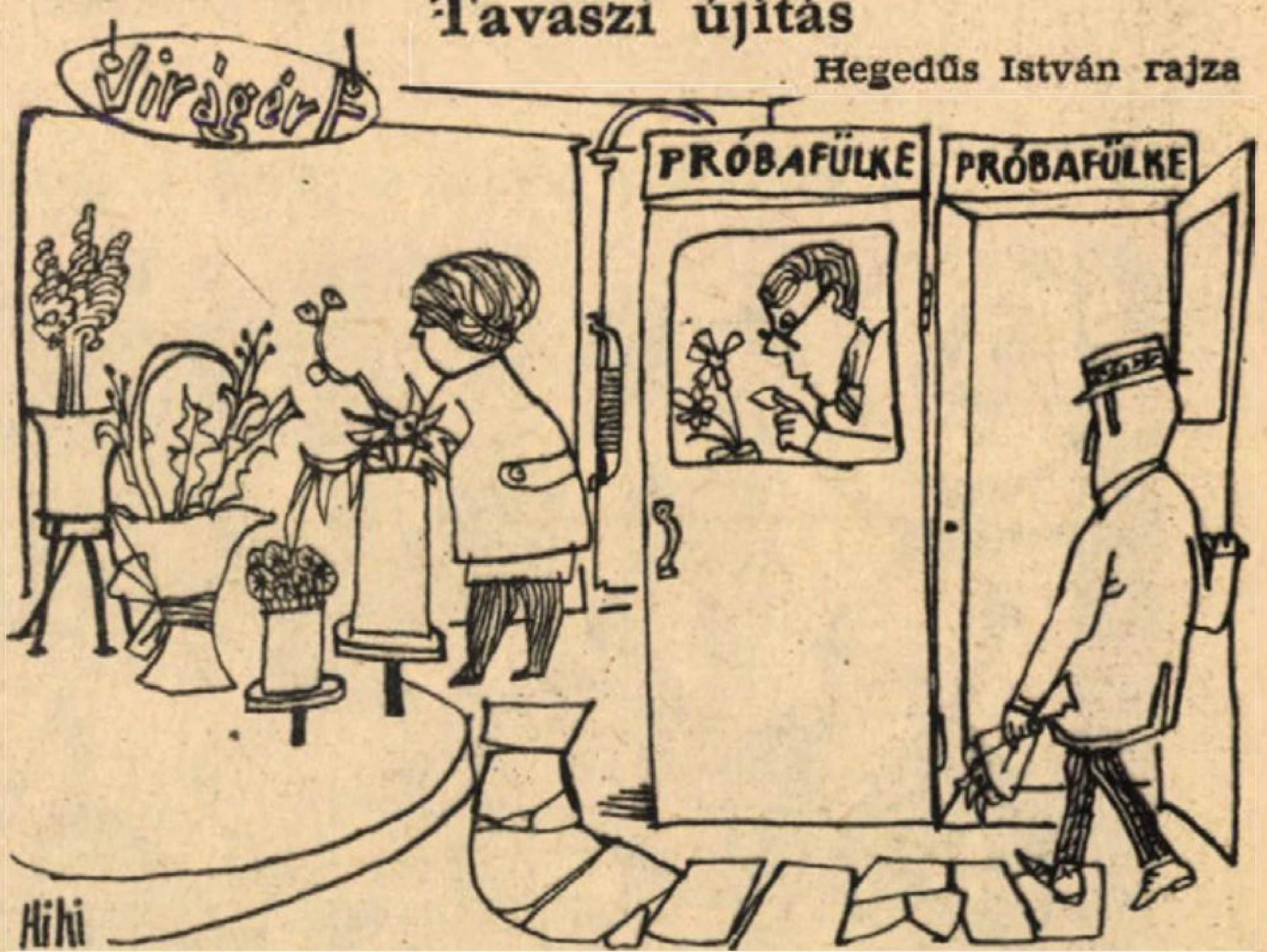

– Szeret, nem szeret...

TELEFONÉBRESZTŐ

– – – – –

Máris?

Rettenetes ez a csörömpölés, nem tudna ez a nő egy kicsit halkabban idecsengetni?

Különben is, én fél hatra kértem az ébresztőt, és nem öt óra huszonkilencre!

– – – – –

Miért teszi ezt velem? Hideg van a szobában. Ó, ha tudná ez a telefonos kisasszony, milyen messze van az ágyamtól a telefon! Miből van ennek a szíve, bakelitből? Hogy lehet egy nő olyan érzéketlen, mint egy vekkeróra? Hát nem szánja meg az én lelkemet, szegény, fázékony, lúdbőrös lelkemet – és nem hagyja abba a csöngetést?...

– – – – –

Úgy gondolja talán, a telefonelőfizetőket szolgálja ezzel az éktelen csörömpöléssel?

Mekkora tévedés! Milyen helytelen felfogás! Eszmei zsákutcában tévelyeg ez a szerencsétlen teremtés.

Jó, jó, az előfizető kívánságát igyekszik teljesíteni. Jelen esetben az enyémet. De melyik kívánságomat, kérdem én? Melyiket? Az este azt kívántam, hogy ma hajnalban keltsen fel, az igaz. De akkor nagyon álmos voltam, akkor összevissza beszéltem... Igazán rájöhetne már ez a nő, hogy két előfizetővel van dolga, négy füllel. Hagyja hát abba a csörömpölést!

– – – – –

Nem hagyja. Miért, miért, miért kedvesebb ennek az az ember, aki tegnap voltam? Ami volt, elmúlt, ne hánytorgassuk a múltat. Én vagyok a fontosabb, az élő, lüktető, ásító ember: a mai és a holnapi előfizető! A számlát is én fogom kifizetni! S még aludni sem hagy a pénzemért?

– – – – –

Megjegyzem, nem is olyan kellemetlen ez a csöngetés...

Csin-csin... Szánkót húznak a lovak. Csin-csin... Piros lovacskák a fehér havon... Gyermekkorom jut eszembe. Csin-csin... Édesanyám hangja, amint altatódalt dúdol ágyikóm fölött... Csin-csin... Kicsit halkabban, édesanyám, mert fölzavar álmomból az altatódal...

– – – – –

Mi az?

– Halló?... Ja úgy, telefonébresztő? Na szép, hogy végre eszükbe jutottam! Már épp telefonálni akartam, hogy mi lesz az ébresztésemmel! Öt perccel múlott fél hat... Kisasszony, magát teszem felelőssé, ha elkésem a gőzfürdőből!

(d—i)

Pillantás a hídról

Pusztai Pál rajza

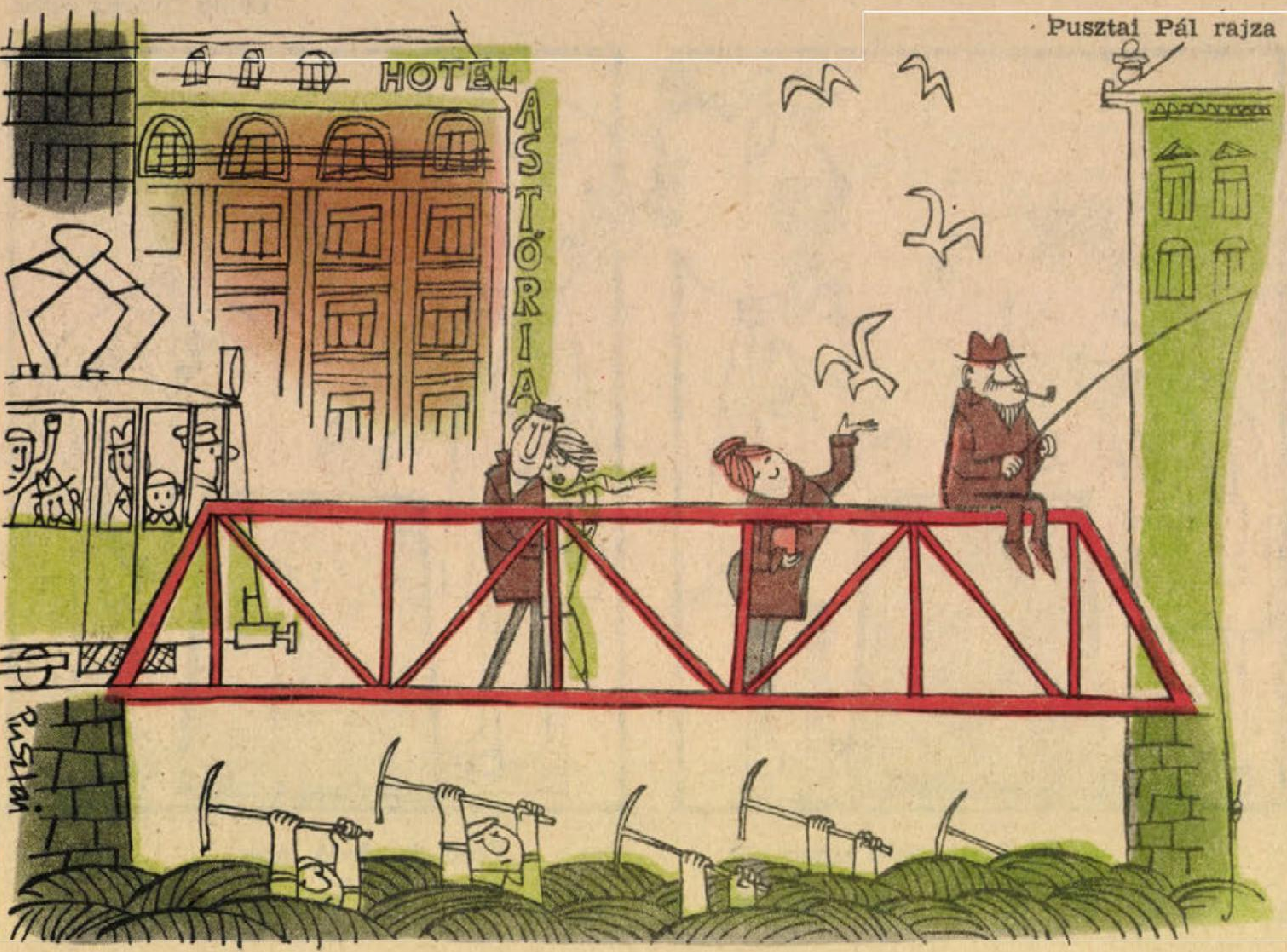
HOTEL
ASTÓRIA
Pusztai

A Zagyva hídja kerül a Múzeum körútra.

Az erősebb téesz segítse a gyengébbet!

Szegő Gizi rajza

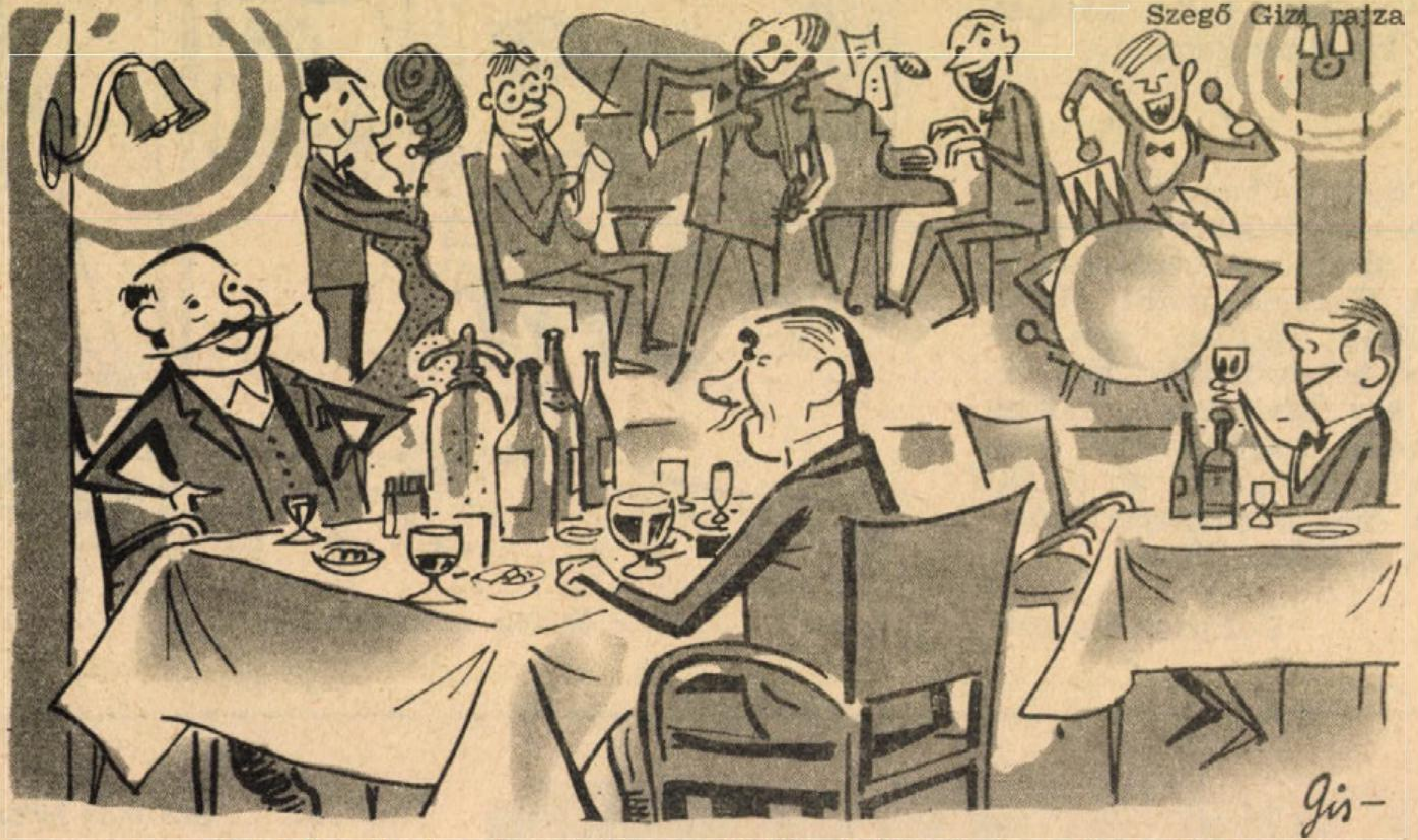

– Rendelj csak, komám, én fizetem! Nálunk jó volt a munkaegység.

Születésnapi meglepetés

Schwott Lajos rajza

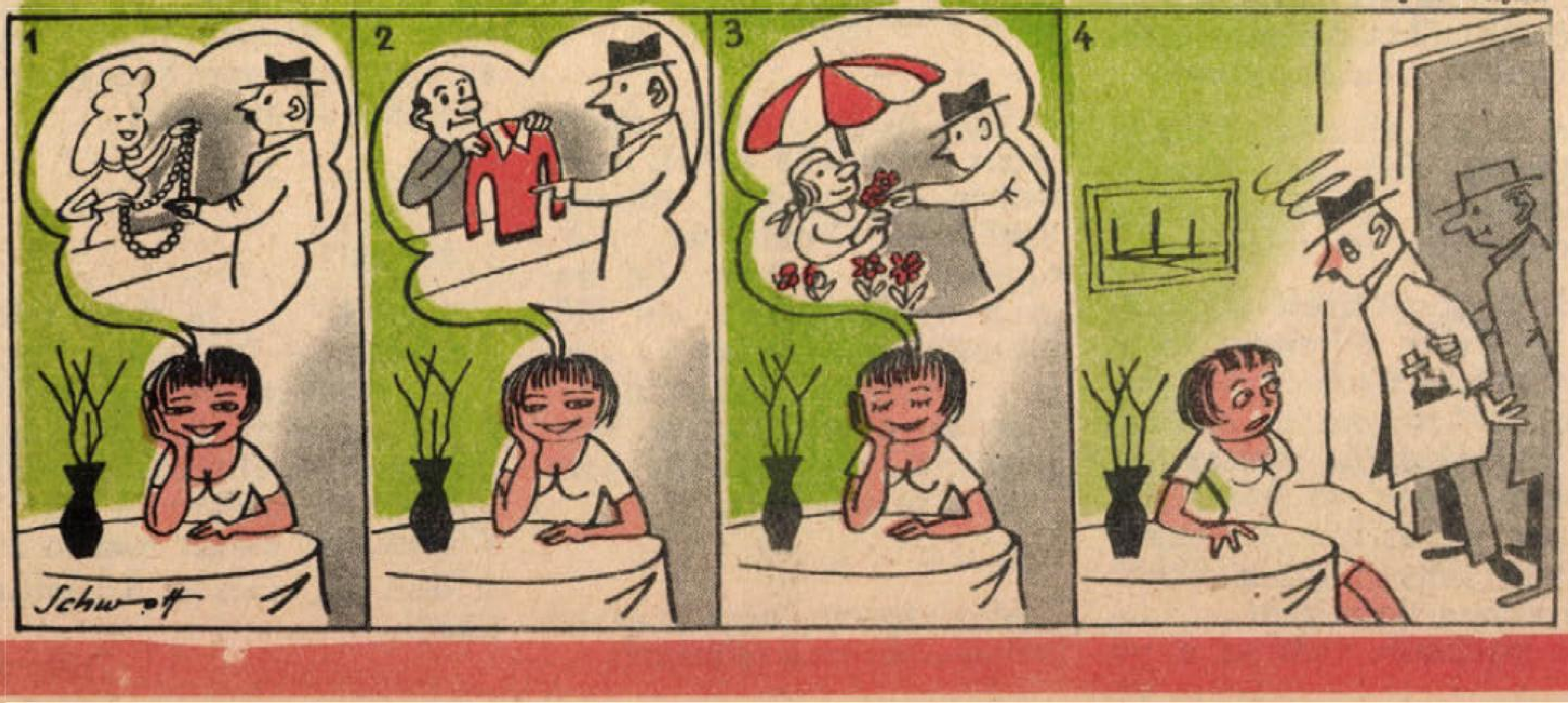
1
2
3
4
Schwott

E heti hirdetéseink

Bármikor megszólalnak
a kedvencek
LEMEZJÁTSZÓN
MÁR 550 FT-TÓL KAPHATÓ

A LEGVÁRATLANABB
HELYZETEKBEN
SEGIT A KÖZÉRT
HIDEGKONYHA
FRANCIA SALÁTA • KASZINÓTOJÁS
• IMBISZEK •

Jól szervezett szocialista brigád

Mészáros András rajza

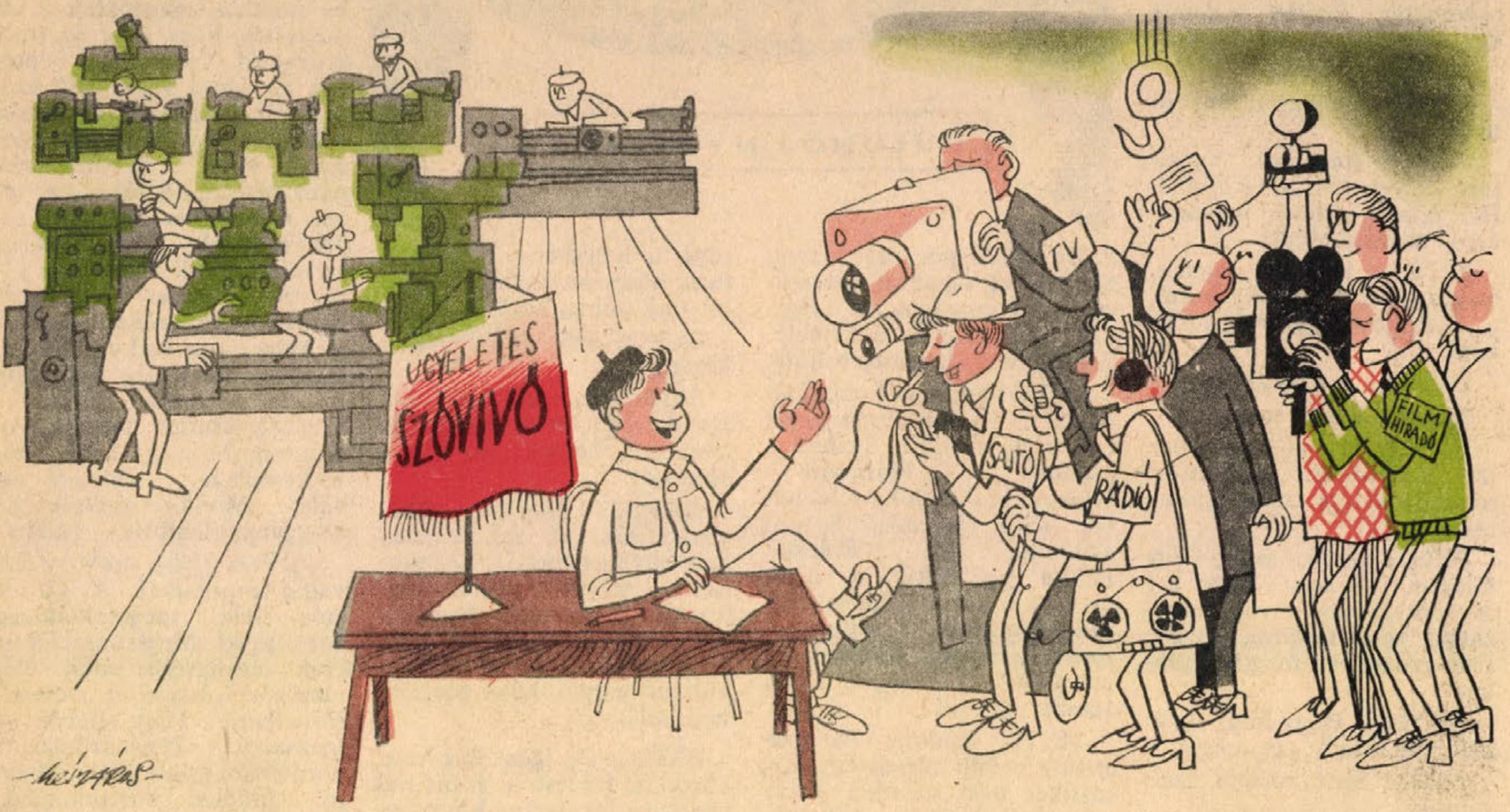

– Tetszik tudni, így nyugodtan dolgozhatnak a többiek...

Nem közölhető kéziratot küldtek:

N. Pál, Bp., X., Bartók B. u. — W. Sándor, Sopron. — H. Vilmos, Bp., II., Korvin Ottó u. — Zs. András, Bp., III., Kálvin köz. — Sz. Márta, Szolnok. — P. Károly, Salgótarján. — B. Mária, Bp., V., Honvéd u. — M. György, Pély. — H. László, Nagykamarás. — H. Antal, V., Galamb u. — F. Anna, Cegléd. — F. Zoltán, Bp., II., Csatárka u. — ifj. P. Kálmán, Hajdúsámson. — R. Éva, Szentes. — K. Klára, Vajta. — „Almásfüzitő” — S. T. János, Bp., VI., Vörösmarty u. — Cs. Zoltán, Bp., XV. — B. Jánosné, Érd. — K. Tamás, Bp., VI., Szinnyei M. u. — N. Simon, Bp., VIII., Bródy S. u. — J. Gyuláné, Gödöllő. — P. György, Ercsi. — K. Mátyás, Mezőkövesd. — J. Pál, Keszthely. — K. László, Berhida. — V. János, Bp., XII., Váci u. — P. Kálmán, Bp. VII., Dob u. — Sz. József, Csepel. — Sz. István, Miskolc. — „Csi-Fa” — H. Mihály, Bp., VI., Népköztársaság u. — K. Gábor, Bp., VII., Szinva u. — K. József, XI., Ercsi u. — K. Iván, Balatonfüred. — L. Lajos, Bp., VI., Népköztársaság u. — Cs. Imre, Kaposvár, — K. Ödön, Bp., XIV. — J. Margit, Bp., III., Föld u. — S. Edit, Ormosbánya. — V. Imre, Debrecen. — K. Richárd, Bp., VII., Vörösmarty u. — Cs. László, Jászboldogháza. — Sz. János, Bp., VIII., Balassa u.

Helyben vagyunk

Szűr-Szabó József rajza

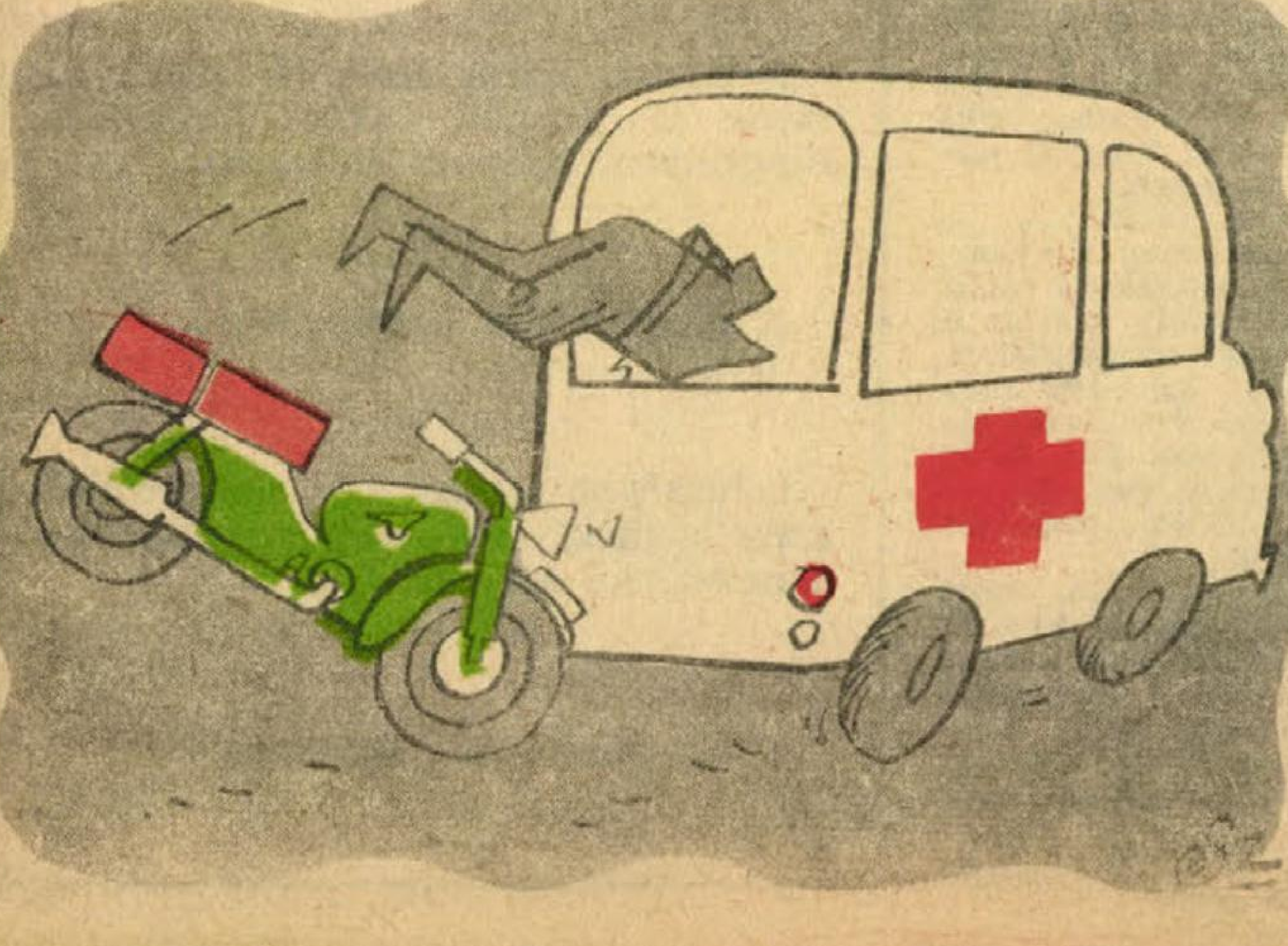

Vállalati murin

Toncz Tibor rajza

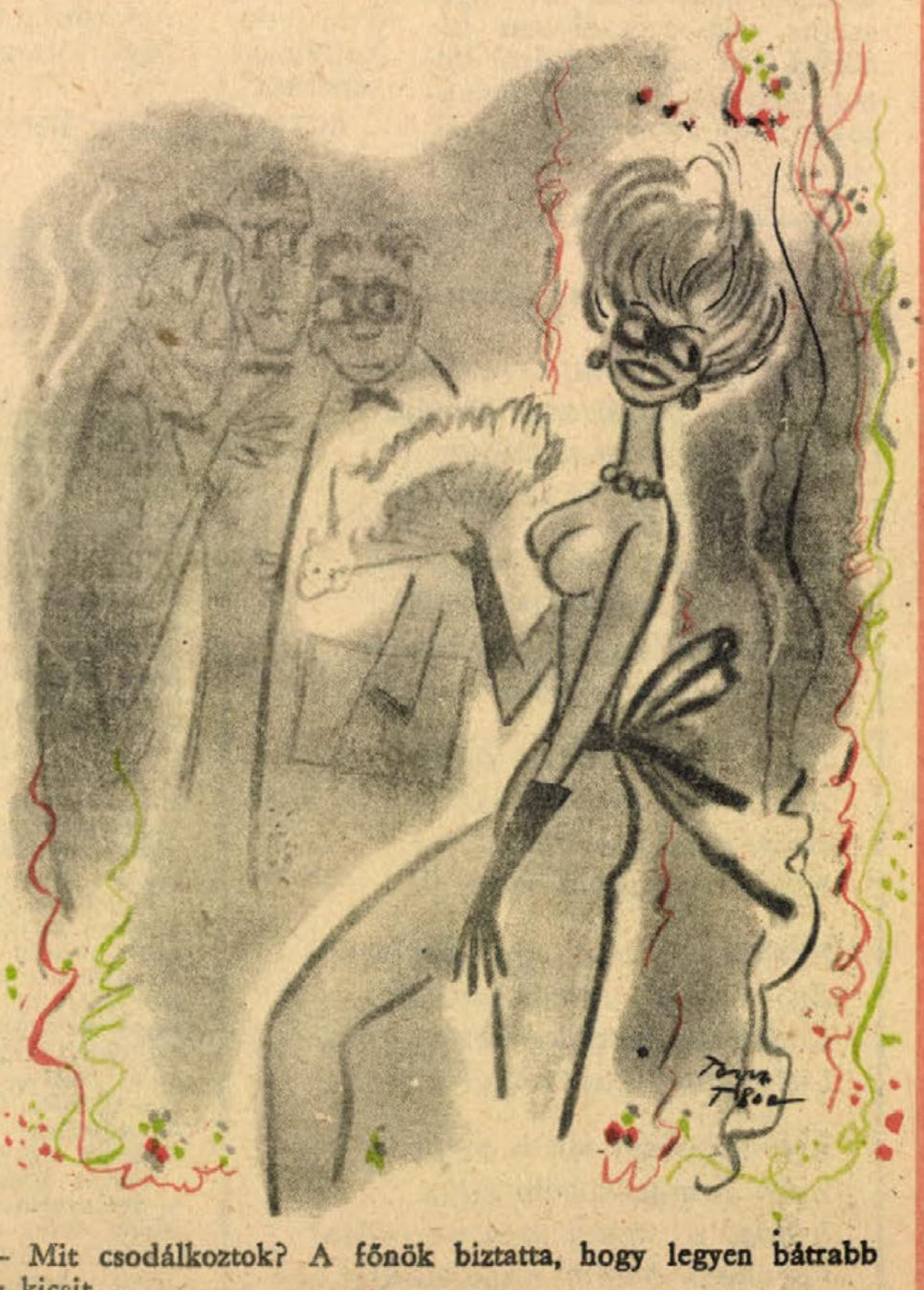

– Mit csodálkoztok? A főnök biztatta, hogy legyen bátrabb egy kicsit...

A LUDAS MATYI SZINPADA

KÜLÖNÖS NYAVALYA

(Szín: Orvosi rendelő, a szokásos felszereléssel. Az orvos íróasztala mögött ül és szórakozottan kémlel valamit egy kémcsőben. Kopogtatás.)

ORVOS: Tessék!

BETEG *(belép az ajtón):* Jó napot.

ORVOS *(biccent):* Foglaljon helyet. *(Felüti a termelési naplót.)* Neve, foglalkozása, munkahelye?

BETEG: Havelka Dénes, hosszmértéki osztályvezető, a Mennyiségügyi Főhivatalban.

ORVOS: Panasza?

BETEG: Beszédzavar.

ORVOS *(csodálkozón néz rá):* Beszédében semmiféle rendellenességet nem tapasztalok.

BETEG *(halk, meggyötört hangon):* Drága doktor úr! A legnagyobb anyagi áldozattól sem riadunk vissza, csak gyógyítson meg bennünket.

ORVOS: Hogy-hogy bennünket? Kikről van még szó?

BETEG: Senki másról. Csak rólunk.

ORVOS: Nem vagyok tréfás kedvemben. Mondja el értelmesen, mi a baja.

BETEG *(nagyot sóhajt):* Hiszen, ha az olyan könnyű lenne... Tetszik tudni, annak a Havelka Dénesnek, aki most itt ül a főorvos úrral szemben, éppen az a betegsége, hogy nem tud egyes szám első személyben beszélni. Ha saját magáról közöl valamit, mindig többes szám első személyt használ. Szörnyű állapot ez, kérem. Egészen el vagyunk keseredve. Tönkremennek az idegeink, rángatóznak a fejeink. Félünk, hogy belepusztulunk.

ORVOS *(növekvő érdeklődéssel hallgatta, most feláll íróasztala mellől):* Szabad a pulzust?... Normális... Nyissák ki a szájukat! Mondják: áááá. *(Belenéz.)* Semmi különös... Hm... Érdekes. Hátha periférikus a zavar és csak a közönséges beszédnél jelentkezik. Teszünk néhány kísérletet. Énekelje el ezt a dalt: „Én vagyok a falu rossza egyedül..."

BETEG *(dalol):* Mi vagyunk a falu rossza egyedül, minket ugat minden kutya messziről. Sem az apánk, sem az anyánk...

ORVOS *(félbeszakítja):* Köszönöm. Talán inkább azt: „Én nem tudom, mi bújt belém..."

BETEG *(dalol):* Mi nem tudjuk, mi bújt belénk, talán a vesztünk int felénk...

ORVOS: Ez nem megy... Szavaljon: „Befordultam a konyhába, rágyújtottam a pipámra".

BETEG *(szaval):* Befordultunk a konyhába, rágyújtottunk a pipánkra, azaz rágyújtottunk volna, hogy ha már...

ORVOS: Elég! Imádkozzék, kérem.

BETEG *(letérdel, összeteszi két kezét):* Mi istenünk, jó istenünk, becsukódik már a szemünk...

ORVOS: Hagyja abba! *(Izgatottan jár fel és alá.)* Fantasztikus eset... Abnormális méretű gátláskomplexum... *(Megáll Havelka előtt.)* Mondja, kérem, nem érte magát a közelmúltban valami súlyos lelki megrázkódtatás?

BETEG: De igen. Két hete. Havelka Dénest a Főhivatal vezetője kötelezte, hogy beosztottjai előtt gyakoroljon szigorú önkritikát, mivelhogy a közelmúltban több kérdésben helytelen álláspontot foglalt el és meggondolatlan intézkedéseivel jelentős anyagi és erkölcsi károkat okozott a hosszmértékekben. Havelka elfogadta a bírálatot. Elkészítette beszámolóját. Elmondani azonban nem tudta.

ORVOS *(sürgetően):* Miért? Mi történt?

BETEG *(széttárja karjait):* Fogalmunk sincs róla. Amint saját, egyéni hibái felsorolásába kezdett, megdöbbenve tapasztalta, hogy eltér az írott szövegtől. Teljességgel képtelen az egyes szám első személy használatára. Ilyeneket mondott: A hiba fő oka *bennünk* volt... A helyzetet nem *értékeltük* jól... A téves nézetekhez konokul *ragaszkodtunk*... Azokkal szemben, akik felemelték tiltakozó szavukat, megengedhetetlen eszközöket *vettünk* igénybe... Be kell *vallanunk*, hogy a felelősség kizárólag *mindannyiunkat* terhel... Személy szerint *nekünk*, *valamennyiünknek* hibái következtében... És így tovább. Mondja, doktor úr, meggyógyulhatunk valaha?

ORVOS *(félre, nehogy Havelka meghallja):* A gátlást erős lelki megrázkódtatás váltotta ki. Megszüntetése is csak mesterséges sokk előidézésével érhető el. *(Rákiált Havelkára:)* Maga elferdíti az igazságot! Tücsköt-bogarat hord össze mindenféle hibákról, jóllehet köztudomású, hogy a Mennyiségügyi Főhivatal hosszmérték osztályának munkája kifogástalan, eredményei káprázatosak. Mindez kinek köszönhető?

BETEG *(boldogan felordít):* Nekem! Mert az én irányításom alatt... Amióta magam vettem kezembe... Sikerre vittem... Én szerveztem meg! Én mozgósítottam! Én ellenőriztem! Én, én, én, én!...

Kürti András

Hétpecsétes titok...

Van egy rejtély, amely kifog
Minden pallérozott elmén,
Mitől bizsereg a zsigér
és a vérnyomás is felmén...

Nem fejtette meg még senki,
S ez csak növeli a becsét:
Mit csinál egy lordpecsétőr?
S hol van az a fránya pecsét?

Hová rejti? Otthon őrzi?
Akad, aki vakon hiszi,
Hogy a Közös Piacra is
Kosarába dugva viszi...

Bárhogy is van, egy pecsétet
Én is őrzök szívós daccal:
Vadonatúj nyakkendőmet
Leöntöttem kávézaccal...

A csúf pecsét ma is megvan,
Ezért gombolkozom állig,
S hogy a nejem meg ne tudja;
Lordként őrzöm mindhalálig...!

Szilágyi György

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÚTVESZTŐ

Amikor a sors játékos szeszélye odapenderített egy külföldi vendég mellé Pest-mutogatónak, olyan érzésem kerekedett, hogy ezt az ivós, evős, nézegetős funkciót egyenest rám szabták. Ment is a mutogatás, mintha könyvből tanultam volna. Mikor a vendég hegyet óhajtott, felkalauzoltam a Gellérthegyre, mikor pedig völgyet kívánt, kivillamosoztam vele Hűvösvölgybe. Kezdeti nézelődés után beletolmácsoltam egy fél liternyi tokaji hárslevelűt, amelytől annyira megerősödött, hogy csak gyalogszerrel volt hajlandó folytatni a további városnézést. A Mártírok útját koptattuk, amikor a vendég megkért, hogy vigyem őt egy olyan étterembe, ahol valódi népzenészek valódi magyar nótákkal fűszerezik a vacsorát.

Hova vigyem, vajon hová?... A választ nem én adtam meg magamnak, hanem a Mecsek cukrászda falán elhelyezett útmutató, amely szerint a Retek utcai „Trombitás" vendéglőben népi zenekar játszik. Az útmutató kegyes jóvoltából az én vendégem tíz perc múlva már hallgatta két dizőz táncdalait. Csak szerdán van így — mondották —, a többi napokon dzsessz zenekar játszik.

Tehát becsapott az útmutató, mert a Trombitásban csak dzsessz van és dizőz. Ezek után nemcsak az a kérdés vetődik fel, hogy miért hirdetnek olyant, ami nincs, hanem az is, hogy hova tűnnek el tervszerűen a budai kisvendéglőkből a közkedvelt népi zenekarok.

(bernáth)

MINDENFÉLE

Nem rajongok különösebben a kórus-művekért, de az nagyon figyelemreméltó, amikor hárommilliárd ember kiált fel egyszerre: „Milyenek az emberek!"

*

Kétféle ember van. Az egyiknek megmondják, hogy horkol, a másiknak nem.

*

Nemcsak bátor írók, de bátor olvasók is vannak, akik hajlandók, akármilyen könyvet elolvasni.

*

A megsértődés nagyon sértő.

*

Lehetséges, hogy a kisgyerekek azért bőgnek, mert nem engedik őket nemzedékké szerveződni?

*

X író modorosan egyszerű.

F. L.

Beküldött — rajzok

Megmagyarázza a bizonyítványát

Ostor rajza

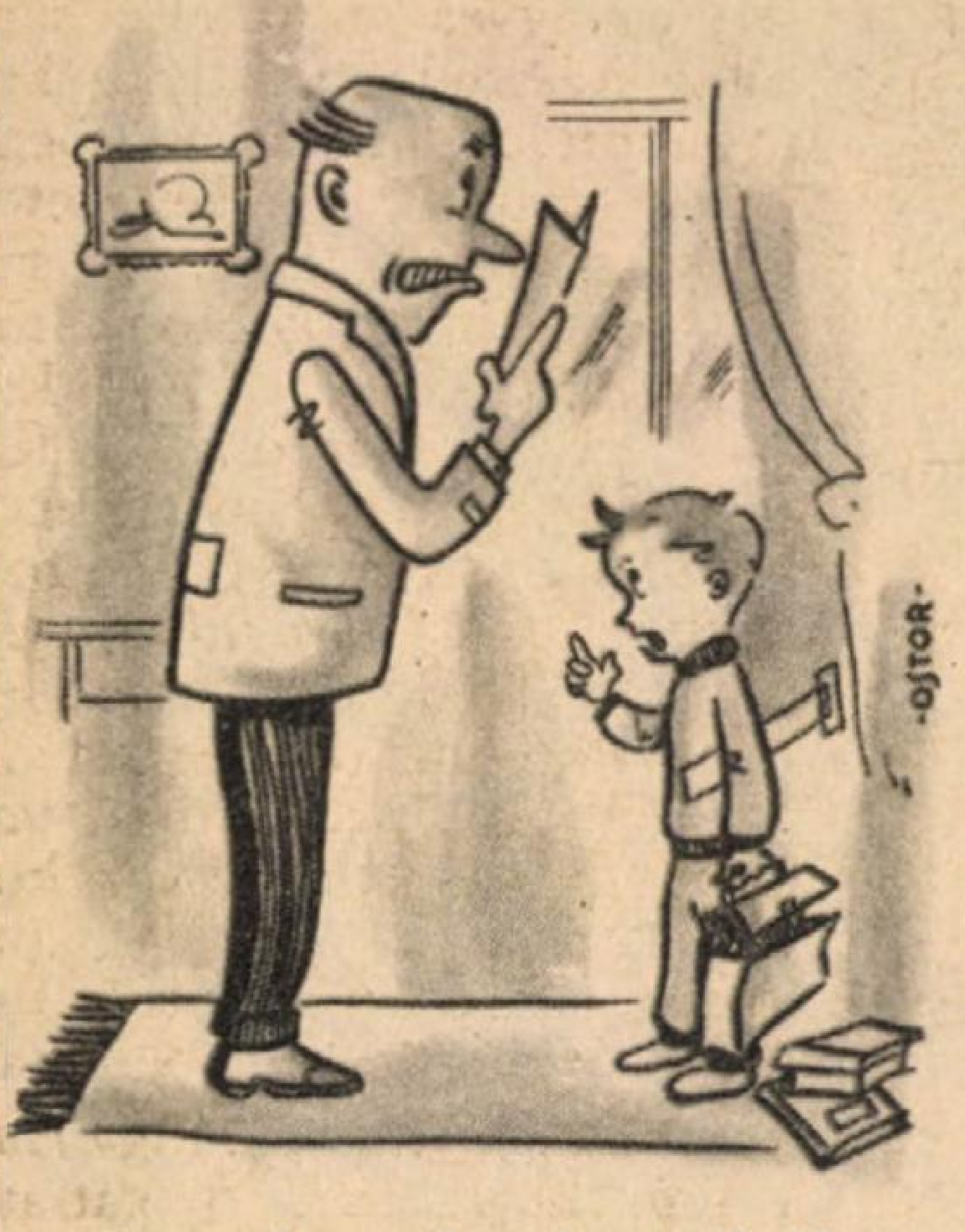

– ... de apuka, be kell látnod, hogy nekik is teljesíteniük kell a buktatási tervüket.

Fontos értekezleten

Hires László rajza

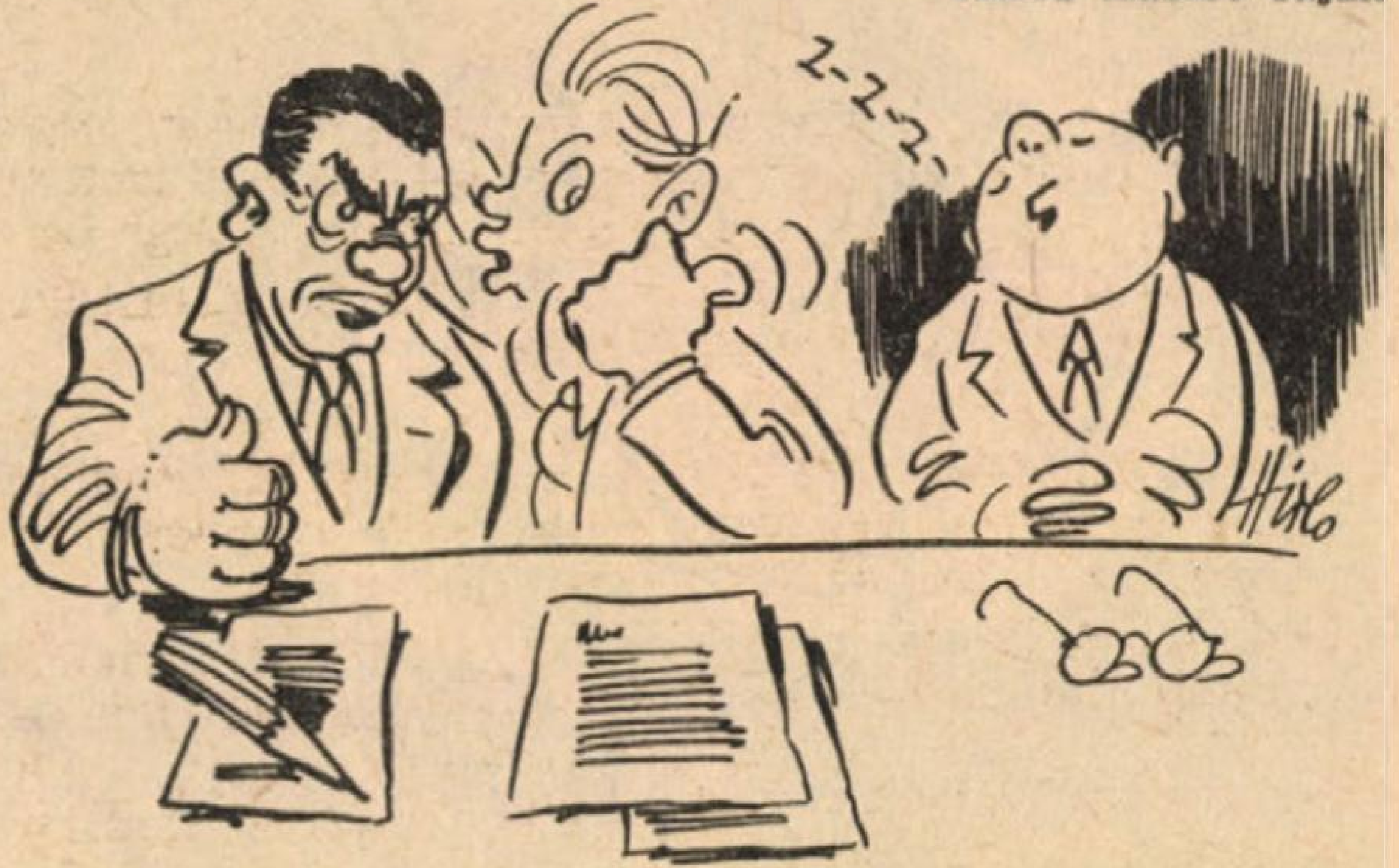

– Figyeled, horkol a Kramacsek!
– S volna szíved emiatt felkelteni?

Meglepetés a világűrben

Mayer Gyula rajza

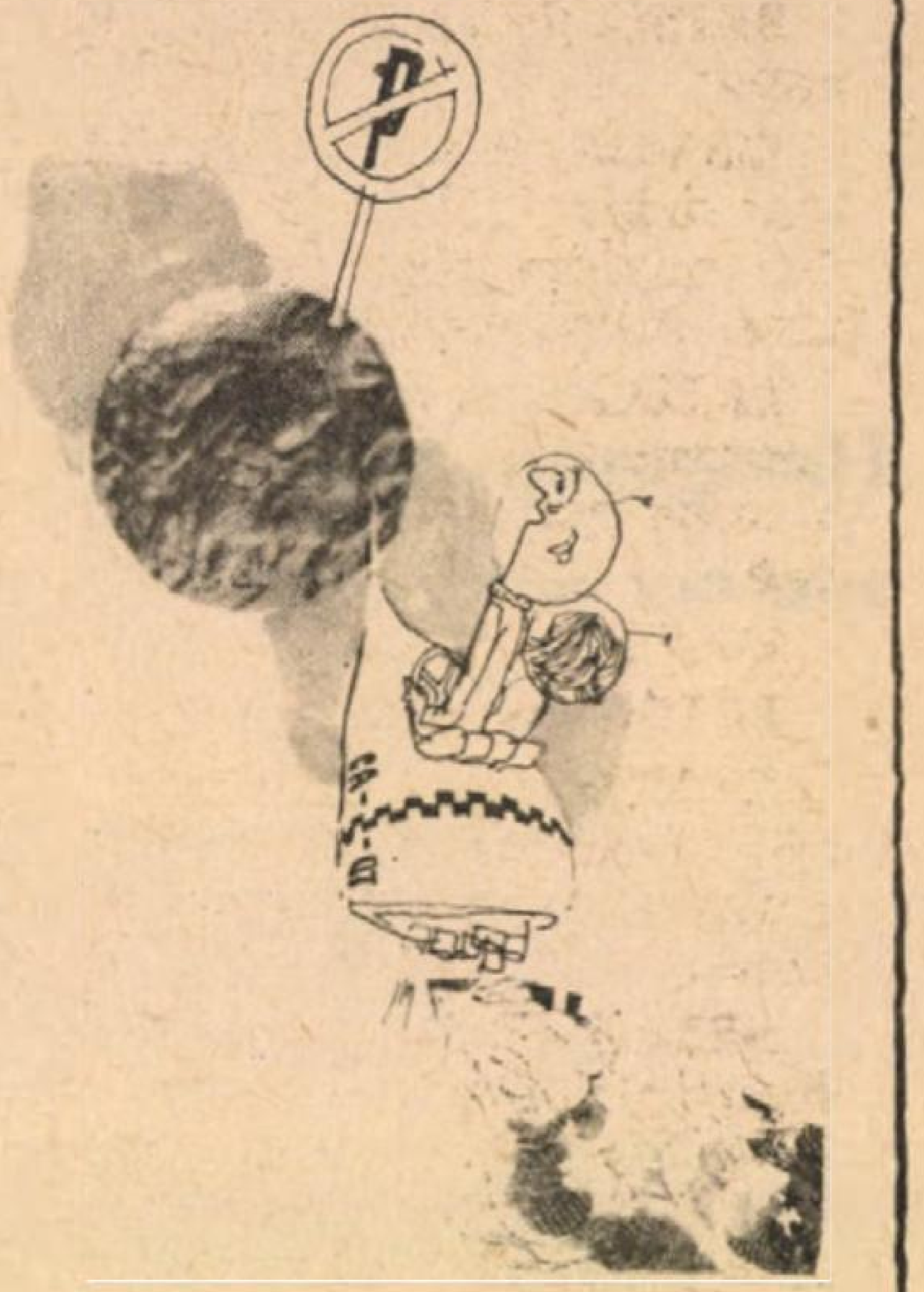

SLUKK FERI ESETE

Mindig idejében kell közbelépni, amíg nem késő.

Itt van a Slukk Feri esete. A Gombostűegyengető raktárában dolgozott, alprezentőri minőségben, havi 1280-ért. Munkatársai szerették, mert kedves és figyelmes volt hozzájuk: főnöke is elégedett volt vele. Szorgalmas, jó munkaerőnek számított, jó kollégának, aki – bár súlyos hibát követett el –, de néhány barátságos gesztusával örökre belopta magát ismerősei szívébe. Egyízben például a Raktári Ellenőrző Főcsoport összes dolgozóit nylon-krepp sálakkal lepte meg – csak úgy, minden ellenszolgáltatás nélkül. Azok persze nem akarták elfogadni, de Feri hajthatatlan volt: végülis megmagyarázta mindenkinek, hogy ez neki jóformán ingyen van. Ez a nap egyébként is emlékezetes marad a Főcsoport dolgozóinak: éppen ekkor jöttek ki a nyomozók az egy héttel ezelőtt eltűnt többezer vídiakés miatt. Persze, nem találtak semmi nyomot.

Feri egyre népszerűbb lett a vállalatnál. Majdhogynem feldagadt a keze, amikor egyszer behozta vadonatúj, 3000 köbcentis equadori„Bambinoját". Voltak, akik még a szabadságukat is megszakították, csakhogy Feri saját szájából hallhassák, hogyan jutott ehhez a motor-tüneményhez – még az idomított rendőrkutyák sem zavarták őket, melyek az öt napja eltűnt két esztergapad tolvajai után szaglásztak, persze eredménytelenül. Feri elmondta, hogy két havi fizetéséhez hozzácsapta a múlt heti 860,– forintos lottónyereményét – még negyven forinttal tartozik, de megadja. Hiába, akinek szerencséje van: az potom pénzért jut mindenhez.

De akkor ámulta mindenki igazán Feri nagy szerencséjét, amikor a lakásavató ünnepélyét tartotta. Hivatalos volt rá az egész vállalati vezérkar – sajnos, az igazgató és a főkönyvelő csak éjfél után tudott jönni, addig a népi ellenőrökkel együtt keresték, hová tűnhetett el harminckét vagon cement. De aztán nagyon jól mulattak ők is –, megállás nélkül ittak Feri szerencséjére. Hát igaz is: egy teljesen berendezett, kétszoba összkomfortos lakás potom ötezerért . . . ! Közkívánatra – reggel tízkor, a muri végén – elmesélte, hogy az összeg felét a nagynénjétől örökölte, a másik fele megint kéthavi fizetése: egy százassal ismét adós maradt.

De ekkor már több irigye akadt Ferinek. Össze-vissza pusmogtak a háta mögött: s amikor azt a rózsadombi villát megvette, hiába magyarázta, hogy megint kéthavi fizetése, és egy tizenhatezer forintos lottónyeremény a házacska ára –, az emberek már nagyon idegesek voltak. Igaz, hogy eltűnt kétévi gombostűacél-készlete a gyárnak: ezt keresték minden szalmakazalban.

Legfőképpen Móricz bácsinak ütött szeget a fejébe ez a költekezés. Elhatározta, hogy utánaszámol: így legalább nem alszik el – ugyanis mióta eltűnt a raktárból egy gyalupad, ötszáz szájkosár és 3 tonna sárgaréz, az igazgató elrendelte a raktári külön inspekciót.

Szóval egész éjjel számolt Móricz bácsi –, reggel aztán bement az igazgatóhoz, és mindjárt munkakezdés után röpgyűlést hívtak össze Feri munkahelyén. Itt aztán Móricz bácsi kereken a szemébe vágta Ferinek, hogy tolvaj –, az csak dadogott, ellenkezni nem is bírt. Persze, óriási zűrzavar támadt.

– Dehát hogyan? Mikor? Mit vitt el?

Móricz bácsi erre részletesen ismertette éjszakai számolása eredményét, majd így fejezte be:

– Mint láthatják a szaktársak, Feri hat hónapi keresete, meg a két lottónyeremény, és az örökség 140 forinttal kevesebb, mint az összes kiadása. Kérdem én: honnan van ez a száznegyven forint?

Mindenki elszörnyülködött: Feri meg a bizonyítékok súlya alatt teljesen összeomlott. Sírva vallotta be, hogy elemelt tizenkét csomag gombostűt, és 144 forintért eladta a Tangón –, két forintért pattogatott kukoricát vett, mert fájt a gyomra, két forintot egy koldusnak adott, a többi pénzt saját céljaira használta fel.

A fegyelmi aztán kötelezte őt a teljes kártérítésre: azonban –, egészségi állapotát és jó szívét tekintve, valamint figyelemmel az összeg alacsony voltára –, nem bocsátották el, csupán felszólították, hogy lépjen ki a vállalattól.

Ennek egy éve már. A nyáron találkozott Ferivel Móricz bácsi a Római parton. Azt mondta, megváltozott, jó útra tért a fiú: most a Bütyökért raktárában főrezidens. Sokat – sajnos –, nem tudtak beszélgetni, mert Feri nagyon sietett: az új nyaralójában várta őt a menyasszonya. De az öreg Móricz így is nagyon örült a találkozásnak: később sokat emlegette is: „Milyen jó, hogy még akkor észrevették azt a kis botlást, amikor még vissza lehetett téríteni Ferit a becsület útjára."

Várkonyi Mihály

Ludas Matyi

Haragszom rád!

Szegő Gizi rajza

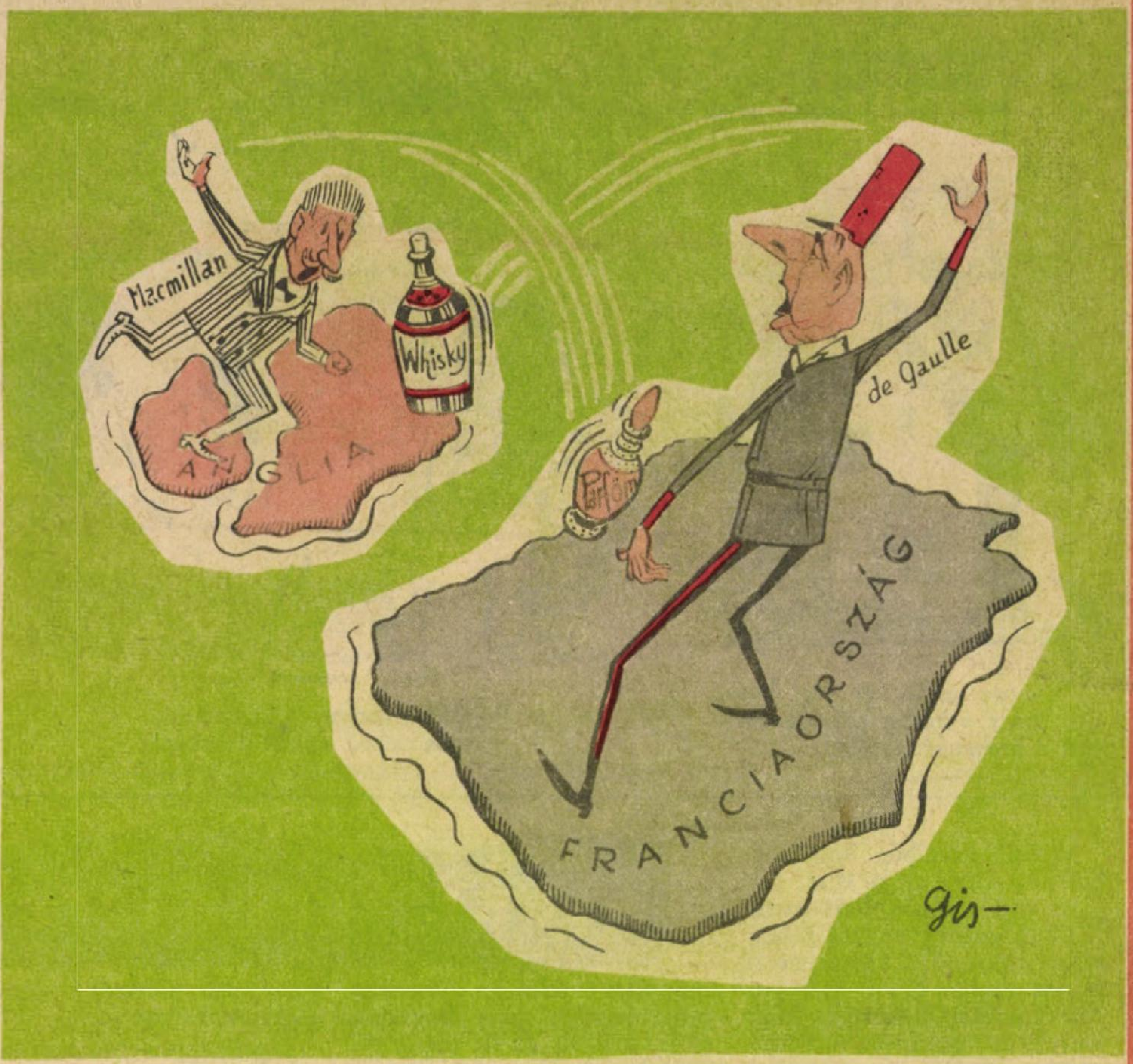

De Gaulle: Nesze a whiskyd!
Macmillan: Nesze a parfőmöd!

Vacsora lordéknál

Hegedűs István rajza

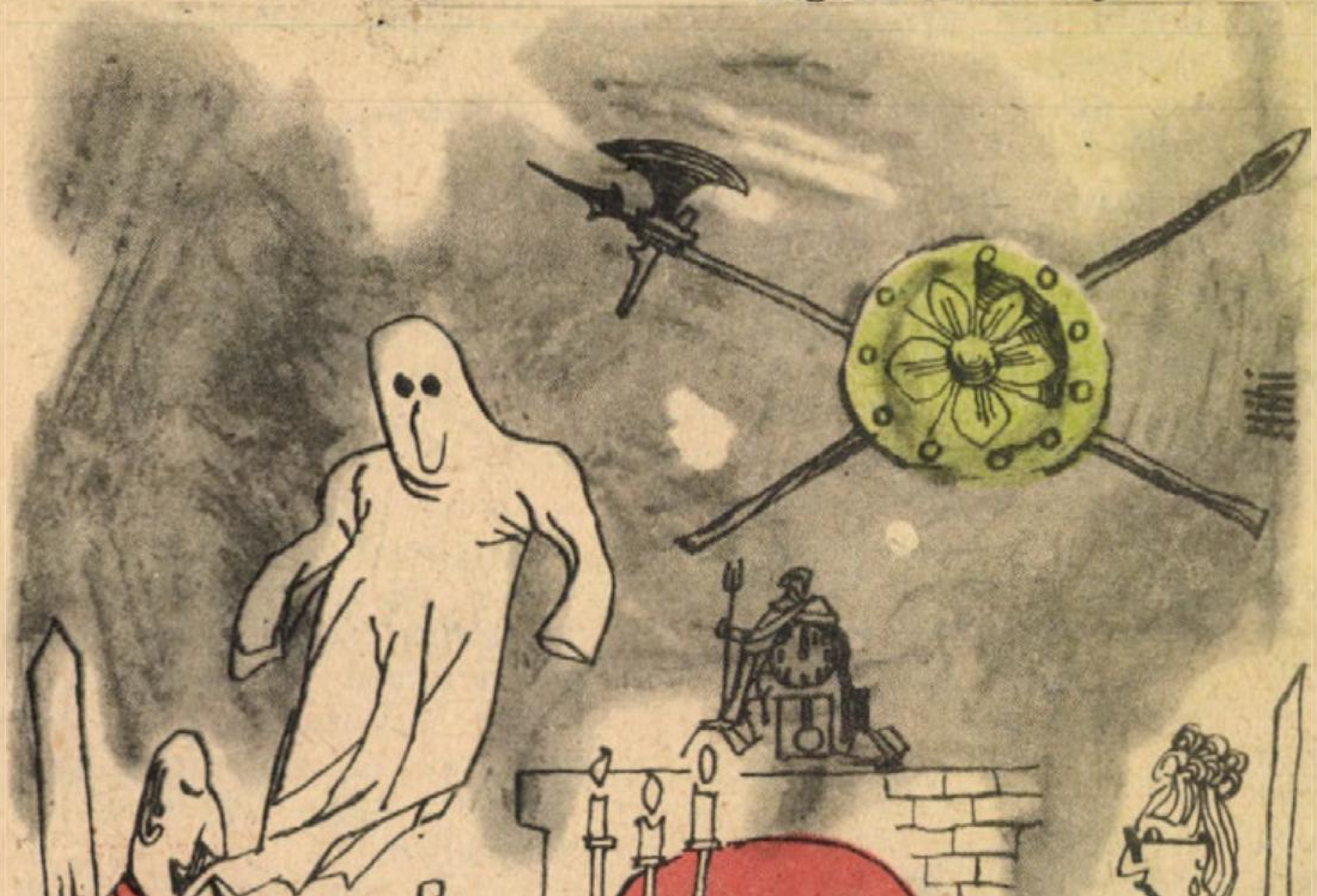

– De Archibald! Maga már megint nem a szalvétát használja . . .

Az anyagbeszerző nehéz helyzetben

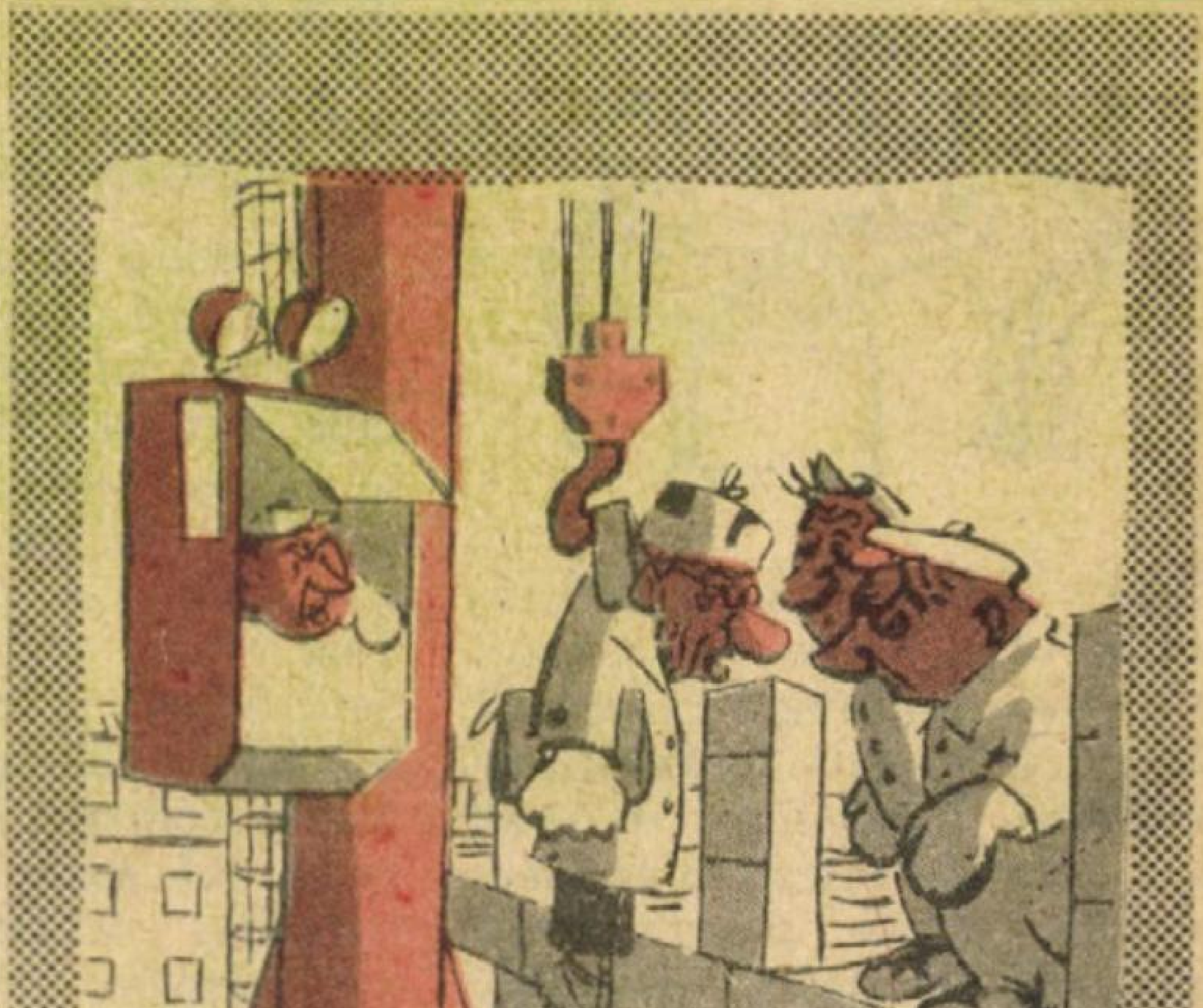

– Most mondja a szemükbe, hogy nincs több anyagunk! . . .

(A moszkvai Krokodilból)

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 63.1246 — Kossuth Nyomda, Budapest. — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850. INDEX: 25504